

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

SAYI 11 / KASIM 1982 / 2 DM

SSCB devlet başkanı ve SBKP genel sekreteri Leonid Brejnev öldü

Gazetemizi basıma hazırlarken radyolar, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri ve SSCB devlet başkanı Leonid Brejnev'in 10 Kasım 1982 günü geçirdiği bir kalp krizi sonucu öldüğünü duyurdular.

18 yıldan buyana SSCB'nin iç ve dış politikasına damgasını vuran büyük devlet adamı Leonid Brejnev'in ölüm olayı aynı anda tüm dünyada geniş yankılar uyandırdı. Brejnev'in ölümü, dünya proletaryası, ezilen halklar ve ilerici çevreler arasında büyük üzüntü ile karşılanırken, emperyalist ve gerici çevrelerde de daha şimdiden SSCB'nin geleceği üzerine hayali tartışma ve yorumlara yolaçmaya başladı.

19 Aralık 1906 yılında Ukrayna'da bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Brejnev, 1932 yılında parti üyeliğine kabul edildi. II. Dünya Savaşı sırasında siyasi subay olarak cephede yer alan ve bu arada tümgeneralliğe yükselen Brejnev, 1952'de merkez komite üyeliğine, 1956'da da bu komitenin sekreterliğine seçildi. 1957 yılında Sovyetler Birliği Yüksek Prezidyumu üyeliğine, Kruşçev'in SBKP'den ihraç edilip iktidardan uzaklaştırılmasından kısa bir süre sonra da parti genel sekreterliği görevine getirildi.

Leonid BREJNEV

Brejnev, dünya politika sahnesinde özellikle detant ve silahsızlanma yönünde harcadığı çabalarıyla da tanınmaktaydı.

PKK davası avukatı Hüseyin Yıldırım açıklıyor

● Kemal PİR'in cenazesinin teslim alınışı sırasında babası tüm sömürgeci subayların yanında bağırarak şöyle demiştir; *"Hey Kemal! sen bu iki tahta arasına sığacak adam mıydın. Senin hakkın, uğruna canını verdiğin Kürdistan toprağına gömülmektir. Ancak anan üzülüyor, seni onun için götürüyorum."*

● Cenazesine Bingöl ve çevre köylerden binlerce insanın katıldığı M. Hayri DURMUŞ'un son sözlerini ayrıca belirtmek istiyorum: *"Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiye karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız."*

● Ne kadar titiz ve duyarlı davransam da Mazlum ve arkadaşlarının direnişini hiçbir kelime ve cümleyle ifade etmem mümkün değildir. İnancım odur ki, Kürdistan ulusal tarihinde yeni bir dönem başlamıştır. Bu dönemi yaratanlar hakkında ciltlerce kitap yazılacaktır. Ve her kitap yazıldıkça bu dönemi yaratan önder ve militanlar, Kürt ulusunun kalbinde kutsal bir değer olarak yaşayacaklardır. Bugün bu dönemin bilincinde olmayanlar, yazmayanlar, yazamayanlar, yarın mutlaka yazacaklardır. Yazılacak kitap ve makalelerin her sayfasında ve her cümlesinde Mazlum, M. Hayri ve Kemal PİR ismini gururla anacaklardır.

yazısı dördüncü sayfada

PKK Viranşehir davası sürüyor

Savaş esirlerinden 15'inin daha idamı isteniyor!

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı askeri mahkemesinde görülmekte olan PKK Viranşehir davası sürerken, savaş esirlerinden 44'ünün daha dahil edilmesiyle bu davada yargılananların sayısı 254'e yükseldi.

PKK Viranşehir gurubunun son duruşmasında hazırlanan ek iddianame okunarak, kimlik tespiti yapıldı. İddianamede askeri savcı 44 savaş esirinden 15'i için idam, 29'u için de 5 ile 15 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları istiyor.

Sömürgeci mahkemelerde halen devam etmekte olan PKK davalarında, önceden hazırlanmış olan iddianamelere, ek iddianamelerle yeni guruplar eklenmekte, idamdan, ömürboyu hapse kadar en ağır ceza istemlerinin sayısı giderek kabarmaktadır. Çürümüşlüğün ve korkaklığın en açık ifadesi olan ve Kürdistan insanını fiziki olarak imhaya yönelen bu istemler; savaş esirlerinin faşist mahkemeler önünde yargıladığı Türk sömürgeciliğine tarihin vereceği cezanın kanıtlarıdır.

Bilindiği gibi, cunta öncesinde, kısa mücadele geçmişine rağmen, önemli mesafeler katetmiş bulunan proletarya önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Kürdistan'ın her köşesinde olduğu gibi, Urfa ve dolayısıyle Viranşehir'de de önemli kazanımlar elde etti. Sömürgeci baskı kurumlarına, ajan-muhbir ağına ve yerel feodal çetelere karşı gelişen devrimci mücadele, yöredeki emekçileri özellikle de yoksul köylülüğü, Kürdistan tarihinde ilk defa açılmış bulunan ulusal kurtuluş sürecine dahil etti. En geniş halk kesimlerinin bu sürece girmesi ile birlikte kendi çöküşünün giderek yakınlaştığını gören Türk sömürgecileri, 12 Eylül cuntasıyla bu süreci durdurmanın telaşı içine düştü. Yüzlerce devrimciyi sokakta ve dağda kurşunlayarak, onlarcasını zindanlarında işkencehanelerde katlederek, binlerce insanımızı tutuklayarak, asılsız suçlamalarla önüne geleni PKK'li ilân ederek en ağır cezaları vermeye çalışıyorlar.

Ama 21 Mart'tan bu yana Diyarbakır Askeri Cezaevinde yaşanan gerçekler, bu yolun hiçbir zaman çözüm olmadığının ve olamayacağının en açık göstergesidir. Sömürgeci Türk cuntasının zindanlarında işlediği her cinayet yepyeni bir sürecin başlangıcı olmuş, Mazlumlar, Hayriler, Kemaller ve diğer yoldaşlarla doruğa varan direniş, artık hiçbir gücün altedemeyeceği boyutlara ulaşmıştır.

PKK'lı savaş esirleri şimdi çok daha güçlüdürler. Onlar, önderlerinden aldıkları güçle ve onlarla birlikte faşist mahkemeler önünde haykırmaya ve Türk sömürgeciliğini yargılamaya devam edeceklerdir.

"Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirilmesi kesinleşti

Özellikle son günlerde dikkatler yeniden "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirilmesi üzerinde yoğunlaşmaya başladı. Dünya basın ve yayın organlarında sık sık konuyla ilgili haber ve yorumlar yayınlanmaktadır.

BBC radyosu, Türkçe yayınlar bölümü, 20 ve 27 Ekim tarihli yayınlarında, muhabiri M. Ali Birand'ın bu konuda yaptığı açıklamalara yer verdi. M. Ali Birand 20 Ekim 1982 günkü açıklamasında şunları söylüyor;

"Amerika ile Türkiye arasında varılan bir anlaşmanın yankıları sürüyor. Türkiye'nin özellikle doğu bölgelerindeki on havaalanının modernizasyonu ve gerekçeleri tartışılıyor Batı çevrelerinde. Yapılan resmi açıklamalara rağmen, bu modernizasyonun NATO Enfaksütrüktür programıyla ilgili olmadığı açıklandı. NATO yetkilileri bu sütrüktür programında böyle bir projenin bulunmadığını ve Amerika'nın, tüm masrafları kendisinin karşılayacağını belirtiyorlar. Biz NATO'nun başlamış projeleri için dahi yeterli para bulamadığımızdan dolayı bunları tamamlıyamıyoruz diyen bir NATO yetkilisi, sadece pistlerin onarımı ile kalmıyor. Verilen bilgiye göre asıl üzerinde durulan nokta alanların etrafında yapılacak olan ek inşaatlar. Bunlarsa; yakıt, cephane, depolama, telekomünükasyon ve hatta bazılarında yatakhaneler. Taraflar arasındaki anlaşmanın bir diğer noktasını da Türk ve Amerikan pilotlarının ortaklaşa eğitim yapmaları, alanlara iniş ve kalkışların nasıl kullanılacağı oluşturuyor, yetkililerin değimiyle Amerikan pilotlar alışana kadar bu çalışmalar sürecek. Şimdi en çok üzerinde durulan nokta bu alanların hangi amaçla kullanılacağı. Amerikalı yetkililerin verdikleri bilgilere göre bu alanlar doğrudan doğruya NATO içi bölgesi "Çevik Kuvvetler"i için kullanılacak, yoksa NATO dışı "Çevik Kuvvetler"i için değil."

Daha önceki sayılarımızda da belirttiğimiz gibi, "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirilmesi kesinlik kazanmıştır. Buna karşılık Türk dışişleri bakanlığı sözcüsü Nazmi Akıman ve Halûk Bayülken konuyla ilgili yaptıkları cevabî açıklamalarında "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirileceğini şimdilik dolaylı bir biçimde de olsa kabul etmiş, ancak bunun iç savunma ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olduğunu söylemişlerdir.

BBC muhabiri M. Ali Birand 27 Ekim 1982 günü bu konuda da şu açıklamalarda bulunuyor;

Devamı 18. Sayfada

"...şehit düşen yoldaşlarınızın anısını devrimci mücadelemizin gücü yapacağız"

Değerli yoldaşlar;

Şili MIR (Devrimci Sol) Hareketi acı, hayranlık ve saygı ile PKK-MK üyesi M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ'ın ölümlerine kadarki kahramanca mücadele azmini selamlıyor.

Onlar yaşamlarının son anına kadar Türk askeri rejimine karşı direndiler.

Ortak olan devrimci mücadelelerimizde halklarımızın en seçkin evlatlarının şehit düştüklerini biliyoruz. Fakat bizler, onların direnişlerini kendilerine örnek alan partili ve partisiz binlerce yurtseverin PKK'nin ve MIR'in saflarında savaşarak Türkiye ve Şili'deki askeri diktatörlükleri yıkıp, bunların yerine adaletli bir toplumu Kürdistan ve Şili'de kuracaklarını da biliyoruz.

Bunun için diyoruz ki; şehit düşen yoldaşlarınızın anısını devrimci mücadelemizin gücü yapacağız. Hiçbir kanlı dikta uluslararası düzeyde gelişen devrimci birliğimizi durduramayacaktır.

Zafer Kürt Halkınındır!
Durmaksızın Zafere Kadar!

MIR (Şili Devrimci Sol Hareketi)

Erzurum Karayazı'da operasyon

37 devrimci ve yurtsever PKK'li oldukları iddiasıyla gözaltına alındı

9. Kolordu ve Erzurum, Ağrı, Kars, Artvin illeri Sıkıyönetim Komutanlığı basın ve halkla ilişkiler şubesinin 12.11.1982 tarihli açıklamasına göre, Erzurum-Karayazı Hınıs ve Muş'un Varto ilçelerinde sürdürülen operasyonlar sonucu 37 kişi yakalanmıştır. Açıklamalarda PKK mensubu oldukları söylenen bu kişilerin, örgütleme faaliyeti içinde oldukları, duvarlara yazı yazmak vb. suçlarla tutuklandıkları bildirilmektedir.

Bu olay, sömürgeci faşist cuntanın kitleler üzerindeki baskısını ve Kürdistan Kurtuluş güçleri karşısında duyduğu korkuyu açıkça göstermektedir. Sömürgeciler, halkın sürekli kabaran kini ve öfkesini, direnişe dönüşmesini engellemek için baskı faaliyetlerine daha da hız vermişler.

İşçileri, öğrencileri, esnafları, kadınları, memurları, köylüleri büyük bir korkuyla izlemekte, iki insanın bir araya gelişinden dahi kaygı duymaktadırlar. PKK Hareketinin kitleler üzerindeki itibarını ve kinini mutlaka örgütlü bir direnişe dönüşeceğini çok iyi bilen sömürgeciler, bu nedenle sıradan bir araya gelişleri dahi örgütlenme olarak kabul etmekte ve insanları en zaruri ihtiyaçlarını dahi karşılayacak ölçüde birbirleriyle ilişkileri olmayan tek tek bireyler düzeyine indirgemek istemektedirler. Kapıldıkları paniğin bir sonucu olan bu düşüncelerinin ortaya çıkardığı bir ürün olarak üç yaşındaki çocukları dahi gözaltına almakta, çocuk yaştaki öğrencileri PKK üyesi olma iddiasıyla tutuklayıp, işkence tezgahlarına yatırmaktadırlar.

18 Ağustos 1982 tarihinde Erzurum ili Karayazı ilçesinde bir teksir makinasının çalınmış olduğu bahanesiyle sürdürülen operasyonlarda 37 kişinin tutuklanması olayı da bu uygulama ve anlayışların bir sonucudur. Düzmece bir takım iddialarla bugüne kadar çok kişiye yüklemek istedikleri ve daha birçok kişiye de yüklemek isteyecekleri aynı 'suçlar'dan yargılamak istedikleri bu insanların gerçekte tek suçları yurtsever olmalarıdır. Suç olarak belirlenen diğer tüm nedenler ise tutuklamaya mazaret oluşturmak için icat edilmiş bahanelerdir.

İÇİNDEKİLER — **Sayfa**

Bir yurtsever, "yakınım oğlunu görmek için 950 bin lira rüşvet verdi..."

Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki insanlıkdışı uygulamalar konusunda bugüne kadar çok şeyler söylendi. Ama henüz gün yüzüne çıkmayan gerçekler de vardır. Sizlere oğlu içerde olan bir yakınımın tanık olduğu; en barbar, en iğrenç, insanı insanlığından utandıran uygulamalardan birini açıklamakla, halkıma karşı duyduğum sorumluluğu eksik de olsa yerine getirdiğim inancındayım.

Kürdistan'ın ...... şehrinde oturan yakınım, sık sık gittiği halde 6 aydan beri bir türlü göremediği oğlunu ziyaret için ...... günü yine Diyarbakır'a gidiyor. Ama görüştürmüyorlar. Sıkıyönetim Komutanlığına verdiği dilekçelerden de hiçbir sonuç alamıyor. Bu durumda tek çaresi kalıyor o da rüşvet vermek. Cezaevinde görevli bir yüzbaşıya 100 000 lira vererek **"oğlumun dirisini bir kez göreyim yeter"** diyor. Yüzbaşı ancak üçgün sonra kendisine cevap verebileceğini belirtiyor. Üç günün sonunda kendisine verdiği cevap; **"oğlunu cezaevinde araştırdım ama bulamadım. Senin oğlun gizli bir yerde tutuluyor. Eğer onu mutlaka görmek istiyorsan bu işi ben değil, daha üstteki yetkililer yapabilirler. Yalnız bunları söylediğimi kimseye söyleme, yoksa ikimizi de vururlar"** oluyor.

Bunun üzerine adamcağız neyi varsa satıyor. Bu arada hayli de borçlanarak cebine koyduğu 850 000 lira ile bu kez direkt sıkıyönetim komutanlığına başvuruyor. Zor bela Sıkıyönetim Komutanlığıyla görüşüyor. Aç komutan parayı görünce **"kimseye söylememen şartıyla oğlunu gösteririm"** diyor. **"Eğer aksi olursa kendini de oğlunu da ölmüş bil"** diye de tehditler savuruyor. Ve kendisinden akşamın geç saatlerinde verdiği adrese gelmesini istiyor.

Yakınım akşam söylenilen saatte, verilen adrese geliyor. Sivil giyinmiş 3 kişi, gözlerini bağlayarak askeri bir cemseyle yola çıkarıyorlar. Tahminen bir saat gittikten sonra cemseden iniyorlar. Yaklaşık 200 m. kadar yayan gittikten sonra bir merdivenden iniyorlar. Merdivenin 27 basamak olduğunu söylüyordu. Yürürken sık sık ayağı tökezlediğinden götürüldüğü yerin bir mağara olabileceğini sanıyordu.

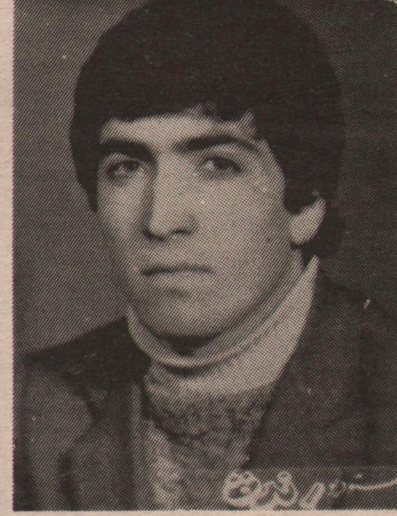
Basamaklar bittikten sonra gözlerindeki bağı açıyorlar. Çevresine göz gezdirdiğinde getirildiği yerin çok geniş, rutubetli ve çok pis olduğunu görüyor. **"İçerde demir kafesler içinde zincire vurulmuş çok sayıda tutuklu vardı, hepsi bir kemik yığını haline getirilmiş, etrafı kan ve ağır bir ölü kokusu kaplamıştı. İşkencede ölenleri bir köşede üstüste yığmışlardı, belki 50-60 kişi vardı. Bu durumda oğlumu tanımam mümkün değildi. İki kişi de sürekli benimle geziyor ve çabuk davranmamı istiyorlardı. Oğlumu ismini çağıra çağıra bulabildim. Sesimi tanımıştı ancak *'baba'* diyebildi. Ayağa kalkacak durumu yoktu, saç sakal birbirine karışmış ağzı kurumuştu. Bana *'ne olursun biraz su iste'* dedi. Yanımdakilere yalvarıp yakararak bir bardak su zor alabildim. Suyun yarısını oğlum içti, diğer yarısını da iki arkadaşına verdi. Yanımdakiler bunu görünce çok kızdılar, böyle yapacağını bilseydik getirmezdik diye. Konuşurken oğlum bana dedi ki; *'baba bizi burdan sağ çıkarmazlar, hepimizi öldürürler. Benden ümidinizi kesin, hergün işkencede 5-6 kişi öldürüyorlar. Her çeşit işkence yapıyorlar'***

On dakikalık bir görüşmeden sonra, yakınımı gözlerini bağlayarak, yeni tehditler de savurarak tekrar geri getiriyorlar. Birkaç gün sonra da Sıkıyönetim Komutanlığına 2 milyon 500 bin lira rüşvet vererek oğlunu cezaevi koğuşuna aldırabiliyor.

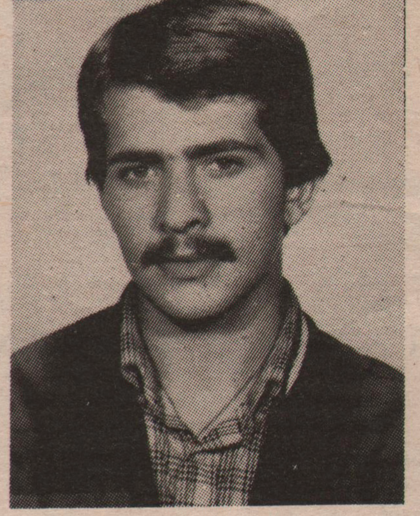
Kâzım AYDIN ve Metin YILMAZ'ın anısına

Ezilen halklar, ellerinden zorla alınan haklarını yeniden kazanmak için emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı yürüttükleri soylu mücadelelerini kanlarıyla sulayarak zafere ulaştılar ve ulaşıyorlar. Bu mücadeleler süreci içinde tarihin sayfalarına yüzlerce yeni kahramanın ismi kazıldı, halâ da kazılıyor. Eğer bugün birçok halk zulmün çemberini kendi halkasında parçalamış ve darmadağın edebilmişse bunda verilen şehitlerin payı büyüktür.

Bütün ezilen halklar gibi, bugün Kürdistan halkı da böyle şanlı bir mücadeleyi kendisine kader edinmiştir. Her türlü ilerici gelişmenin eşi görülmedik bir barbarlıkla engellenmeye çalışıldığı Kürdistan'da halkına önderlik eden, onun bu kaderi zaferle çizmesinde belirleyici rol oynayan proletarya önderliği, gelişmesinin her aşamasında en azgın saldırılara göğüs germiş, hazırlanan imha planları ve operasyonlar sırasında yüzlerce şehit vermiş, ancak her yeni döneme şehitlerinin bıraktığı şanlı mirasla mücadelesini daha da güçlendirerek girmiştir.

Metin YILMAZ

Kazım AYDIN

Kürdistan halkı devrimci mücadelesinde doğduğu günden başlayarak nice Hakiler, Haliller, Delliler, Metin Yılmaz ve Kâzım Aydınlar verdi toprağa ve daha da verecek. Ancak beyinlerimizde işledikleri devrim bilinci kulaklarımızda haykıran sesleri ve yüreklerimizde taptaze duran anılarıyla kovanından çıkmaya hazır yağlı bir kurşun gibi atıldık kavgaya ve atılacağız.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketini yoketmek için iktidara oturtulan cunta, zindanlarda, sokakta, köyde ve dağda en azgın terörünü estirdi. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde ve önderimiz PKK'na karşı en çılgın yoketme metodlarını uygulamaya koydu. Kurşunladı insanlarımızı sokakta, köyde, dağda ovada... topyekûn bir halkı işkencelere çekti, kadın, çocuk, ihiyar demeden. Daha da alevlendi isyan ateşimiz, bir kat daha çelikleşti yüreklerimiz. Sürdü kavga, direniş doruğa vardı zindanlarda. Tarihin tanık olmadığı direniş örnekleriyle ölüm kolaylaştı, acı da öyle.

Silahsız ve savunmasız bir durumda sergilenen bu direnişler düşmanı korkuya boğdu. Cesetlerimize bile işkence yapacak kadar canavarlaştılar.

Kasım 1981'de Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN'ın üzerine de aynı korkuyla saldırdılar. Silahsız oldukları halde Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN'ın yumrukla, tırnakla, dişle kendilerine karşı direndiklerini gören sömürgeci kolluk kuvvetleri, onlara zindanlarda mücadele etme olanağı vermemek için oracıkta kurşunladılar.

Bu durum düşmandaki korkuyu olduğu kadar, gerçeğin bir başka yönünü de göstermekteydi. Mücadelemiz ciddi boyutlara ulaşmıştı. PKK'nin önderliğinde gelişen bu savaşta, sömürgecilerin elindeki silahlar bir bir alınmakta, düşman her girişiminin ardından büyük bir hüsrana uğramaktaydı. Artık halk savaşı aşamasına giren mücadelemizin gücü karşısında, düşmanın geliştirdiği tüm yöntemler bütün vahşetine rağmen iflas etmekteydi.

Açıktır ki, düşmanla girişilen silahlı çatışma sonrasında şehit düşmek her savaşta karşılaşılan doğal bir olaydır. Ama silaha karşı, silahsız durmak ve vurulmak çok daha anlamlı ve değişik bir olaydır. Böyle bir olay, sömürgeci duşmanın kendisine karşı direnen insanlardan duyduğu korkunun çizildiği en açık tablodur. Bu tablo PKK savaşçıları Kâzım AYDIN ve Metin YILMAZ tarafından bir kez daha çizildi. Metin YILMAZ, Kâzım AYDIN, Şamil BATMAZ, Erdoğan SÖNMEZ yoldaşlar Pülümür'ün Mutu nahiyesinin 'Kırmeşe' köyünde bulundukları bir sırada, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin baskınına uğramış, tamamen savunmasız bir durumda da olsa düşmanın üzerine yürümüş, yoldaşlarımızın bu cesaretinden ürken düşman onları oracıkta kurşunlamıştı. Olay sonrasında Metin YILMAZ ve Kazım AYDIN yoldaş şehit olurken, diğer yoldaşlarda yaralı olarak düşmana esir düşmüşlerdi.

Devamı 18. Sayfada

PKK İzmir davası sonuçlandı

Cemal ŞERİK ömürboyu hapis cezasına çarptırıldı!

Ege Ordu Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu askeri mahkemesinde görülmekte olan İZmir PKK davası ka rara bağlandı.Yargılamalar sonucunda PKK'na üye olmakla suçlanan Cemal ŞERİK önce ölüm,sonra ömürboyu hapis cezasına çarptırılırken,aynı davada yargılanmakta olan Hatice KASAR 10 yıl 3 ay 10 gün ağır hapis ve İzmir'de 3 yıl 8 ay 13 gün genel gözetim, Mehmet SAKAL, Ali TEKİN, Hasan ŞUH 5'er yıl, 6'şar ay hapis, 1 yıl 10 ay 6 gün Nazilli'de genel gözetim altında bulundurma, Meral ERKAN ise 1 yıl 4 ay 20 gün hapis cezasına çarptırıldılar

PKK İzmir davasından yargılanan devrimcilere verilen cezaların da ortaya koyduğu gibi, sömürgeci faşist Türk cuntası, üzerlerinde en küçük bir kanıt bulunmamasına karşın, PKK militan ve taraftarlarına en ağır cezaları yağdırmakta, bu yolla kitleler üzerinde yeniden kuracağı ve sömürgeci Türk devletinin Kürdistan' daki varlığını biraz daha uzatacağı umuduyla yaşamaktadır.

Cunta öncesinde PKK'nin Kürdistan'da olduğu gibi, Kürdistanlıların yoğun olarak bulunduğu Türkiye'nin bazı büyük kentlerinde de taban bulduğu bilinen bir gerçektir PKK'nin geliştirdiği devrimci mücadeleden etkilenen metropoldeki Kürdistanlı proleterler, ulusal kurtuluş mücadelesinin sesini bu alan larda da yükselttiler.

Kürdistan'da hızla güçlenen devrimci mücadele, özellikle bu kentlerde okuyan işçi kökenli aydın Kürt gençleri arasında büyük yankı buldu. Marksizm-Leninizmin ışığında PKK'nin ideolojisini çok geçmeden özümseyen bu gençler, yetkin birer kadro haline gelmede ve bu ideolojiyi kitlelere taşırarak onları daha aktif mücadeleye seferber etmede gecikmediler. Yine aynı dönemde Türkiye proletaryasının sınıf kavgasına omuz vererek proletarya enternasyonalizminin en canlı örneklerini sundular.

Bütün bu gelişmelerden ötürü cunta, bu alanlarda yaşayan Kürdistanlı

Devamı 18. Sayfada

Okuyucu Mektupları

Sömürgeciler insanlarımızın da ötesinde dağlarımıza yöneldiler...

Derya derya selam olsun bağımsızlık yolunda döğüşenlere...

Klasik bir sömürge olan ülkemiz Kürdistan'ın jeo-politik yapısının taşıdığı önemin, Ortadoğu'da kilit bir nokta üzerinde oluşunun bilinci içinde hareket eden sömürgeci-faşist yönetim, gelişen ulusal bağımsızlık mücadelemizi engellemek amacıyla birçok yeni girişimlerde bulunmaktadır. Sömürgecilerin halkımızın devrimci mücadelesinin karşısına çıkardığı en son kozlarından olan cunta, tüm gücüyle halkımız üzerine çullanarak, onu sindirebilmenin yollarını aramaktadır. Yönetime geldiğinden buyana büyük bir yoketme harekâtını başlatmasının yanısıra, anti-propaganda ile psikolojik savaşa da ağırlık verilmiş, Çevik Kuvvetler meselesi Nato'da sömürgeciler tarafından ısrarla gündeme getirilmiş, Çevik Kuvvetlerin yerleştirilme alanı olarak Kürdistan toprakları seçilmiştir. Kürdistan halkının direncini kırmak amacıyla, Türkiye'deki resmi-sivil, ajan-provakatör ve işkenceci militarist güçlerin ağırlıklı bir bölümü ve en seçmeleri Kürdistan'a seferber edilmiştir. Türkiye kentlerinin hemen hepsinde sıkıyönetim kaldırılmış, buralarda bulunan milis kuvvetleri Kürdistan'a takviye edilmiştir. Bugüne kadar, dizdikleri asılsız iddianamelere dayanarak onbinlerce insan tutuklanmış, birçoğu işkencelerde çürütülerek sakat bırakılmış, ve katledilmiştir.

Cuntanın Kürdistan'daki yoğunluk kazandırdığı bir diğer şey de askeri tatbikatlardır. Halkımızı ve devrimcileri yıldırmak ve yoketmek amacıyla süreklilik kazandırdığı bu tatbikatlar yoluyla cunta PKK'li militanların mevzilendiği dağları bir bir taramış ve bombalamıştır. Bu taramalar sırasında birçok yiğit militan ve yurtsever katledilmiştir. Siirt'in Maradan dağı 45 gün işgal altında tutularak, taş taş üstünde kalmayacak bir tarzda bombalanmıştır. Sömürgecilerin insanlarımızın da ötesinde dağlarımıza yönelmeleri ve Maradan dağını hedef almaları boşuna değildir. Çünkü Maradan dağı 1933 yıllarında Kürt isyancılarının iyi bir kalesi ve barınağı olmuştur.

Şehirlerimiz kasaba ve köylerimiz üzerinde uygulanan baskı, zulüm ve vahşet politikası, insanlarımıza kan kusturmaya, cinayetlere ve sakat bırakmaya devam etmektedir.

Vietnam ve Sovyetler Birliği gibi devrimini kanla başaran birçok ülkede, devrimciler mücadele ederken; revizyonist, oportünist ve teslimiyetçi akımlar ve temsilcileri de mücadelenin başında "ajan, faşist" vb. çamurlar atarak devrimci gelişmeyi engellemeye çalışmışlar, sıcak savaş döneminde ise gerçek kimliklerini gizlemenin ortamı ortadan kalktığından mücadele alanlarını terketmişlerdir. Bu tür örnekleri bizim ülkemizde de görmek mümkündür. Geçmişte PKK'ye "milliyetçi", "ajan" vb. çamurlar atan o sözde komünistlerimize soruyoruz; şu anda neredeler? Değil savaş alanlarında metropol kentlerinde bile izlerine rastlamak mümkün değil. Ama görevleri henüz bitmemiştir. Mücadelemizin kesin zaferi için atılmış önemli adımlardan biri olan FKBDC (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi)'ne ve PKK'ye saldırmaya çalışanlar oportünistlerden başkası olabilir mi? Ama bugün sömürgecilerin Kürdistan halkından yiyecekleri şamarın aynısını oportünistler de mutlaka beyinlerinde hissedeceklerdir.

Ortadoğu ve Avrupa'da geliştirilen ilişkiler ve yapılan gösteri, miting, direniş ve benzeri eylemler yurtsever halkımızın gücüne güç katarken; sömürgecilerin yüreğine büyük korkular salmıştır. Bunun bir sonucu olarak cunta, sehpadaki ölüm yerine, işkencede ve çatışmada ölüm yolunu seçmiştir. Bu durumuyla cezaevleri açık savaşın verildiği alanlardır. Buralara düşenler ya birşeyler kaybeder veya kazanırlar. "*Cezaevleri kinin, nefretin, öfkenin haykırdığı bir volkandır*" şiarının nice deneyimler sonucunda ortaya atıldığını halkımız çok iyi bilmektedir.

Cezaevlerinde «*Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür*» şiarını haykırarak hayatlarını feda eden yiğit PKK'li savaş esirleri gibi, dışarda da bu örneklere hemen hergün raslamak mümkündür. PKK savaşçıları ve sempatizanları cezaevleri dışındaki savaş alanlarında da direnmeyi ve direnerek ölmeyi dünya halklarına sembolize etmişlerdir ve edeceklerdir...*

Halkımız PKK'na olan güvenini yitirmemiştir. Direnişin doruğu olan PKK Hareketinin saflarında direnişi süreklileştirmektedir. Öyle ki bu gelişmeler etkisini metropol kentlerinde de hissettirmektedir. Buralarda bulunan Kürdistanlı işçiler de boş durmamakta, mücadelelerinin zaferi için çalışmaktadırlar.

Partimiz (PKK) 1979 yılında yayınladığı bir bildiride halka ve yurtseverlere şöyle sesleniyordu; "...bilinci olanlar bilinciyle, silahı olanlar silahıyla, malı olanlar malıyla, hiçbir şeyi olmayanlar ise yüreği ve inancıyla girmelidir kavgaya..."

Evet, bu çağrı günümüz koşullarında daha geniş kesimlerde yankısını bulmaya devam ediyor. Halkımız, silahı, malı, canı, bilinci, yüreği ve inancıyla girmiştir bu kavgaya. Bu kavga artık halkın kavgasıdır. PKK etrafında saf tutan Kürdistan halkı ve militanları savaşıyor.. savaşıyor.. savaşıyor...

Hepinizi devrimci selamlarla selamlarım, selamlarız...

K.Y.
Turgutlu

Kürdistan Devriminin sesi Serxwebûn'a

Bugün 20 Eylül 1982. Ve saat gecenin yedisi. Sizlere Batman'dan yazıyorum. Bu ilk mektubumda daha çok yöremiz üzerinde uygulanan sömürgeci baskıları anlatmak istiyordum. Ama Filistin olayı beni böyle bir yazı yazmaktan alıkoydu.

Televizyon haberleri veriyor kin, nefret ve lanetli bakışlarla Filistin katliamını seyrediyoruz. Acımız büyük. Bu canavarlığı, bu hunharlığı yapanlara insan sıfatını yakıştıramıyoruz. Vahşi bir hayvandan da beterler.

Filistin olayı bütün dünyada olduğu gibi, ulusal ve sosyal kurtuluşun acılarını çeken halkımız arasında da büyük yankılar uyandırdı. Sarsılmaz bir inanca, yılmayan bir güce ve kutsal bir milli duyguya sahip olan Filistin halkının mücadelesini tüm ezilen halklar gibi halkımız da büyük bir takdirle karşıladı. Mücadelemize çok benzeyen Filistin halkının mücadelesi hepimizin beyninde ve yüreğinde büyük bir iz bıraktı. Vatan toprağının kutsallığını bir kez daha anladık, inancımız pekişti. Kara toprağın vatan olabilmesi için daha çok mücadele, daha büyük fedakârlık ve cesaretle çalışmamız gerektiğini daha iyi kavradık.

İnanır mısınız, ilk kez böyle cesetler görüyorum. En şiddetli doğa olaylarında bile böyle bir facia, bu kadar çok ceset görmedim. Üstüste yığılmış cesetler ve televizyonda halkımıza aynı acıları yaşatmak isteyen faşist Türk sömürgecilerinin insana tiksinti veren tumturaklı demeçleri. Ama başta halkımız olmak üzere, bütün dünya halkları faşist Türk sömürgecilerinin de bu acı senaryonun baş mimarlarından biri olduğunu biliyor. Ve onlar bunun hesabını fazlasıyla verecekler.

Filistin halkının mücadelesinden güç alan Kürdistan halkının çok yakın bir zamanda mücadelesini yükselteceğine ve Filistinlilerin durumuna düşmek pahasına da olsa daha fazla ezilmeyi kabul etmeyeceğine inanıyorum, inanıyoruz.

F.Ö.
Batman

— Yaşasın Kürdistan ve Filistin Halklarının Devrimci Direniş Mücadelesi!

— Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm ve Bölge Gericiliği!

Cunta, yaptığı karşı-devrimci savaş provalarıyla halkımızı ve devrimcileri sindirmeyi hedefliyor!

Ekim ayı içinde 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı sahasında üst-üste iki ayrı tatbikat yapıldı. Genel Kurmay Başkanlığınca planlanan tatbikatlar serisinden olan ve Faruk Gürler ve Yıldırım 82 Tatbikatı adıyla uygulamaya geçirilen bu planın, gerçekleştirildiği dönem içinde amaçları ve sonuçları üzerinde durmak gerekmektedir.

Kürdistan halkının tarihi boyunca çokça tanık olduğu bu tatbikatlar, gerçekleştirildiği dönem itibarıyla ayırıcı bir özellik taşımaktadır. Türk burjuvazisi, Kürdistan üzerindeki egemenliğini askeri zoruna dayanarak kurmuş ve bu temel üzerinde kurumlaştırmıştır. Halkı her dönemde örgütsüz bırakmanın temel aracı olarak gördüğü askeri zorunu, hiçbir baskı ve soykırım uygulamalarından çekinmeksizin hayata geçirmiş ve bu uygulamalarda yüzbinlerce Kürt insanı katliama uğramıştır. 1940'larda isyanların kanla bastırılması ardından, Kürdistan'ın en ücra köylerine kadar askeri birlikler gönderilmiş ve oluşturulan karakol sistemiyle Kürt halkı Kemalist burjuvazisinin zor çemberi içinde sindirilmeye çalışılmıştır. 1940'lardan 1970'li yıllara kadar hüküm süren durgunluk ortamında, derinliğine geliştirilen zor uygulamaları, bu dönemde halkın çok büyük öfke ve kin duymasına karşın ciddi bir tepkiyle karşılaşmamış ve Türk burjuvazisi Kürdistan üzerindeki hakimiyetine dayanarak en "istikrarlı" dönemin olacağını bulmuştur. Türk burjuvazisinin bu egemenliğinin Kürt halkı açısından nelere mal olduğunu ve bu dönem süresince maruz kalınan barbar uygulamaları belirtmeye bile gerek yoktur. Egemen sınıflarının tam bir ihanet içinde bulundukları, emekçi kesimlerinse kendi örgütlenmelerini henüz yaratamadıkları bir dönem olan bu yıllarda, argütsüz, dağınık bir halkın duyduğu tüm başkaldırı isteğine rağmen sessiz bir konuma itilmesinin nasıl gerçekleşebileceği bilinen bir durumdur.

Sömürgeci Türk burjuvazisi halkın dağınık ve örgütsüz olduğu dönemlerde dahi Kürdistan karşısında duyduğu korkuyu gizlememiş, bir yandan en sinsi bir biçimde Kürdistan gerçekliğini inkar ederken, öte yandan da içten içe bu alanda gerçekleşebilecek en küçük bir kıpırdanışı dahi ezme doğrultusunda yoğun bir faalivet vürütmüştür. Ordu ve MIT'in elele yürüttüğü faaliyetlerde, direnişe zemin olabilecek herşey yokedilmeye çalışılmış ya da teslimiyete zorlanmıştır.

1970'li yıllardan itibaren Kürdistan'daki gelişmeler nasıl ki bu halkın tarihinde yeni bir anlam taşıyorsa, bu yıllardan başlayarak Türk sömürgeciliğinin uygulamalarındaki anlam da derinleşmiştir.

1970'li yıllar, Kürt halkının proletarya önderliğinde bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin yeşerdiği ve bu anlamda tarihinde ilk defa kurtuluş umutlarının gerçeklik kazandığı yıllardır. Baskı ve zor uygulamaları altında başını yaşadığı karanlıktan çıkaramaz duruma getirilen Kürt halkı, doğan bağımsızlıkçı karakterle yeniden hayat kazanmış ve Kürdistan her alanda ve her koşulda bu canlanışı yaşamıştır. Bağımsızlıkçı hareketin gelişip güçlenerek 1978'lerde bir parti haline gelişiyle daha da anlam ve güç kazanan bu canlanış, Türk söürgeciliğini de derinden sarsmış, artık yok saydığı Kürdistan sorununun bu kez tarihin tüm hesaplarını sorarak karşısına dikilmesi karşısında çılgına dönmüştür. Özellikle 1978 ve 1979 yılları süresince meydana gelen gelişmeler hatırlanırsa bu çılgınlığın ölçüsü görülecektir. Kürdistan'da devrimci kurtuluş mücadelesinin gelişmesini daha doğuş aşamasında Haki KARER'i ve 1978 Mayıs'da Halil ÇAVGUN'u katlederek durdurmaya çalışan Türk burjuvazisi, bu gelişimi durduramadığında saldırılarını son kerteye vardırarak 1978 Aralığında Maraş katliamını düzenlemiş ve Kürdistan'da kendisine karşı geliştirilecek bir hareketi pahallıya ödeteceğini bu katliam ve soykırım uygulamalarıyla hatırlatmak istemişti. Ancak, Türk sömürgeciliğinin bütün bu

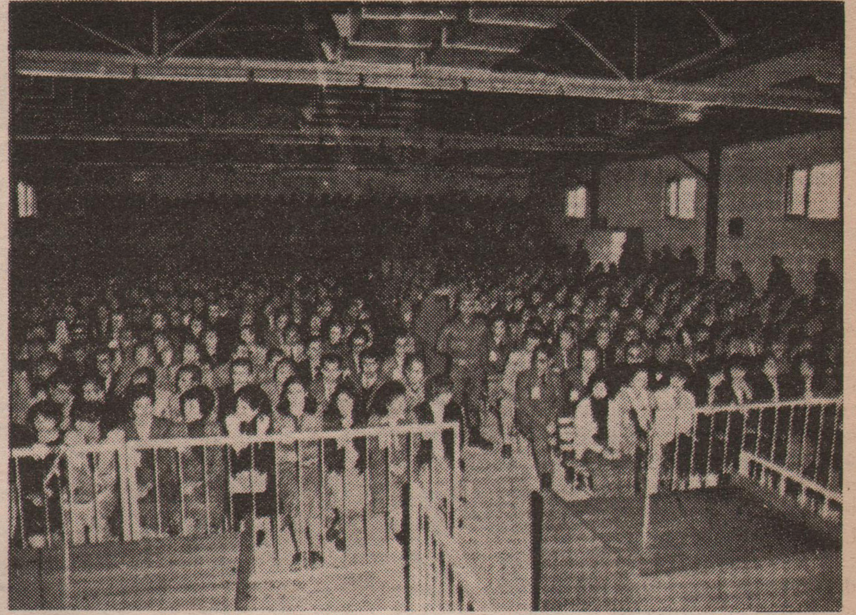
Devamı 19. Sayfada

Faşist cunta tatbikatlara yoğunluk kazandırıyor.

ANKARA

DEVRİMCİ YOL DAVASI BAŞLADI

Devrimci Yol merkez davasına 18 Ekim 1982 günü Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde başlandı. 418'i tutuklu toplam 574 devrimcinin yargılandığı bu davada, 186 devrimci idam talebiyle yargılanmaktadır.

Devrimci Yol merkez davasının başlanmasına yakın cunta karalama kampanyasına yeniden yoğunluk kazandırdı. Türk basın ve yayın çevreleriyse Devrimci Yol'a ve devrimcilere yönelik yalan ve demogojiye dayalı propagandalarıyla bu kampanyaya en iyi biçimiyle eşlik ettiler.

12 Eylül öncesinde Türkiye kentlerinin ağırlıklı bir bölümünde gelişme gösteren Devrimci Yol'a yönelen bu saldırılar şaşırtıcı değildir. Devrimci Yol Kitlesel bir güçtür. Faşist cunta, kitleleri sindirmenin yolunu, devrimcilere ve devrimci hareketlere saldırmakta görmektedir.

Ama bugün yaşanan gerçekler, cuntanın harcadığı bütün bu çabaların sonuçsuz kalacağını şimdiden göstermektedir.

Devrimci Yol üyesi bir devrimci İstanbul'da katledildi!

Öte yandan Turgay ERBAY adındaki Devrimci Yol üyesi bir devrimcinin de 21 Ekim 1982 günü İstanbul'da katledildiği öğrenildi. Bilindiği gibi Turgay Erbay, bundan bir süre önce tutuklu bulunduğu Haymana Cezaevi'nden tedavi için Ankara'ya getirilirken yolda kaçmayı başarmıştı.

Olaydan sonra cunta yetkililerinin yaptığı açıklamalar herzamanki gibi, "intihar etti" yalanı oldu. cuntanın bur tür yalan ve karalamaları devrimcileri kitlelerden tecrit etmeye yöneliktir. Fakat devrimci evlatlarını çok iyi tanıya kitleler, böyle bir yolun devrimciler tarafından değil, ancak düşman güçler tarafından benimsenebileceğini çok iyi bilmektedir. Cuntanın bu yalan ve karalama kampanyası, kitlelerin devrimcilere olan güvenini hiçbir zaman sarsamayacak, tersine bu güven daha da pekişecektir.

Anayasa ile ilgili faşist propaganda gezilerine başlayan cunta başı, halklarımızın gelişen mücadelesinden duyduğu endişe ve telaşı gizleyemiyor!

Cuntanın başı Evren, 7 Kasım 1982 günü "halkoyuna" sunulacak olan anayasayı tanıtma adı altında düzenlenen faşist propaganda gezilerine, her türlü söz ve basın yasağı ardından 25 Ekim 1982 günü Trabzon'da başladı.

12 Eylül 1980'de iktidara gelen askeri-faşist cunta, iki yılı aşan yönetimi süresince amaçladığı hedeflere varmak bir yana, devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirdiği gibi, hakim sınıfların kendi içlerindeki çelişkiler de artmıştır.

Aşamalı olarak ortadan kaldırmayı hedeflediği devrimci ve demokratik güçler üzerindeki azgın terör ve baskı uygulamalarını sürdüren cunta, giderek Türk burjuvazisinin kendi sözleri olan çevreler de yönelmiş, işbirlikçi burjuvazinin en azgın, en gerici kliği dışında hiç bir kesime yaşama olanağı bırakmamıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı ve Türkiye Devrimci Hareketinin gelişimi karşısında kapıldıkları korku ve panikle cuntayı alkışlayan kesimler dahi, bugün, yaşama olanaklarının kalmadığını görmekte ve ürkek te olsa seslerini yükseltmeye başlamaktadırlar. Devrimci muhalefetin gelişimi ve özellikle de Kürdistan Kurtuluş Savaşının yükselişini hâlâ en büyük tehlike olarak görmelerine karşın, cuntanın uygulamaları ile ekonomik ve siyasal arenadan silindiklerini gören bu kesimlerin, muhalefetlerini giderek daha da yükseltmeleri kaçınılmaz olacaktır.

12 Eylül faşist cuntasının "anayasa" oyununda açıkça sergilediği gibi, kendi çıkarlarını dahi ifade edemez duruma getirilen bu kesimlerin de, siyasal alternatif yaratabilmek için orduya sarılmaktan başka yolları kalmamış gibidir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin siysal iktidarını sürdürme ve yaşamada tek aracı olan ordu, 12 Eylül ile birlikte gerçekte en büyük darbeyi kendine vurmuştur. Hiçbir çevreye siyasi arenada görünme olanağı bırakmayarak ve ekonomiden siyasete kadar, her alandaki yönetim ve yürütme gücünü kendi elinde toplayarak, orduyu, burjuvazinin siyasi çekişme ve çatışmaların odağı haline getirmiştir. "Türk milletinin iradesinin tek ve birleşik temsilcisi" olarak gösterilen Türk Ordusu, bundan böyle en sinsi daleverelerin ve burjuva çevrelerin çekişmelerinin sürdüğü alan olacaktır. Tüm bu gelişmeler, burjuvazi içindeki çelişkilere bağlı olarak, orduda da artan çelişkilerle parçalanmanın mümkün olduğunu göstermektedir. Kendileri için muhalefet etme yolları dahi tıkanan burjuva çevrelerinde orta ve küçük-burjuvazi, giderek devrimci muhalefete yaklaşırken, üst kesim ise yönetimle birleşme yolları aramaya yönelecektir. Bu durum, devrim ve karşı-devrim arasındaki saflaşmanın daha da keskinleşmesini getirecek ve devrimci gelişimin hızını artıracaktır.

Evren'in, 25 Ekim 1982'de Trabzon'da başlayan propaganda konuşmalarında da açıkça görüldüğü gibi, cuntanın karşısına aldığı çevreler genişlemiştir. Evren, açık düşman ilan ettiği devrimci güçlerin yanında, en çok bu çevrelere saldırmış ve hatta bunları saldırılarının hedefi haline getirmiştir.

Bunun anlamı açıktır...

Türk burjuvazisinin çeşitli dönemlerde ve çeşitli amaçlarla iktidara getirdiği siyasi partiler, Türk burjuvazisinin içinde bulunduğu çıkmazdan kurtaracak ekonomik ve siyasi koşulları yaratmada yetersiz kalmış ve devrimci mücadelelerin gelişimi karşısında gösterdikleri acizlik, Türk burjuvazisinin ifadesi olarak devletin otoritesinin sarsılmasında önemli rol oynamışlardır. Çıplak askeri zorla bu otoriteyi yeniden egemen kılma çırpınışı içinde bulunan cunta, bunların burjuvazinin çıkarlarını korumadaki yeterisizliklerini ortaya koymada ve bunun üzerinde laf üretmede tekelci burjuvazinin en gerici kesimi adına haklı gerekçeler bulabilmek ve eleştirilerinin konusu haline getirebilmek. Ancak, ne Türkiye devrimci-demokratik ve işçi sınıfı hareketi için ve ne de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı için kitleler karşısında kendisini haklı çıkaracak bir çıkış yolu bulamamakta, "yiğitlik" "evlat sevgisi..." vs. vs. demogojiler ardına sığınmaktadır.

Resmi partileri eleştirerek 12 Eylül'ün gerçekleşmesine haklılık zemini yaratmak isteyen cunta, devrimci güçler karşısındaki zayıflığını bizzat kendi ağzından ifade etmektedir. Diyarbakır konuşması bunun için ilginç bir örnektir. Muhalif güçleri üçe ayıran Evren, devrimciler için açıkça şunları söylemektedir: "*Yalnız dış güçler değil, içimizde dolaşan ve bu dış güçlere yardakçılık yapanlar da az değildir. Bunlar müsait zamanı kollar. Normal düzene geçmiş hazırlıklarının başladığı bu günlerde de, o hain iç güçler dış ortaklarıyla birlikte faaliyete geçmişlerdir. Hele normal düzene geçtikten sonra bu faaliyetlerini daha da çoğaltacaklardır. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Bunların yaptıkları ve bundan sonra yapacaklarını da biz istemeye istemeye de olsa, normal karşılıyoruz. Zira bunlar, kendileri artık muayyen bir ideolojiye angaje etmişler, beyinlerini yıkamışlardır. Bu gibilere ne yapsanız, ne söyleseniz de para etmez. Onları, kafalarını kesseniz inandıkları bu sapık ideolojilerinden ayıramazsınız. Gerçi bunların içinde olupta sonradan hakikati görüp anlayanlar ve doğru yolu bulanlar da mevcuttur. Bunu da inkâr edemeyiz. Fakat bunlar maalesef azınlıkta*

Devamı 18. Sayfada

Köln'deki Türk başkonsolosluğu işgal edildi!

Türkiye'nin Almanya'daki Köln başkonsolosluğu 3 Kasım 1982 günü Devrimci Sol'a mensup bir gurup devrimci tarafından işgal edildi. Saat $11.^{45}$'te başlayan işgal, aynı gün geceyarısı 02^{00} sularında sona erdi.

İşgal sırasında konsolosluk görevlilerini rehin alan devrimciler, eylemi faşist cuntayı ve anayasasını protesto etmek ve bu uygulamayı Avrupa kamuoyunda duyurmak amacıyla yaptıklarını belirttiler. Olay Avrupalı çevreler arasında geniş yankılar uyandırdı.

Eylem süresi boyunca çeşitli sloganlarla amaçlarını dile getiren devrimciler, daha sonra Alman makamlarından iltica talebinde bulunarak eylemlerine son verdiler.

Bu arada Avrupa'nın bazı kentlerinde de, eylemden sonra tutuklanan devrimcilerin serbest bırakılmaları için çeşitli gösterilerin yapıldığı bildirilmektedir.

Şili ve Kürdistan halklarıyla dayanışma gecesi yapıldı

Almanya'nın Recklinghausen şehrinde 16 Ekim 1982 günü MIR (Şili Devrimci Sol Hareketi) ve PKK (Kürdistan İşçi Partisi) taraftarlarınca iki ülke halkının dayanışmasını güçlendirmek için bir gece yapıldı.

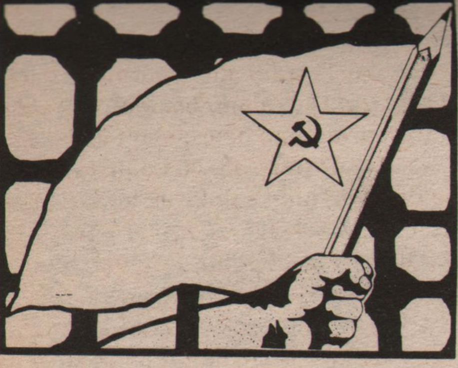
Şili'de, Kürdistan'da ve diğer ülkelerin mücadelelerinde şehit düşmüş devrimcilerin anısına yapılan saygı duruşunu takiben Şili ve Kürdistan'da verilen mücadelelere ilişkin konuşmalar ile başlayan gece; Şili'de sosyal yaşamı konu alan bir dia gösterisi, Şili müzik gurubu, Kürt folkloru ve müziğinden oluşan zengin bir proğram Şilili, Kürt, Alman ve Türklerden oluşan kalabalık bir kitlenin katılımı ile enternasyonalist bir hava içerisinde başarıyla son buldu.

Tarihi geçmişi ile içinde bulundukları politik koşullar bakımından birbirine benzer acıları yaşayan ve aynı kutsal dava için mücadele eden, birbirinden binlerce kilometre uzakta iki halkın dayanışması böyle bir gece ile daha da somut bir anlam kazandı.

11 Eylül 1973'te Şili'de, 12 Eylül 1980'de Türkiye'de işbaşına gelen cuntaların emperyalist sistemin yerel işbirlikçileri olmaları, Şili ve Kürdistan halklarının bu cuntalara karşı mücadelelerinin de dünya devrimci hareketi bütününün kopmaz birer parçası olmaları dolayısıyle bu mücadeleler biribirlerini yakından etkilemektedir.

Halkların yaşamlarını, kültürlerini, devrimci mücadelelerini ve bu mücadelelerden çıkardıkları tecrübeleri biribirlerine aktarmaları, mücadelelerinin zaferi ve proletarya enternasyonalizminin vazgeçilmez bir gereğidir. Yapılan dayanışma gecesine bu yönüyle bakıldığında önemi ve anlamı daha iyi anlaşılacaktır.

Yaşasın Şili ve Kürdistan Halklarının Devrimci Mücadeleleri!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

PKK DAVASI AVUKATLARINDAN HÜSEYİN YILDIRIM AÇIKLIYOR!

"Üç yıla yakın bir süredir aralıksız baskı, işkence ve imha uygulamalarına maruz bırakılan ve bütün bu uygulamalara karşı aralıksız ve eşsiz bir direnme yükselten PKK önderlerinden M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve devrimci militan Akif YILMAZ 8-20 Eylül tarihleri arasında faşist Türk canileri tarafından katledildi"

14 Temmuz 1982 günü son olarak çıktığı mahkemede Mehmet Hayri Durmuş, başlattıkları direniş kararını şöyle açıklıyordu: " **Bizim siyasi savunma yapma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde, ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarım açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarıma, gözetleme deliğinden bakın, Mehmet Hayri açıklama yapıyor diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Eşref Ayak yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler, ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlıyorum.** "

Başta Kemal Pir olmak üzere başka bir çok tutukluda aynı görüşe katıldıklarını, vurgulayarak direnişe katılma kararını aynı duruşmada belirttiler. Aynı gün Mehmet Hayri Durmuş ve arkadaşlarının büyük bir kısmı 35'inci koğuştan alınarak, yine tecrit bölgesi olan hemen yanıbaşındaki 37'nci koğuşa götürdüler. Burada günlerce süren işkenceler sonucu, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz şehit düştüler. Muzaffer Ayata ile arkadaşlarının kolları kırıldı ve aralarında Mustafa Karasu, Ali Çiçek ile Bedrettin Kavak'ın da bulunduğu daha bir çok direnişçi isekomaya girdiler.

Halk içinde büyük tepkiler yaratan bu olaylar sonucu ziyaretçiler, ölümü öldürmeyi düşünmeden cezaevi önünde askerlerin gırtlağına yapışıyordu. Direniş devam etti. 30' a yakın PKK militanı koma halinde hastahaneye kaldırıldı. Gelişmeler karşısındatelaş ve endişeleri artan sömürgeciler, avukatlarla ve bazı ailelerle pazarlığa girmeye çalıştılar. Ancak hiç bir sonuç alamadılar. Direnişçilerin aileleriyle askeri hastaheneye giden bir kaç kurmay albay ve yarbay, koma halinde bulunan Mustafa Karasu ve Mehmet Şener'e " **size Osmanlı sözü veriyoruz. Tüm şartlarınız kabul edilmiştir.**" diyerek direnişten vazgeçmelerini istemişler ve hatta cezaevindeki işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran ve yardakçıları bu nedenle görevden alınmışlardır. Ancak bunlara rağmen PKK militanları, kendilerine yazılı teminat verilmedikçe ve şartları yazılı olarak kabul edilmedikçe direnişi sürdüreceklerini söylemişlerdir.

Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz'ın cenazeleri, mühürlenmiş tabutlar içinde açılmamak kaydı ile belirli aralıklarla ailelerine teslim edildi. Amaç açıktı. Tabut açılırsa, kırılmış kol ve bacaklardan, vücutlarının her yerinde bulunan darp izlerinden çirkef uygulama ve amaçları daha açık olarak teşhir olacaktı.

Kemal Pir'in cenazesinin teslim alınışı sırasında babası tüm sömürgeci subayların yanında bağırarak şöyle demiştir. " **Hey Kemal, sen bu iki tahta arasına sığacak adammıydın. Senin hakkın, uğruna canını verdiğin Kürdistan toprağına gömülmektir. Ancak anan üzülüyor, seni onun için götürüyorum.**" Cenazeler askeri birlikler nezaretinde götürülmüştür.

Cenazesine Bingöl ve çevre köylerden binlerce insanın katıldığı Mehmet Hayri Durmuş'un son sözlerini ayrıca belirtmek istiyorum: " **Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiye karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız.**"

İki yıldan beridir aralıksız bir biçimde yıldırma ve teslimiyete zorlama amacıyla sürdürülen bu baskı, işkence ve imha uygulamaları ile, PKK önder ve kadrolarının buna karşı, bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinden taviz vermemek, partilerinin ve halkın onurunu yüceltmek amacıyla sürdürdükleri akılalmaz direniş mücadelesi, bütünüyle kitlelerin ve dünya kamuoyunun gözleri önünde cereyan etmektedir. PKK savaşçıları son direnişlerini de her şeyi göze alarak mahkeme tutanaklarına geçirmeyi başarmış, ve böylece mesajlarını tüm insanlığa, devrimci ve demokratik kamuoyuna ulaştırmışlardır. Gelişmeler bu kadar açık olmasına ve bu gelişmeler sonucunda PKK önderleri M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve diğer savaşçılardan Akif Yılmaz'ın şehit edilmeleri binlerce insan tarafından cenaze törenlerinde fiili olarak da protesto edilmesine rağmen; bu olay, cuntanın titizlikle uyguladığı suskunluk politikası nedeniyle ne Türkiye ve ne de doğal olarak dünya basınında tek kelime ile bile yer almamıştır. Bu nedenle, başından beri bu davalardaki gelişmelerin yakından takip etme şansına sahip olmuş ve yine bu dava nedeniyle tutuklanarak PKK mensuplarına uygulanan baskı ve işkencelere de tanık olmuş bir kişi sıfatıyla, bu davanın avukatı olarak kısa da olsa yapacağım bu açıklama ile, devrimci-demokratik kamuoyu ve dünya ilerici insanlığının dikkatlerini ısrarla gizlenmeye çalışılan bu davaya ilişkin bazı gelişmelere ve gerçeklere çekmek istiyorum.

Sıkıyönetim ilânından itibaren devam eden Elazığ davasına ilavetten, 14 Nisan 1981 günü Diyarbakır'da başlayan PKK (Kürdistan İşçi Partisi) davası nedeniyle, Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri bünyesinde savunma avukatı olarak görev yaptım. Bu uzun müddetin 10 aya yakın bir süresini de tutuklu olarak cezaevinde geçirdim. Bu süre içindeki gelişmelerin en yakın ve en canlı tanığı olarak yapacağı, bu yazılı açıklamada özellikle kamuoyuna yeterince ve tam olarak yansımadığına inandığım, PKK önderlerinden Mazlum Doğan, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz'ın şehit edilmeleri ve sonrası gelişmeler üzerinde duracağım. Daha sonra ise, özellikle 1979 ilk toplu tutuklamalarından bugüne kadar olan uygulamalar hakkında daha geniş açıklamalarda bulunmayı düşünüyorum. Tüm açıklamalarım ispatlı ve belgelere dayalıdır.

Ne kadar titiz ve duyarlı davransam da Mazlum ve arkadaşlarının direnişini hiç bir kelime ve cümle ile ifade etmem mümkün değildir. İnancım odur ki, Kürdistan ulusal tarihinde yeni bir dönem başlamıştır. Bu dönemi yaratanlar hakkında ciltlerce kitap yazılacaktır. Ve her kitap yazıldıkça bu dönemi yaratan önder ve militanlar, Kürt ulusunun kalbinde kutsal bir değer olarak yaşayacaklardır. Bugün bu dönemin, bu öncülüğün bilincinde olmayanlar, yazmayanlar, yazamayanlar, yarın mutlaka yazacaklardır. Yazılacak kitap ve makalelerin her sayfasında ve her cümlesinde Mazlum, Mehmet Hayri ve Kemal Pir ismini gururla anacaklardır.

Toplu tutuklamaların yapıldığı 1979 yılından önce, sömürgeci istihbarat ve ajan kurumlarının bazı tespitleri vardı ve bu tespitlerde bilinçli ve kararlı kadrolar tehlikeli olarak belirlenmişti. Polis sorgulamalarındaki işkence metod ve yöntemleri de bu tespitlere göre uygulandı. Yasal süreyi aşan gözaltı ve uzun işkence döneminde çok sayıda devrimci katledildi. Şehit edilen devrimcilerin bir kısmını belli mahallelere götürüp cesetlerine kurşun sıktılar. Cesetleri ailelerine teslim ederken yaptıkları açıklamalarda ise, " **yer tesbitine giderken kaçtı, açılan ateş sonucu vuruldu**" dediler. Birçok devrimciyi ise işkenceden öldürdükten sonra cesetlerini yok ettiler. Ailelerinin müracaatlarına da serbest bırakılmış oldukları yolunda cevap verdiler. Oysa sorulan kişi çoktan öldürülmüş ve cesedi de yok edilmiştir. Öldürülenin evinin çevresine nöbetçi koyarak, baba ve annelerinin müracaat ve şikayet için bir tarafa gitmelerini engelediler. Şikâyete ve bir tarafa gitmeye yelteneni ağır işkencelere tabi tuttular. Bu yöntemlerle şikâyet mekanizmasını da susturarak, olayların kamuoyuna yansımasını önlediler.

Ağır işkencelere rağmen ölmeyenlere gözü kapalı düzmece ifadeler imzalatarak, sevk olunan mahkemede tutuklayıp Askeri Özel Ceza ve Tutukevlerine gönderdiler. Uygulamanın ikinci ve önemli safhası burada başlar. Bu safhada yöntem ve uygulamalar üç gayeye yöneliktir.

1- Uygulanan ağır işkencelerden sonra iyi niyet ve acıma kisvesi altında sık sık görüşmeler yaparak, hazırlanan psikolojik etkileme ortamında kişiye inanılması güç parlak vaadlerle kendilerine inandırmaya ve ajanlaştırarak istenilen istikamette kullanmaya çalışmaktadırlar.

2- Birinci aşamada tutukluyu, iyi niyet ve acıma kisvesi altında ikna edemiyor ve yapılan tüm parlak vaadlere rağmen ajanlaştıramıyorlarsa, insanlıkdışı ağır işkence uygulama ve yöntemleri başlamaktadır.

İşkencenin çeşitleri ve metodları hakkında kamuoyu yeterince aydınlatılmamıştır. Şu kadarını belirteyim ki; Diyarbakır Özel Askeri Ceza ve Tutukevinde uygulanan işkence metodlarının çeşitliliği ve ağırlığın bir tek emsalini en ilkel ve vahşi milletlerde dahi bulmak mümkün değildir. Başına yanıcı olmayan bir madde sarıp çırılçıplak alevlerin içine atma, işkence sopalarıyla diş çekme, çift ve tek ayakla asma, kasıkları patlayıncaya kadar falakada dövme, ısının sıfırın altında olduğu zamanlar kenef içinde dondurma, makaralı iple cinsel organlardan asma, cop ve sopa sokmak gibi eza metodlarından tutun da, insanın en kutsal değerlerini hiçe sayan uygulamaları tümü mevcuttur. Şuursuzlaştırmak için günlerce aç susuz, sigarasız ve uykusuz bırakma yöntemleri uygulanmaktadır. Bu uygulama sonucu çok kişi yaşamını yitirmiş, sakat kalmış ya da felç olmuştur. Bu uygulamalarla kişi, direnme gücü yok edilerek suskunluğa itilmekte, cezaevinin ağır kural ve yöntemlerine uymaya ve dolayısıyla teslimiyete zorlanmaktadır.

3-Bu aşama; birinci ve ikinci aşamada ajanlaşmayı ve teslimiyetçiliği kabul etmeyerek direnişlerini sürdürenlerin değişik yöntem ve uygulamalarla toplu imha safhasıdır.

1979 yılında Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviri Hakim Binbaşı Demir Nart ve daha sonra da Sıkıyönetim Komutanı Korgeneral Talat Çetinelli'nin ağzından duyduğum bir sözü aktarmak isterim: " **Bizim korkulu rüyamız PKK'dir** ". Bu düşüncenin ürünü olan bariz uygulama ve yöntemler Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Ceza ve Tutukevinde, mahkemelerinde sergilendi. Polis sorgulamasında, cezaevinde ve mahkemelerde PKK kadro ve taraftarlarına insanlıkdışı işkencelerle imha metodları uygulanıyordu.

Diyarbakır Özel Askeri Cezaevin'de bir tarafta idareye teslim olarak tüm kurallara uyan ve hatta bu uygulama sonucu koğuşlarına televizyon vermek suretiyle mükaafatlandırılan kişiler bulunuyor, diğer taraftan ise ajanlaşmayı ve teslimiyeti reddedip işkencede etleri erimiş sadece bir kemik yığını haline gelen PKK önder kadro ve militanlarının hafızalara zor sığacak direnişleri, bağımsızlık ve özgürlük haykırışları yükseliyordu.

T.C yasalarında müebbet hapse mahkûm olmuş bir kişinin, işkencesiz ve zaruri ihtiyaçları karşılanmak şartı ile tek başına en fazla iki ay tecrit edilmesi en ağır ceza olarak kabul edilirken, PKK kadroları 35'inci koğuş adıyla anılan hücrelerde en iğrenç işkence ve zulüm altında yıllardır direnmektedirler. İki kişilik hücrelerde 20 hatta 30 kişi tutulmakta, uyuşturucu madde ile robot haline getirilmiş gözü dönmüş işkence timleri, günün 24 saati en ağır işkence metodları uygulamaktadırlar. Ağır işkence ile birlikte, en zaruri ihtiyaçlarından dahi yoksun bırakılan PKK kadroları, ölü görünümündedirler. Yapılan aralıksız işkenceler nedeniyle çığlık ve inilti seslerinden çıldırmamak bir irade ve güç meselesidir. Bu uygulamalar öylesine çığrından çıkmıştır ki, mahkeme dönüşü tek başıma kaldığım hücrenin önünde durumumu merak edip bana bakan, o büyük insan Mehmet Hayri Durmuş'un, bu hareketinden dolayı gözünün önünde sağ elinin tüm parmaklarını kırıp elinin arka tarafına yapıştırdıklarına tanık oldum. Bana yapılan işkenceye dayanmayıp, işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'a " **Avukattan ne istiyorsunuz, bu davanın adamı biziz, ne hesabınız varsa bizimle görün diye** " bağıran Mazlum Doğan, Kemal Pir, Mehmet Şener ve daha bir çok PKK militanının hücrelerinden alınıp, yapılan ağır işkenceler sonucu akşam üstü kan-revan içinde ve baygın bir şekilde hücrelerine bırakıldıklarını gördüm. Cezaevi kurallarına uymadıkları, marş söylemedikleri için işkence timlerinin hücreleri kan çanağına çevirdiklerine tanık oldum.

Bütün bu uygulamalar açık bir gerçeği ortaya koyuyordu. Amaç kamuoyundan gizli o kapalı kutu içinde PKK önder kadro ve militanlarını imha etmekti. Bunun için, her gün değişen sinsi metodlar uygulanıyordu. Bir taraftan dış dünya ile tüm bağlantıları kesilerek, ziyaretçi görüşmesi 20 saniye gibi konuşmasız bir görüntüye indirgeniyor, diğer taraftan uygulamaları mahkemelerde dile getiren avukatlar tutuklanıp işkencelere maruz bırakılarak

susturuluyor ve cezaevinde görüşmeler tümüyle engelleniyordu.

Davalar başladığında, sömürgeci istihbaratın tüm belirleme ve tespitlerine rağmen hiçte tahmin edemiyecekleri bir durumla dehşet ve panik içinde karşı karşıya geldiler. İşkencelerden kemik yığını haline getirilmiş, kolubacağı kırılmış, külçe haline getirilmiş PKK sanıklarından teslimiyet ve suskunluğu beklerken, M. Hayri Durmuş'un: " **Sorumluluktan kaçmıyorum. PKK'nin kuruluşunda bu güne kadar bir çok görev ve sorumluluk yüklendim. Halen Merkez Komitesi üyesiyim. Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığını, Partimin ideolojisini burada savunacağım**" diyen sesine, Mazlum Doğan şöyle katılıyordu: " **Şunu kesinlikle söyleyeyim. Ben hukukî bir üst yapı kurumu olarak eğemen sınıfların kanun biçimindeki müeyyidelerinin konuluşunu anlıyorum. Bir yaptırım gücü varsa, o an için geçerli olabilir. Yani yaptırım gücü olduğu için geçerli olabilir. Bunun tarihsel geçerliliği, ancak üretim güçlerinin gelişmesine engel değilse söz konusudur. Fakat bu kurallar, üretim güçlerinin gelişmesine ket vuruyorsa, engelliyorsa, tarihsel bir geçerliliği yoktur. Ben de, gerek benim gerekse bu Parti davası ile diğer kişiler hakkında verilen kararların şu anki geçerliliğini değil, tarihsel geçerliliğini dikkate alarak; yani ben, tarih karşısında kendimi sorumlu hissederek ifade vereceğim.**" Erkan Uzun, " **Ay ve Güneş varsa, Kürdistan ve Ulusu da vardır.**" derken, Metin Aslan'da: "**Türkiye'de insanca bir düşüncenin kurulmasının anahtarını özgür ve bağımsız bir Kürdistan kurulmasında görüyorum**" diye sesleniyordu.

Sömürgeci güçler açısından beklenmeyen bu direniş, onlar için mağlubiyetin kesin belirtisi idi. Panik ve telaşlarını gizlemiyorlardı. Bir taraftan bu direnişin, kararlı ve güçlü savunmaların kitleler tarafından duyulmasını önlemek için her türlü insanlıkdışı yöntemlere başvururken, diğer taraftan da güçlü ve kararlı savunma yapan PKK önder kadrosunu imha etme yöntemleri ağırlaşıyor, değişiyor, ve çabuklaşıyordu. Avukatların çantaları ve yazıhaneleri aranıyor; Mehmet Hayri Durmuş, Mazlum Doğan, Kemal Pir, Mehmet Şener, Ali Rıza Altun, Metin Aslan, Muzaffer Ayata, Erkan ve Yılmaz Uzun, Hamili Yıldırım, Sakine Cansız ve bir çok sanığın savunmalarını ihtiva eden mahkeme zabıtları gaspediliyor; avukatlar çarşı ortasında dövülüyor, kurşun sıkılıyor, ama bütün bunlara rağmen savunma ve direnişlerin Kürdistan'da yayılmasına engel olunamıyordu. Artık **kahvede, bakkalda, her yerde direnişler ve savunmalar konuşuluyordu.** Sömürgeciler telaş içinde imha uygulamalarına hız veririken, halktan doğacak tepkiyi kırmak içinde yürürlükteki yasaların açık yasak hükmüne rağmen gerici basın ve TRT haber ve programlarında iftira kampanyalarını yoğunlaştırdılar.

Sömürgeciler, yaşamasına daha fazla tahammül edemedikleri PKK önderlerinden Mazlum Doğan'ı 21.Mart.1982 günü uyguladıkları işkencelerden sonra boğarak katlettiler. İsmi hâlâ tesbit edilemeyen bir kaç kişi oldukları bilinmeyen birçok PKK militanını da kurşuna dizdiler. Bu olaydan kısa bir süre sonra, Parti içindeki konumu yakalanmasından çok sonra ajanlar tarafından belirlenen Ferhat Kurtay ve arkadaşları, 33. cü koğuşta üzerlerine tiner dökülüp yakılarak katledildiler. Cezaevinde aylarca ziyaretçi görüşü yasaklandı. Hem PKK'nin direnişi, hem de sömürgecilerin imha planı sürüyordu. 21 Mart 1982 günü ve sonrası alışılamamış bir sessizlik ve koşuşmalar içindeki cezaevinde telaş açıkça görülüyordu. Kolordu kurmay gurubu sık sık cezaevine girip çıkıyor, katliamların sürdüğü ve güçlü bir direnmenin varlığı hemen anlaşılıyordu.

Mehmet Hayri Durmuş, Mazlum Doğan, Kemal Pir ve arkadaşları direnişleriyle Kürdistan halkının kalbine gömülürken; onların devrimci mücadele ve direnişleri karşısında sömürgeci güçler Diyarbakır Özel Askeri Cezaevi hoparlöründen yaptıkları anonsta " Yasalar...nizamlar formalitedir. Devlet meşru müdafa durumundadır" demek suretiyle mağlubiyetlerini ilân etmişlerdir.

DİYARBAKIR'DAN MEKTUP VAR

"... ölüm orucu bırakılmak istenen mirasın en yüksek ve en soylu biçimi olarak değerlendirilmelidir. Bu yoldaşlar sömürgecilerin bir kalesini fethederek, onların iğrenç uygulamalarına en iyi cevabı vermişlerdir. Bu direniş bundan böyle her Kürdistan devrimcisi için uğrak yeri olan zindanları aydınlatacak, işkencelere karşı daha dayanılır hale getirecektir. Yokedilmek istenen Kürdistan toplumunun bir hücresi kan verilerek yaşar hale getirilmiştir. Verilen kan öylesine değerlidir ki, bunu bir daha öldürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir."

Diyarbakır 5 nolu Askeri Ceza ve Tutukevinde Mazlum DOĞAN'ın katledilmesiyle nitelik olarak doruk noktasına ulaşan ve son olarakta bugüne kadarki uygulamalar karşısında ölüm orucuna başvurup ilk iki ay sonunda ölen Kemal PİR, Mehmet Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ ile aynı dorukta ve giderek genişleyen imha planının anlaşılabilmesi ancak Türk devletinin Kürdistan sorunu karşısındaki siyaseti ve bunun cunta ile daha da açıklık kazanışının kavranmasıyla mümkündür. Zaten iki yıldan beridir devam etmekte olan ve yeryüzünde eşi-benzerine rastlanmayacak ustalık ve pervasızlıkla devam eden işkence furyasının, birçok kişinin katledilmesi, bir kesimin sindirilmesi, cezaevinin, sadist ruhlu,insanlıkla bütün bağlarını koparmış birkaç canavarın frankeyştaynvari emellerini gerçekleştirmek için kullandığı bir labaratuvar niteliğine büründürülmüş olması yüzünden, uygulamaların ayrıntılarını bilebilmek bugün için mümkün değildir. Katliamların çok yönlü olmasının bir nedeni devletin bu sorunu imhayla çözmeye çalışması ise, diğer bir nedeni de bunun tarihte kendi aleyhine işlemesini engellemek istemesidir.Bu amaçla her katliamın ardından yalan ve dalavare kampanyası ortalığı kaplamaktadır. Nitekim M. DOĞAN katledildiğinde utanmazca bir yalanla, "intihar etti" şeklinde adli tıp raporu verilmiş, bununla da yetinilmeyerek, cezaevinde tutukluların yükselen direnişlerini kırmak için, M. Hayri DURMUŞ'un mahkemede M. DOĞAN'ın intihar ettiğini beyan ettiği yolunda bir haber uydurarak, tutukluları bu yalanlarına inandırmak gibi iğrenç emellerine, katledilen insanların en yakın yoldaşını dahi alet etmek istemişlerdir. Cezaevindeki direnişi kırmak için çoğu kez tekbaşına hücreye kapatılan Hayri DURMUŞ, Kemal PİR gibi önder yoldaşlar tutuklulara gizlice gösterilerek "işte artık teslim oldular, itiraflarını yazacaklar" şeklindeki entrikalara başvurmuşlardır. Bunun yanısira tutuklu yoldaşların,mahkeme salonlarında bile düşünmelerine bir fırsat vermemek için avukatlarının karşında işkence ve hertürlü psikolojik baskıyı uygulamışlardır.

Haziran ayının 14'ünde M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR Diyarbakır PKK Merkez gurubu davasında, bugüne kadar yapılan uygulamalar sonucu birçok yoldaşın katledildiğini, hergün hastalıktan ve işkenceden insanların öldüğünü, buna ek olarak mahkeme heyetinin kendi hukuk kurallarını da çiğneyerek savunmayı engellediğini, bunun için hertürlü uygulamaya başvurduğunu, hergün yoldaşlarının ölümüne seyirci kalarak ölümü beklemektense, ölüm orucuna başlayarak kendi infazlarını kendilerinin gerçekleştireceğini açıkladılar ve yoldaşlarına veda ettiler. Beyanlarına bakarak K. PİR ve H. DURMUŞ için değerlendirme yapan bazı kişiler, ölüm orucuna başlangıcı bir tepki anlayışı olarak değerlendirmişlerdir. Fakat ölüm orucunun kademeli olarak gelişmesi, bunun sadece bir tepki değil, daha geniş kapsamlı ve anlamlı olduğunu göstermektedir. M. DOĞAN'ın ve birçok yoldaşın katledilmesinden sonra, öcelikle de PKK'nin ruhuna uygun bir direniş mirası bırakabilmek için önder arkadaşlar sürekli çaba göstermişlerdir. İşte ölüm orucu, bu bırakılmak istenen mirasın en yüksek ve en soylu biçimi olarak değerlendirilmelidir. Bu yoldaşlar, sömürgecilerin bir kalesini, zulmün ve işkencenin kalesini de fethederek, onların iğrenç uygulamalarına en iyi cevabı vermişlerdir. Bu direniş, bundan böyle her Kürdistan devrimcisi için uğrak yeri olan zindanları aydınlatacak, işkencelere karşı daha dayanılır hale getirecektir. Yokedilmek istenen Kürdistan toplumunun bir hücresi kan verilerek yaşar hale getirilmiştir. Verilen kan öylesine değerlidir ki, bunu bir daha öldürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Kemal PİR ve Hayri DURMUŞ ölüm orucuna başlayacaklarını açıkladıklarında, duruşmalar tam bir karmaşa içinde, entrika ve dalavere hüküm sürmekte, tutuklular aylar süren işkenceler sonucu veya uyuşturucu iğnelerle birbirini suçlayan ifadeler vermek zorunda bırakılmaktaydılar. Mahkemeye yarı baygın duruşma başladıktan sonra jandarmalar arasında getirilen tutuklular, ifadelerine (cezavinde hazırlanıp mahkemeye verilen) evet dedikten sonra aynı duruşma bitmeden seyirci ve avukatların gözleri önünde tekrar yarı baygın halde götürülmekteydiler. Hiçbir avukat müdahale etmiyor, beyanda bulunan arkadaşların beyanları tutanaklara geçmiyordu. Kendine gelen tutuklular, ne şekilde bir ifade verdiğini öğrenince adeta çıldıracak gibi oluyorlar, bunu görüşmeye giden ailelerine bizzat belirtiyorlar, ancak iş işten geçmiş oluyordu. Bu durumda olanlardan yalnızca ikisi Vedat ALATAŞ ve Ömer OĞUZ'dur. Bu iki yoldaş yıllardır zindanda olmalarına rağmen direnmişler, fakat devletin imha siyasetinin uygulayıcıları olan Yüzbaşı Esat Yolsıran ile kıdemli hakim ve 2 nolu sıkıyönetim mahkemesi heyeti başkanı Emrullah Kaya'nın entrikaları sonucu kendilerinin ne şekilde olduğunu bilmedikleri bir biçimde suç kabullendiler.

Bu siyasetin (planın) başlangıçı her guruptan bir dönek veya hain çıkartıp, diğer tutuklular üzerinde yalan beyanlarda bulunmasını sağlamakla başladı. Bunun sonucu olarak Diyarbakır merkez gurubundan Hıdır Akbalık ile Batman gurubundan Mehmet Girgin kullanılır duruma getirildiler. Bundan sonra da bu iki hainin uydurdukları, birbiriyle çelişen, yalan olduğu, her dinleyici ve avukat tarafından açık seçik görülen ifadeler, diğer tutuklulara kabulettirilmeye çalışılıyordu. Bunun için de mehkemeye çıkmadan, bu şekilde ifade verilmesi istenenler yoğun işkenceye tabi tutuluyordu. Zaten günlük 14 saatlık askeri eğitim, susuzluk ve açlıktan bitkin duruma düşen tutuklular ya ölüyor ya da kabullenmek zorunda kalıyorlardı. Kabullenmeyenler ise uyuşturucu iğneler vasıtasıyla uyuşturulup duruşma salonuna o şekilde çıkartılıyor ve "itiraf" adı altında imzalatılan belgelere "evet" tasdikini aldıktan sonra, henüz ilaç etkisini kaybetmeden duruşma salonundan çıkartılıyorlardı.

Bütün bunlara rağmen, duruşmaların hepsine MK. üyesi sıfatıyla çıkan M. DOĞAN ve Hayri DURMUŞ, yoldaşları için cesaret kaynağı oluyor, yalan beyanları çürütüyor, mahkemenin entrikalarını tesirsiz hale getiriyorlardı. Çoğu kez hainlik yapan kişiler dahil bütün mehkeme heyeti rezil oluyor, getirdikleri tanıkların nitelikleri itibarıyla toplumun, en tortu, en rezil, en iğrenç ve namussuz kesimi oldukları eşyanın tabiatı gereği devrimcilere düşman oldukları, anlaşılıyordu. Örneğin Ceylanpınar gurubunun yargılanması sırasında bir devrimcinin üzerine "zorla para aldı" şeklinde tanıklık yapan kişinin aslında sapık bir ırz düşmanı olduğu, devrimcilerin bu tür kişilere müsamahakâr davranmadıkları için devrimcilere düşman oldukları açığa çıkmış, bu tür insanları devrimciler aleyhine ifade veriyor diye şevkle dinleyen ve teşvik eden mahkeme heyeti dahi ifadesini geçersiz saymak zorunda kalmıştı. Buna benzer bir çok örnek verilebilir. Feodal-komprador çetelerin para zoruyla kiraladıkları sözde sanıkların ise devrimcilerin uyanıklığı karşısında yalanları ortaya çıkıyor ve ne yapacaklarını şaşırıyorlardı.

Devletin imha planlarının bir kısmı da, avukat ve savunmacıların tümünü etkisiz hale getirmeğe yönelikti. Bu amaçla, davaların başlangıcında, Şerafettin Kaya tutuklanmış, aylarca tutulduktan sonra bırakılmış ve Diyarbakır'da avukatlık yapması yasaklanmıştı. Ardından Hüseyin Yıldırım da, komplo olduğu açık olan bir gerekçeyle tutuklanmıştı. Bununla da yetinilmemiş kişiliksizliğini farkeden Fahrettin Ramanlı ve Hakkı Bucak avukat Erdinç Uzunoğluyla ilişkiye geçip bir taraftan gelişmeleri öğrenirken, diğer taraftan çocukları için uğraşan yurtseverleri öğrenip devlet güçleri aracılığıyla baskı uygulatma yoluna gitmişlerdir. Bu avukat daha sonraları ise, daha büyük komploların piyonu olarak kullanılacaktır.

Devamı 8. sayfada

ölüm orucuna katılan tutuklu yakınlarından biri

"bütün bunları gören birisi olarak sesleniyorum...! Yeter artık gördüğümüz bu işkence, bu zulüm!"

Olaya ilişkin bilgi ve gözlemlerini gazetemize yazan tutuklu yakını okuyucumuz şöyle devam ediyor;

Ölenler; Kemal Pir, M. Hayri Durmuş ve Akif Yılmaz'dı. Ben bu durumla ilgili bir dilekçeyi nizamiyeye, birini de savcılığa verdim. Konuyla ilgili bir açıklama almak için gittiğimde savcılığın doğrudan tehdidi ve ithamlarıyla karşılaştım Savcılığın bana yönelttiği suçlamalar içinde yöremizde orduyla işbirliği içinde halkımıza zulmetmekte olan tanınmış ağalarla aramızda niçin düşmanlık olduğu yolunda bir suçlama da vardı. Ben, bu suçlamaya onlarla aramızda; bize baskı yaptıkları, halk üzerinde her türlü talan, zorbalık ve her türlü ahlâkdışı uygulamayı sınırsızca uyguladıkları için, gençlerimizin, çocuklarımızın bunlara karşı çıktıklarını, bu yüzden de onların iftira, itham ve baskılarına maruz kaldığımızı söyledim. Bunun üzerine sorguyu daha fazla uzatmayarak müracaatımı işleme koydular. Dilekçemi nizamiyeye göndermeleri üzerine bu işlemi takip ederken, bu defa da paşanın yardımcısı tarafından sorguya çekildim. Bana, "çocuklarınızın bu duruma gelmesinden siz sorumlusunuz" dedi, "neden bunu önlemediniz" diye çıkıştı. Ben de, bunun doğru olmadığını, bundan ağaların ve onları destekleyenlerin sorumlu olduğunu söyledim. Ancak, olayın öneminden olacak ki bu tip şeyleri fazla derinleştirmediler ve benim ölüm orucuna katıldığı için hastahanede olan yakınımla, daha çok da onu etkileyebilirim düşüncesiyle görüşmeme izin verdiler. Hastahaneye gittim. Beni yanına çıkardılar. Gördüğüm durum korkunçtu. Yakınım tanınamaz durumdaydı. Aylar ve yıllar süren işkencelerden sonra şimdi de ölüm orucunda bulunmalarından ötürü sonderece zayıf ve güçsüzdü, erimişti adeta, gözlerindeki fer bile donuklaşmış, sönmüştü sanki, Cezaevinde aylarca aç bıraktıkları halde; askerler elime zorla ekmek vererek ona yedirmemi ve yemek yemesi için ikna etmemi söylediler. Ben, onların istek ve baskılarından daha çok, o durumdan

Devamı 8. sayfada

ORTADOĞU'DA, TÜRKİYE'DE VE KÜRDİSTAN'DA MEVCUT DURUM, MUHTEMEL GELİŞMELER VE DAYATAN GÖREVLER

2

Baştarafı Geçen Sayıda

Bu durum devrimci kampın durumunu özel olarak ele almamızı zorunlu kılmaktadır.

En açık olarak İsrail'in Lübnan'a son saldırısında görüldüğü gibi başta Filistin direniş güçleri olmak üzere, Lübnan ilerici güçleri ve bunların müttefikleri (sosyalist sistem, ulusal kurtuluş hareketleri ve diğer ilerici bölgesel güçler) bir yetmezlik içinde kalmışlardır. Özellikle Beyrut kuşatmasında Filistin direniş güçleri bir avuç insan olarak yalnız başlarına kalabilmiş bu ise tüm halk güçleri saflarında derin bir karamsarlığın ve büyük bir moral bozukluğunun doğmasına yolaçmıştır. Şüphesiz ki ilerici ve devrimci güçler bunun nedenlerini iyi düşünmek zorundadırlar. Bizce burada ortaya çıkan gerçek; yukarıda yapmış olduğumuz tahlillerde de belirttiğimiz gibi emperyalizme karşı mücadelede küçük-burjuva önderliğin içine düştüğü çözümsüzlükten kaynaklanmaktadır. Küçük-burjuva muhalefetinin, ister reformist, isterse radikal biçimde olsun, emperyalizme karşı direnişi sınırlıdır. 1980'lerde ve en son da İsrail saldırısında direnişe önderlik eden güç, reformist veya devrimci nitelikteki küçük-burjuva muhalefetidir. Küçük-burjuvazinin uzlaşıcı niteliği ve sonuna kadar direnememe durumu gözönüne getirilirse, emperyalizmin en çok saldırıya geçtiği bir dönemde, uzlaşma eğilimlerinin hızla gelişeceğini ve bunun sonucunda da başarısızlığa ve ağır yenilgilere uğrayacağını kestirmek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Dış müttefiklerin içine düştüğü yetmezlik sorunundа da en bariz olan şey, özellikle sosyalist sistemin yumuşama politikasının emperyalizm tarafından devrimci-demokratik güçlere pahallıya ödettirilmesi meselesidir. Reagan yönetiminin işbaşına geçmesiyle birlikte, emperyalizm, yumuşama yerine sertlik; barış içinde bir arada yaşama yerine barışa sürekli saldırı politikalarını öne çıkararak, sosyalist ülkeleri gafil avlamış, onları yetersiz bir durumda yakalayarak sürekli savunma durumunda bırakmıştır. Bu politikanın bilinen yetersizlikleri ve bu yetersizliklere neden olan, devrim yerine barışı esas alma, barış içinde geçiş olanaklarına çok fazla roller atfetme, emperyalizmin şantajlarına devrimle karşılık vermeme, dünya sosyalist devrim sürecinde etkin bir biçimde yer almama ve görevleri gerektiği biçimde yerine getirememe, özellikle de ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik politikada daha çok küçük-burjuva önderlikli mühalefetleri destekleme ve gerçek halk önderliklerinin geliştirilmesine fazla katkıda bulunmama biçimindeki anlayışlar, dünya devrim güçlerinin bir bütün olarak emperyalizm karşısında yetersiz bir duruma düşmesinde çok önemli rol oynamıştır. Sosyalist sistemin bu ve buna benzer eksiklikleri ve hataları, küçük-burjuva muhalefetin bilinen zaafları ile birleşince dengenin devrimci güçler lehine döndürülmesinin pek de kolay olmayacağı kendiliğinden anlaşılabilir. Bu açıdan, Beyrut kuşatmasında ortaya çıkan duruma ilişkin gerçekler dünya sosyalist devrim süreci ile yine bölgemizdeki ulusal kurtuluş güçlerinin içinde bulunduğu durumda aranmalıdır. Yoksa, ne emperyalizmin gücünde ve İsrail'in sahip olduğu teknolojik üstünlükte, ne de karşı-devrimci güçlerin bölge çapında saldırıya geçmesinde değil. Eğer onlar, mevzide de olsa bazı başarılar sağlamışlarsa, bunu kesinlikle dünya devrim güçlerinin içinde bulundukları yetersizlikler ve zaaflarından dolayı gerçekleştirebilmişlerdir. Özellikle bölgemizdeki gelişmelerde, dünya sosyalist sistemi üzerine düşen görevi sürekli ve dengeli bir tarzda yerine getirememiştir. Bu durum, İsrail'in Lübnan saldırısında açıkça ortaya çıkmıştır. Ayrıca radikalizmin de sonuna kadar direnemediği ve buna güç yettiremediği açıkça gözlemlenmiş, küçük-burjuva önderlikli muhalefetin yetersizlikleri burada bütünüyle ortaya çıkmıştır. Ve her zamankinden daha açık bir biçimde görülmüştür ki, halkın devrimci güçlerinin tarih sahnesine çıkmaması halinde bölgemizde emperyalizm aleyhine köklü bir değişikliğin yaratılması mümkün değildir. İşte bu nedenle diyoruz ki; eğer önümüzdeki dönemde devrimci kampın emperyalizm aleyhine daha hızlı bir gelişim içine girmesi isteniliyorsa, her şeyden önce devrimci halk güçlerinin tarih sahnesine girmesi, siyasal gelişmelere ciddi bir tarzda müdahale etmesi gerekmektedir. Ancak eksikliğin bu temelde ortadan kaldırılmasıyla, emperyalizm aleyhine sürekli bir gelişim sağlanması söz konusu olacak ve devrimci kampın gelişme şansı artacaktır.

Her şeye rağmen, küçük-burjuva radikalizmi tüm bölge çapında ilerici rolünü sınırlı da olsa sürdürmeye devam edecektir. Özellikle Arap aleminde Suriye, Libya ve FKÖ başta olmak üzere, bu güçler konumlarını içinde bulunduğumuz dönemde bu şekilde sürdürmeye devam edeceklerdir. Sosyalist ülkeler de önümüzdeki dönemde, bölge ilerici ve devrimci güçlerine destek vermeye zorunlu olarak devam edecek ve bu ülkelerin Ortadoğu üzerindeki etkinlikleri önümüzdeki dönemde de sürecektir. Buradan hareketle bütün bu güçlerle emperyalizmi belli ölçülerde durdurmanın mümkün olduğu söylenebilir. Ancak bununla emperyalizmin aleyhine bir denge yaratmak mümkün olmayacaktır. Bunu başarabilmek için eksikliklerin giderilmesi, herşeyden önce, belirtildiği gibi öncelikle Arap, Fars, Türk ve Kürt halkları başta olmak üzere, bölge halklarının bünyesindeki devrimci halk güçlerinin tarih sahnesine etkin bir şekilde girmesi gerekmektedir. Yani kısaca bölgemizdeki halk devrimlerinin rollerini etkin bir biçimde oynamaları gerekmektedir.

Bunun dışında, geleceği güçlü bir tarzda karşılamak mümkün değildir. İsrail'in, saldırılarını güçlü bir teknolojiye dayandırarak sürdürdüğü bilinmektedir. Ancak Vietnam örneğinde açıkça ortaya konulmuştur ki, halklar, teknolojik yönden ne kadar geri ve nüfus bakımından ne kadar küçük olursa olsunlar en azgın emperyalist güce karşı dahi devrimlerini zafere ulaştırabilirler. Aynı durum Ortadoğu için niçin geçerli olmasın? Ortadoğu'da emperyalizmi ve işbirlikçi güçlerini durduracak şey güçlü teknolojiler ve silahlar değil, devrimdir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bloklaşmaları ve saldırıları durdurulmak isteniyorsa her şeyden önce halk devrimlerini dayatmak gerekmektedir. Önümüzdeki dönemde, giderek etkin bir konuma yükselen ve gerçek önderliğine kavuşan halk devrimleri güçlü bir şekilde ortaya çıkmadığı sürece yalnız başına ne radikalizm ve ne de küçük-burjuva muhalefeti yetmeyecek; sosyalist ülkelerin, bölgemizdeki konumu eskiye oranla zayıflayacak bu ülkelerin Ortadoğu ilerici ve devrimci güçlerine verdikleri destek, bu desteğin fazla bir sonuç yaratmaması nedeniyle azalacak ve denge tümüyle emperyalizmin lehine değişebilecektir. Bu bakımdan devrimci halk güçleriyle sosyalist sistem arasında eski yanlışlıklarından, hatalarından ve yetersizliklerinden sıyrılmış, sağlıklı bir ittifakın gelişmesi, yine devrimci halk güçleriyle küçük-burjuva muhalefetin arasında da sağlıklı bir dayanışmanın yaratılması zorunludur. Kısaca, halk muhalefetine önderlik edecek yeni tipte marksist-leninist güçlerin ortaya çıkması, bu güçlerin dünya sosyalist güçleriyle proletarya enternasyonalizmi temelinde ittifaklarını geliştirmeleri ve küçük-burjuva ulusal devrimci-demokratik güçleriyle dayanışmalarını artırmaları gerekmektedir. Sosyalist sistemin bu konudaki eksikliklerini gidermesi, özellikle klasik komünist partilerinin yetmezliğini, proletaryayı temsil edememe ve çoktan reformist partiler haline gelme durumlarını görerek yeni tipte marksist-leninist partilerle dayanışmasını geliştirmesi büyük önem ifade etmektedir. Önümüzdeki dönemde, devrimci kampın emperyalizm aleyhine başarı katetmesi, daha çok bu politikaların oluşturulup, hayata geçirilmesine bağlıdır. Bu gerçeklerin ışığında denilebilir ki: eğer dünya ve bölge devrimci güçleri bölgede üzerlerine düşen görevi, en azından emperyalizmin yaptığı kadar yapabilirlerse, 1990'lı yıllara doğru bölge çapında her ülkede sınıfsal ve ulusal düzeyde yoğun mücadelelere tanık olunacaktır.

Bütün güçler açısından son söz henüz söylenmiş değildir. Yeni bir başlangıç söz konusudur ve hem de, halk güçlerinin de artık etkin bir tarzda sahneye gireceği yeni bir başlangıç. Bu açıdan, biten, sadece eskimiş bazı anlayış ve uygulamalardır. Bunların yerine, tohum halinde de olsa yeni gelişmeler vardır. Buradan kalkarak diyebiliriz ki, önümüzdeki dönemde emperyalizm ve işbirlikçi güçleri ile sosyalizm ve bölgenin ilerici-devrimci güçleri arasında kıyasıya bir çatışma söz konusu olacaktır. Özellikle günümüzde bölgede yaşanan durumun, bir geçiş aşamasını ifade ettiği bilinmelidir. Devrim ve karşı-devrim güçleri arasında yoğun bir çatışma vardır. Ve dengenin kimin aleyhine sonuçlanacağı henüz belli değildir.

Tüm Ortadoğu halkları için, durum gerçekten de böyle karakterize edilebilir. 1980'li yıllarda ya emperyalizm lehine giderek daha da kalıcılaştırılan, kurumlaştırılan ve her ülkede bu temelde bir gelişmenin sağlandığı bir durumu ortaya çıkaracak; ya da devrimci güçler bu durumu bozarak kendi lehlerine bir durum yaratabilecektir.

Bu durumun geçici olduğuna dair bir çok örnek vardır. Bölgenin tüm ülkelerinde, bu açıkça görülmektedir. İran-Irak savaşı bu geçiş sürecinin en önemli noktasını oluştururken, Türkiye'de faşist yönetimin kalıcılaştırılması tedbirleri de bunun diğer bir örneğidir. Lübnan'da siyonizmin saldırıları ve ona karşı direnen güçler, Fas'ta yapılan Arap zirve toplantısında ortaya çıkan plan, tamamen bölgemizde çıkan kararsız ve gerici durumu formüle etmekten öteye bir anlama sahip değildir. Açıktır ki durum, ne tam emperyalizmin ne de devrimci-ilerici güçlerin istediği sonuca ulaşmıştır. Her iki güç için de amaçlarına ulaşmak için güç toplama, ittifaklarını oluşturma, strateji ve taktiklerini belirlemeleri söz konusudur. Henüz pek açıklık kazanmamış bu durum nedeniyle hemen herkes, İsrail'in Lübnan'a yaptığı son saldırıyla, özellikle Arap ulusu ve giderek bölgedeki tüm ilerici güçlere çok kısa süreli de olsa önderlik etme konumunda bulunan Suriye ile emperyalizmin en azgın gücü olan İsrail arasında büyük ve nihaî bir savaşın patlak vereceğini düşündü. Bir çok ilerici güç bu konumu beklerken, emperyalizm de böyle bir durumu yaratmak için çok büyük çaba harcadı. İsrail, Suriye birliklerine açıkça saldırdı, ama, beklendiği gibi İsrail ile Suriye arasında bölge çapında nihaî bir savaş ortaya çıkmadı. Yine bu nedenle herkes, İran-Irak savaşımında bu aylarda çözüme bağlanabileceğini sandı, ama, İran-Irak savaşı da çözüme gitme değil, bir duraklama ve kararsızlık durumu içine girdi. Açıktır ki güçler, günümüzde nihaî bir hesaplaşma içine girememekte, konumları böyle bir hesaplaşma için henüz yetersiz bulunmaktadır. Özellikle de emperyalizmin saldırısına karşı nihaî bir savaşa girecek gücü şimdilik kendilerinde bulamamakta, bu gücü biriktirme ve özellikle stratejik savunma durumunun gereklerine göre hareket etmek zorunda kalmaktadırlar. Elbette bu dönemin anlayışı nihaî saldırı savaşlarına girmek değil, güç biriktirmek, emperyalizm ve işbirlikçi güçlerini zayıf düşürmek ve giderek nihaî bir savaşa hazırlanmaktır. İşte aslında günümüzdeki geçiş evresinde olan tam da budur. Geleceğin nihaî savaşımı için hazırlıkların her düzeyde yapılması ve bunun için güçlerin ortaya çıkarılması sözkonusudur.

Günümüzü bir geçiş evresi olarak ele alırken, bunun, halk güçleri için bir uzlaşma ve teslimiyete yönelmek değil; nihaî bir savaşta zaferi kendi lehine çevirmek için, başta kendi ülkesinin öz güçleri temelinde olmak üzere aylayışta ve pratikte bölge çapında en güçlü dayanışmaları yaratarak, şartların kendisi için en elverişli olduğu bir dönemde nihaî savaşa hazırlanma olduğunu belirtmek istiyoruz. Kısaca sözkonusu olan, bu yıllarda, geçmişteki yetersizlikleri, yanlışlıkları ve hataları anlamak için düşünce geliştirmek, geleceği zaferle kapatmak için güç biriktirmek, geleceğe yönelik doğru stratejik ve taktik anlayışlar geliştirmek, eksik olan iç ve dış ittifakları yaratmak ve böylelikle geleceği adım adım yaratmaktır. Bu, emperyalizmin saldırı politikası karşısında, ilerici-devrimci güçlerin, savunma içinde saldırı veya savunma içinde kendilerini geliştirme anlayışı ile karşılık vermeleri anlamına gelmektedir.

Önümüzdeki dönemde, stratejik savunma döneminden saldırı dönemine veya bir denge dönemine geçilebilecek mi? Bu, tümüyle devrimcilerin hazırlıklarına ve mücadelelerini her gün adım adım geliştirmelerine bağlıdır. Bu anlayış çerçevesinde Suriye ile İsrail'in nihaî bir savaşa girmemesine şaşmamak ve Suriye'nin bu konudaki politikasının temkinli bir politika olduğunu kabul etmek gerekir. Nihaî bir savaşta, saldırı durumunda olan emperyalizmin ve siyonizmin başarılı çıkacağı önceden kestirilebilir. Yine sosyalist ülkelerin de, emperyalizmin saldırılarına topyekûn bir saldırı ile karşılık vermemelerini de anlayışla karşılamak gerekir. Bölgedeki durum bu dönemde böyle bir saldırı için uygun değildir. Sosyalist ülkelerin, emperyalizmin saldırısına aynı biçimde karşılık vermeleri için ne anlayışları ve ne de bölgedeki pratik konumları elverişli değildir.

Ama dönemin, uzun süre böyle sürüp gitmeyeceği de açıktır. Bu kararsız durumun, her ülke için olduğu gibi bir bütün olarak bölge açısından da sürekli böyle gideceği düşünülemez ve dengenin önümüzdeki yıllarda mutlaka değişeceği bilinmelidir. Açıktır ki denge ile ilgili gelişmeler daha çok yoğun bir mücadele içerisinde gerçekleşecektir. Başarı için şimdiden kesin konuşmak yerine, daha çok mevcut hazırlıklara bakılarak cevap verilebilir. Devrimci kamp, eğer geleceğe yönelik stratejik ve taktik yaklaşımlarını belirler, bu konuda geçmişte var olan eksikliklerini giderirse ve en önemlisi de devrimci halk güçleri yavaş yavaş devreye girerse stratejik savunma döneminden bir denge dönemine ulaşacağı ve emperyalizm ve işbirlikçileri ile nihaî bir savaş için hazır olacağı söylenebilir.

Önümüzdeki dönemde, bu anlamda bölge çapında bir savaşın gelişebileceğinden bahsetmek mümkündür. Bölgede sosyo-ekonomik gelişmelerin ortaya çıkardığı çelişkiler, önümüzdeki dönemde bir savaşla sonuçlanacağa benzemektedir. Mevcut çelişkilerin, barışçıl-reformist yöntemlerle yumuşatılması mümkün değildir. Nereden bakılırsa bakılsın, tarihsel, toplumsal, siyasal tüm gelişmeler önümüzdeki dönemde devrimle karşı-devrimci savaşların bölgesel çapta güçlü bir şekilde patlak vereceğini ortaya koymaktadır. Ve bu savaşlarda,

ya emperyalizm tarafından direnmelerin büyük oranda ezilmesi sonucu dengenin emperyalizm lehine değişmesi; ya da savunma döneminden kurtulmuş ilerici-devrimci güçlerin nihaî savaşlar için kendilerini hazır görmeleri sonucu dengeyi kendi lehlerine döndürmeleri söz konusu olacaktır. Bu anlamda, önümüzdeki dönemde bölge çapında savaşlar kesin bir duraktır. Bölgede savaşsız köklü devrimler olamayacağı gibi, karşı-devrim de dengeyi kendi lehine savaşsız dönderemeyecektir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde her halkın bünyesinde, bir yandan faşist yönetimlerin halka karşı açık savaş dayatarak ve bölge çapında dayanışma içerisinde emperyalizmden her türlü desteği alarak tüm bölge halklarına karşı ortaklaşa bir savaş dayatmaları nasıl zorunluysa; buna karşılık halkların da, bölge çapında aralarındaki ittifakları en iyi bir tarzda geliştirerek, sosyalist sistem, işçi sınıfı hareketleri ve ulusal kurtuluş güçleriyle dayanışmaları en doğru ve en gelişkin tarzda sağlıyarak kendi devrimci savaşımlarını dayatmaları söz konusudur. Bu açıdan önümüzdeki dönemin, devrim ve karşı-devrimin birbirlerini nahî savaşlarla galebe çalmada, dengeyi kendi lehlerine döndürmede köklü dönüşümler sağlamada belirleyici yıllar olacağını söylemek bir kehanet değildir. Günümüzün mevcut değerlendirilmesi ve son gelişmelerin daha derinliğine bir tahlili önümüzdeki dönemin böyle gelişeceğini açıkça göstermektedir. Özellikle bu noktada, bir yandan İsrail'in Lübnan'daki durumu, diğer yandan İran-Irak savaşının sonuçları dengenin nasıl gelişeceğini, nihaî savaşların hangi zeminlerde ve nasıl verileceğini kestirmemizde bize gereken sonuçları verebilecektir.

Mevcut durumda bir tıkanıklık veya sonucun şimdiden kestirilmemesi söz konusudur. Eğer İsrail siyonizmine karşı daha da kararlı bir direnme sürdürülür, özellikle aktif bir savunma anlayışı içinde direnme tercih edilirse; yine İran-Irak savaşında Irak faşist kliği devrilir, İran devrimi bu temelde giderek daha fazla anti-emperyalist bir öze kavuşur, Saddam kliği devrilerek Irak'ta devrimci-demokratik bir yönetim işbaşına gelir ve bunun etkileri tüm Haliç bölgesine yayılırsa, özellikle de Arap monarşilerinden bir kaç tanesi peş-peşe devrilirse, emperyalizm ve işbirlikçi güçleriyle, sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçleri arasında bölgede nihaî bir savaşımın şartları oluşmuş sayılacaktır. Bu koşullar da bölgede devrimin mi karşı-devrimin mi, halkların mı, emperyalizm yanlısı işbirlikçi güçlerin mi, sosyalist sistemin mi, dünya emperyalist sisteminin mi söz sahibi olacağını bu nihaî savaş belirleyecektir.

Gerek Filistin direnişinin ve gerekse bölgedeki diğer tüm ulusal ve toplumsal sorunların çözümü, büyük oranda gelişebilecek böyle nihaî savaşımlardan sonra sözkonusu olabilecektir. Böyle bir savaşı göze almadan ve bunun zorunlu bir durak olduğunu kavramadan, sık sık içine düşüldüğü gibi ne yalnız başına Filistin direnişini çözüme götürmek, ne de bölgede kalıcı bir devrimci gelişmeyi sağlamak mümkündür. Filistin deneyinde açıkça görülmüştür ki, bölgedeki devrimci direnişlerin kaderi birbirleriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bir yerde belli bir devrimci direnişin gelişmesi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin toplu bir muhalefetini davet ettiği gibi, devrimci güçlerin gelişmesini de yakından etkilemekte, bunların toplu muhalefetini ve dayanışmasını zorunlu kılmaktadır. Yukarıda belirtilen gelişmeler temelinde nihaî savaş gelişerek eğer zafer sağlanırsa, bölgemizde köklü ulusal demokratik devrim süreci içine girilebileceği gibi, bu devrimlerin sosyalizmle sonuçlanması da kaçınılmaz olacaktır.

İşte, bu dönemde bir noktayı daha da açıklığa kavuşturmak açısından, Amerikan emperyalizminin bölgemiz için hazırladığı Çevik Kuvvetler sorununu belirtmekte yarar vardır. Amerikan emperyalizmi, özellikle Türkiye, Mısır, Umman, Sudan ve Somali'de Çevik Kuvvetler için şimdiden üsler hazırlamaktadır. Fakat bu durum birçok kişi için hâlâ yeterince ve derinliğine açığa kavuşmamıştır. Aslında, Çevik Kuvvetler meselesi tam da bu noktada anlamını bulmaktadır. Çevik Kuvvetlerin bölgemizdeki savaşa katılması, belirttiğimiz denge durumuna doğru yaklaştığımızda ve bu denge durumunda emperyalizm yanlısı işbirlikçi güçlerin yönetimleri ciddi olarak tehlikeye düştüğünde, siyonizm, Arap gericiliği ve diğer faşist yönetimler sonderece sıkışarak yönetimleri toptan parçalanmaya yüztuttuğunda sözkonusu olacak ve ABD, Çevik Kuvvetleriyle açıkça bölgeyi işgale yönelecektir. Her ne kadar Çevik Kuvvetler Haliç petrol bölgesinin emniyeti için düşünülüyorsa da aslında bunlar, Haliç'i değil karşı-devrimi koruma, petrolü garantiye bağlamaktan çok devrimi boğma kuvvetleridir. Eğer İsrail siyonizmi, Türk ve Pakistan faşist yönetimleri, bölgedeki devrimci gelişmeleri tek başlarına engelleyebilir ve Amerikan askerine açık ihtiyaç duymadan devrimi boğabilirlerse, açıktır ki Amerikan emperyalizmi müdahale etmeyecektir. Özellikle devrimci güçlerin stratejik savunma dönemlerinde Amerikan emperyalizminin Çevik Kuvvetleri açık işgale yönelmeyecekler, ama eğer bölgesel işbirlikçi faşist yönetimler artık yetemez duruma düşer, ciddi bir tehlike içine girerek yavaş yavaş parçalanmaya başlarlarsa ve özellikle de denge durumunda kalıcı bir darbe yemeleri sözkonusu olursa, Çevik Kuvvetler kesinlikle gündeme girecek ve Amerikan emperyalizmi geçmişte Vietnam'da ve bugün de birçok Latin Amerika ülkesinde olduğu gibi açık bir işgale yönelmeye cesaret edebilecektir. Çevik Kuvvetler ABD emperyalizminin bölgemizde böyle bir işgale yöneleceğinin daha şimdiden açık belirtisidir. Çevik Kuvvetlerin bundan başka bir anlamı yoktur. Ve eğer bugün, Çevik Kuvvetler birçok devrimci mücadeleye açıkça doğrudan müdahale edemiyorsa, bu, henüz işbirlikçi faşist yönetimler devrimci güçlerle başedebildiklerinden ötürüdür. Ama eğer yarın başedemezlerse Amerikan ordusu bölgemize girebilecektir. Ve elbette ki bölgemize girerken de bunu kendisine bağlı kukla rejimler vasıtasıyla yapacak; Türkiye, Mısır, İsrail, Pakistan, Suudî ve Ürdün bu işin en güçlü dayanakları olacaklardır. Eğer, bugün sözde İsrail'e karşıymış gibi görünen Türkiye, Pakistan ve Arap monarşilerinin, yarın İsrail siyonizmiyle ve hem de Beginler ve Şaronlarla kolkola girerek, bir bütün olarak bölgedeki ilerici-devrimci güçlere saldırdıklarını ve hepsinin de ortasında Amerikan Çevik Kuvvetlerini görürsek buna şaşırmamak gerekir. Özellikle nihaî savaşlar dönemine girdiğimizde böyle bir görünümün ortaya çıkması hiç şaşırtıcı olmayacaktır. Derinden yapılacak bir tahlil, bunun birçok belirtilerini daha şimdiden rahatlıkla gösterebilir.

Bölgedeki Gelişmeler Açısından Kürdistan'ın Artan Rolü ve Önemi

Bölgemiz çapında yapılan bu belirlemeler ışığında, önümüzdeki dönemde Kürdistan'da verilecek ulusal direniş mücadelesi daha büyük önem kazanmaktadır. Bölgemizde emperyalizme karşı başarılı olmanın, nihaî başarı kazanmanın en temel koşulu radikal halk güçlerinin, yani halk devrimlerinin gündeme girmesidir. İşte önümüzdeki dönemde tarihin gündemine ve siyasal arenaya en aktif tarzda girecek halk güçlerinin başında Kürdistan'daki ulusal direniş savaşımı gelmektedir. Yakın olarak yaşadığımız Filistin direniş örneğinde gördüğümüz gibi, açık işgal koşullarına karşı gelişen bu direniş hareketi tek başına bölgede köklü değişimler yaratmak, emperyalizme karşı sonuna kadar direnmek ve zaferi elde etmek için yeterli değildir. Bunun açığa çıkardığı bir gerçek olarak, Filistin direnişi, eğer içinde bulunduğumuz olumsuzluk ve eksiklikleri aşmak ve zaferi garantilemek istiyorsa, yalnız bölgedeki radikal yönetimler ve dünya çapında diplomatik destekler değil, en çok muhtaç olduğu bölgedeki diğer güçlü halk hareketlerinin ortaya çıkmasına katkıda bulunup, onların desteğini sağlamalıdır. Bu hareketlerin başında da Kürdistan ulusal demokratik muhalefeti gelmektedir. Yine bölgemizde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin saldırısı karşısında sıkışık olan ilerici-devrimci güçlerin, bu durumdan çıkması için de bir ulusal direniş muhalefetinin gündeme girmesi zorunludur ki, bunun için de yine konumu en elverişli olan hareket Kürdistan halkının ulusal direniş muhalefetidir.

Kürdistan ulusal direniş muhalefetinin özellikle iç şartları yeterince olgunlaşmış, bu direnişin objektif şartları yeterince gelişmiştir. Halkın ulusal direnişinin dayanacağı objektif toplumsal-ekonomik yapı, modern bir ulusal kurtuluş savaşının dayanacağı özelliklere sahiptir. Kürdistan halkının içinde bulunduğu baskı ve sömürü koşulları sonderece katmerlidir. Her türlü ulusal ve toplumsal gelişme zorla engellenmekte, toplumsal gelişme dağıtılarak başka toplumsal bünyaler içinde eritilmek, tüm ulusal hakları yokedilmek istenmektedir. Günümüzde tarihsel, toplumsal, siyasi tüm koşullar, özellikle Kuzey Kürdistan halkının bir ulusal direniş savaşımı için sonderece elverişlidir ve objektif bakımdan olgun koşullara sahip olduğunu göstermektedir. Kürdistan'ın tarihte sürekli olan dıştan çevrilme ve tecrit olma durumu bugün yıkılmıştır. Yüzyıllardan beridir bir tecrit çemberi içine alınıp, dünyaya açılmasına imkân tanınmayan ülkemizin içinde bulunduğu bu durum, özellikle İran'ın emperyalizmden kopması ve Irak'ta devrimci durumun gelişmesi ile yıkılmış, dışa açılarak ulusal kurtuluş devrimleriyle kaynaşmaya başlamış, bunun için elverişli koşulların bulunduğu ortaya çıkmıştır.

Bölgemizde özellikle son İsrail saldırısıyla birlikte meydana gelen köklü gelişmeler etkisini en açık bir biçimde Kürdistan üzerinde gösterecektir. Bölge genelinde halk güçlerinin devreye girmesi nasıl bir öneme sahipse, bu halk güçlerinin başında da Kürdistan halkının ulusal direnişi öylesine önemli bir konuma gelmiş bulunmaktadır. Kürdistan halkının bugün içinde bulunduğu durum, yalnız kendi ulusal ve toplumsal kurtuluşu için değil, bölgedeki tüm ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri için büyük bir öneme sahiptir. Ve artık, Kürdistan'ın Ortadoğu halk devrimlerinin gelişmesindeki kilit rolünden bahsedilmektedir. Eskiden objektif olarak mevcut olan bu durum, şimdi subjektif planda da gelişmeye başlamıştır.

Bölgemizdeki ilerici-devrimci kuvvetlerle birleşme ve bu temelde dışarıya açılma olayı, tarihte en çok günümüzde anlaşılan bir gerçektir. Özellikle 1970'li yıllara kadar, Kürdistan'ın dış dünyadan koparılarak çağla bütünleşmesinin engellendiği, mevcut tüm ayaklanmaların, isyanların ve hareketlerin modern ulusal kurtuluş ve sosyalist devrimlerle kaynaşmadan ezildiği, buna karşın hem dış koşulların ve hem de içte toplumsal yapının daha ileri gelişmelere uygun olmadığı bir durum yaşanırken, bugün hem içte ekonomik ve toplumsal şartlarda meydana gelen gelişmeler ve hem de dışta, bölgede ve bölgemizin dünya çapında arzettiği önemden ötürü, Kürdistan ulusal direniş savaşımının içte kendi özgüçlerine dayanmasının olanakları sonderece artmış, dışarda da başta bölge ilerici-devrimci güçleri olmak üzere tüm devrimci güçler tarafından destekleneceği bir dönemin içine girilmeye başlanmıştır. Dolayısıyla, coğrafya olarak içinde bulunduğu elverişli koşul, aralarında parçalandığı ülkelerdeki devrimci durumun hızla gelişmesi ve herşeyden önce de Kürdistan halkının uyanış derecesi gözönüne getirildiğinde, önümüzdeki dönemde bölgemizde en belirgin devrimci rollerden birisinin Kürdistan halkının ulusal direniş savaşına düşmekte olduğu kolaylıkla anlaşılabilir. Bölgede emperyalizm aleyhine bir dönem olan halk devrimleri çağına girilmesinde, halk savaşımı yöntemleriyle emperyalizmin ve emperyalizm yanlısı kuvvetlerin özellikle İran, Irak ve Türkiye'de zayıf düşürülmesinde, Kürdistan'daki mücadele belirleyici bir rol oynayacaktır. Kürdistan'ın elverişli olan coğrafya ve insan yapısı üzerinde gelişen halk savaşlarıyla emperyalizm burada zayıf düşürüldüğünde ve bu ülkelerde devrimci-demokratik yönetimler işbaşına getirildiğinde, bölge çapında dengenin emperyalizm aleyhine hızla bozulacağı, yine bölge çapında stratejik savunmadan, stratejik denge dönemine ulaşılacağı, ve bu dönemde emperyalizme karşı nihaî savaşımlar içine girileceği, bu savaşlar içinde ise Kürdistan'ın belirleyici bir rol oynayacağı ortadadır. Halk güçlerinin uyanması ve etkin olarak devreye girmesinde önemli roller oynayabileceği gibi, nihaî savaşlarda zaferin elde edilmesinde de Kürdistan'ın konumu belirleyici bir öneme sahiptir. Özellikle İran-Irak savaşının sonuçları Kürdistan'ın devrimci gelişmeye daha büyük oranda katılmasına yolaçabilecek, bu katılım bölgedeki ulusal devrimci gelişmeyi sonderece hızlandırarak yalnız Kürdistan halkının kendi ulusal-toplumsal gelişmesi doğrultusunda değil, Türk, Kürt, Arap, Fars vb. halkların bağımsızlık ve özgürlük temelindeki dayanışmalarının sıcak savaşım içinde gelişeceği bir alan olacaktır. Bu alanda Ortadoğu halklarının birliğinin yaratılması sözkonusu olacak, halkların bağımsızlık ve özgürlük temelindeki bu birliği Ortadoğu'da gerçek anti-emperyalist kuvvetleri ortaya çıkaracağı gibi, sonucu mutlaka zaferle kendi lehine kapatacak olan devrimci bloka güçlü bir temel sağlayabilmek de ancak bu biçimde mümkün olacaktır.

Bu belirlemelerden açıkça anlaşılabileceği gibi, Kürdistan ulusal devrimci savaşımının gelecekte oynayacağı rol bölgeseldir ve bu nedenle de ulusal ve uluslararası etkileri sonderece büyük olacaktır. Bu nedenle 80'li yıllar, aynı zamanda dünya sosyalist ve devrimci güçlerinin Kürdistan'ı en çok tanımaya başlayacakları ve en çok dayanışma içine girecekleri yıllar olacaktır. Bu açıdan Kürdistan'daki mücadelesi günümüzde içinde bulunduğu koşulları, özellikle son dönemlerde meydana gelen yeni gelişmelerin ışığında doğru temellerde tahlil etmek büyük önem taşımaktadır. Yine Kürdistan özgülündeki ulusal-demokratik güçlerin, çoğu olumsuz olan geçmişlerini yeniden gözden geçirmeleri, yetersiz olan teorik perspektiflerini aşarak daha güçlü ve doğru bir teorik perspektife yönelmeleri, daha doğru bir stratejik anlayış içine girerek, geçmişte bu konuda içinde bulundukları yetersizlik ve belirsizliklerin üstesinden gelmeleri, devrimin dost ve düşmanlarının sıralanışını bu sefer daha doğru bir temelde yapmaları, bölge devrimci güçlerini iyi tanıyarak, bunlarla doğru taktiklerle ilişkiye geçmeleri ve bu temelde öz örgütlenmelerini doğru bir biçimde geliştirerek, bu örgütlenmenin iç ve komşu halklarıyla devrimci-demokratik bir tarzda ittifaklarını yaratmaları, bundan başka çözüm yolunun olmayacağını bilerek, bu konuda geçmişte varolan olumsuzluklarını aşmaları, özellikle küçükburjuvaziden kaynaklanan teslimiyet, reformizm ve uzlaşma yolu yerine direnişçi, devrimci yöntemi esas almaları, pasif mücadele yöntemleri yerine, radikal halk savaşı yöntemlerine dört elle sarılarak bir güç toplama evresi olan bu ara dönemde, Kürdistan'daki ulusal direniş savaşının kadro, araç-gereç birikimini daha hızla ve geleceği doğru temellerde daha iyi karşılamak için yapmalarının önemi büyüktür. Kendi geçmişlerindeki sorunlarını, özellikle programsızlıklarını ve bundan kaynaklanan stratejik ve taktik yetersizliklerini gidermeleri, mevcut pratik ilişkilerini bu yenilenmiş anlayışlarla takviye etmeleri gerekmektedir.

Tüm bunlar yapıldığında görülecektir ki, önümüzdeki dönemde Kürdistan ulusal direniş savaşımı ve özellikle de Kuzey Kürdistan'ın önderlik ettiği modern ulusal direniş savaşımı eşsiz bir dönemin içine girecektir. Başta Türkiye devrimci-demokratik güçleri olmak üzere bölgede ve dünya çapında sosyalizm, işçi sınıfı hareketleri ve ulusal kurtuluş güçleriyle ittifaklarını geliştirerek tüm bu eksikliklerini gidermiş, ve hazırlıklarını yapmış bir Kuzey Kürdistan ulusal direniş savaşımı, karşısındaki bu askeri-faşist Türk yönetimi ne kadar çılgınca girişimlere girerse girsin, çok şeyler başarabilecektir. Bölgemizde bu konuda meydana gelen gelişmeler, Kürdistan lehinde politikaların, önemli destek ve dayanışmaların sürekli ortaya çıkabileceğini göstermektedir. Eğer Kürdistan'ın yurtsever-devrimci güçleri çevrelerindeki bu elverişli gelişmelere zamanında karşılık verebilir, içinde bulundukları yetersiz, hatalı ve eksik konumlarını hızla aşabilirlerse, açıktır ki Kürdistan, tarihinin hiçbir döneminde görülmemiş bir biçimde kendi öz kurtuluşu doğrultusunda bir ulusal bağımsızlık ve özgürlük süreci içine girmiş olacaktır. Bu artık pratik bir sorun olmaktan da çıkıp, somut bir savaş sorunu haline gelebilecektir. Bölgemizde devrim ve karşı-devrim güçlerinin hızla geliştiği, dengenin nihaî olarak bozulması için yoğun çabaların harcandığı bu dönemde, Kürdistan'daki mücadele eğer uygun bir biçimde karşılık verirse, yalnızca stratejik savunma döneminin direnme sorunlarını çözmekle kalmayacak, nihaî savaşta da bölge çapındaki zaferin en önemli bir etkeni olabilecek ve stratejik denge döneminin gereklerini en iyi bir biçimde yerine getirebilecektir.

İşte bu düşünce ve inançla diyoruz ki, önümüzdeki dönem, tüm bölge için olduğu gibi, Kürdistan için de dopdolu geçen yıllar olacaktır. hem de, sonunda kesin zaferin olduğu bir mücadeleler ve savaşlar dönemi. Tüm mesele, giderek hızla yaklaşan böyle nihaî bir savaşa hazırlıksız yakalanmamak ve rolünü tam oynayabilmek için, tarihin bu en elverişli dönemini çok iyi kavramak ve hazırlıklarını bu düzeyde çok iyi yapmaktır.

Bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki Gelişmeler Karşısında PKK'nin rolü ve Görevleri

Özellikle Kuzey Kürdistan'da gerek ulusal bilincin yaratılmasında, geliştirilmesinde ve toplumsal bir güç haline getirilmesinde, gerekse azgın askeri-faşist yönetimin her saldırısına karşı bu bilinçlenme ve örgütlenmenin büyük bir direniş yeteneği ile sürdürülmesinde önder hareket olma şanına sahip olan PKK'nin Kürdistan'ı bölge çapında gerçek rolüne kavuşturmak için gerçekleştirmesi gereken çok önemli görevleri vardır.

PKK'nin Ortadoğu zemininde şimdiye kadar yaptığı çalışmaları, bu bağlamda yerine oturtmak zorundayız. Partimiz kendisini objektif gelişmelere bağlı olarak böyle önemli bir konumda hazırlarken, subjektif gelişmeleri de yaratmıştı. Türkiye halkıyla FKBDC'si temelinde bir ittifaka yönelmesi ilk önemli adımları olurken Kürdistan'da da bir cepheleşmenin programı hazırlanarak bu konuda da ciddi adımlar atılmıştır. Yine Arap aleminde Filistin, diğer radikal Arap yönetimleri ve Irak'taki ilerici muhalefet güçleriyle ilişkilere girilmiş ve bu konuda bazı kazanımlar elde edilmiştir. Bu anlamda dış ittifaklar açık ki direniş eğiliminin önemli oranda parti tarafından geliştirilebileceği, son Filistin deneyinden çıkarılacak derslerle birlikte, PKK'nin yalnızca Kürdistan ve Türkiye'de değil, bölgede de direniş eğilimlerini yenileyerek direniş güçlerinin hızlı bir biçimde gelişmeye başlamalarında üzerine düşen katkıyı yapabileceği, en direnişçi örgütlerle militan birliği mutlaka yaratmak zorunda olduğu bir noktaya gelinmiştir. Artık bölgede kaderleri birbirine çok yakın olan devrimci güçler tek başlarına yaşayamayacakları gibi, militan bir devrimci dayanışmadan başka bir çıkış yolu da yoktur. İşte partimiz Kürdistan ulusal direniş savaşını, bölgedeki direniş savaşları, dünya ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist sistemle birleştirerek bu konuda da üzerine düşeni yapabilecektir.

Cunta bunu çok iyi bilmektedir ve bunun için de programını yedi yıl daha uzatmıştır. Açıktır ki onun boy hedefi Kürdistan ulusal direniş savaşımı ve müttefikleridir. Yine açıktır ki bizim de böylesine elverişli bir zeminde böyle bir direniş savaşını yükseltmekten başka bir çaremiz olmadığı gibi, bunun kadar gönül rahatlığıyla isteyebileceğimiz başka bir durum da yoktur. Bu açıdan ortaya çıkan durum bütünüyle programımızı ve görüşlerimizi ilerletmeye uygun bir ortam yaratmıştır. Stratejik yaklaşımlarımızın hayata geçirilmesinin elverişli şartları doğmuş bulunmaktadır. Eğer bunlardan akıllıca yararlanılırsa, gerçekten direnişe önderlik eden bir parti olunabileceği gibi, güçlü bir ulusal direniş savaşı da gerçekleşebilecektir.

Bu direniş savaşımından kısa bir sürede bir zafer talep edilememektedir. Nasıl ki bölgede kısa sürede nihaî bir zafer mümkün değilse, Kürdistan ve Türkiye sathında da sözkonusu değildir. Savaş Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal çelişkilerine uygun olarak uzatmalı bir karakterde gelişecektir. Bu açıdan kısa süre içinde zafer bekleme anlayışlarının yanlış olduğu açıktır. Özellikle küçük-burjuvazi bu konuda genellikle kısa sürede zafer talep etmekte, bunun mümkün olmadığını anladığında ise hemen mücadeleden uzaklaşıp teslimiyete yönelmiştir. Birinci tarzdaki yaklaşım artık tasfiye olmuş ve elle tutulur bir yanı kalmamıştır. Direnişten tümüyle vazgeçme biçimindeki reformizm ise yaşayamaz hale gelmiştir.

PKK yalnız Kuzey Kürdistan'daki ulusal devrimci gelişmenin ve yine yalnız Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadelenin de önemli roller üstlenen etkin bir gücüdür. Bu anlayışla, bir yandan başta Kuzey Kürdistan'ın ulusal direniş sorunlarını çözümlemeye çalışır ve bunun pratik hazırlıklarını yoğunlaştırırken, aynı zamanda bölgede nihaî bir savaşın geliştiğini iyi kavrayarak pratik hazırlıklarını buna göre yapması ve bu temelde Türkiye'nin devrimci-demokratik güçlerinin geliştirilmesi ve mücadeleye hazırlanmasında üzerine düşeni yerine getirmesi ve bir bütün olarak da tüm Kürdistan'da ulusal demokratik-devrimci güçlerin uyandırılmasında, varolanlarının doğru bir rotaya çekilmesinde kendine düşeni yapması gerekmektedir. PKK'nin tüm bu adımları dengeli ve doğru bir biçimde atması, esasla tali olanı iyi seçmesi, bu konuda taktik hatalar içine girmemesi, belirlemiş olduğu stratejiden sapmaması, bu stratejisini bölgedeki gelişmelerle orantılı olarak uygun taktiklerle hayata geçirmesi büyük öneme sahiptir. Özellikle sadece kendi öz gücüne dayanarak bir halk savaşının nihaî zaferinin sağlanamayacağını gözönüne getirerek nihaî zafer için müttefiklerinin durumunu çok iyi kollaması ve ilişkilerini çok iyi ayarlaması, halk savaşımını bu temelde hazırlaması, kendi nihaî savaşımını bölgedeki nihaî savaşıma bu biçimde bağlı kılması ve bu gelişime kendisinin de bizzat katkıda bulunması büyük önem taşımaktadır. En ağır baskı koşullarında direnebilen, direnmenin en zorunlu olduğu, fakat bir o kadar da fedakârlık gerektiren hapishanelerde bunu gerçekleştiren bir hareket, geçmişle gelecek arasına, kendi ülkesindeki çalışmalarla bölgedeki çalışmalar arasına doğru temellerde ve zamanında iyi köprüler kurabilmelidir.

Tüm bunlar yapıldığında Kürdistan ulusal direniş savaşımı önümüzdeki dönemde bölgedeki direniş savaşlarının nihaî zafere ulaşmasında belirleyici bir rol oynayacaktır. Kuzey Kürdistan'da gelişip güçlenen mücadelenin yaratılmasında, pekiştirilmesinde ve savunulmasında belirleyici bir konumu olan PKK Hareketi tüm hazırlıklarını dikkatle yürütürse belirlemiş olduğu politik, askeri ve örgütsel stratejilerine uygun temelde, bu ara evredeki hazırlıklarını hızla tamamlayarak 80'li yıllarda misli görülmemiş bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi dönemini yeniden ve daha yüksek boyutlarda yaratacak, bununla da kalmayarak 1990'larda halk savaşımını nihaî zafere gidebilecek bir tarzda geliştirebilecektir. Bu herhangi bir niyet ve isteğin sonucu değil, mevcut güncel gelişmelere devrimci tarzda karşılık vermenin ürünü olarak doğal bir tarzda böyle olacaktır.

— Yaşasın Ortadoğu Halklarının Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşı!
— Yaşasın Ortadoğu Halklarının Enternasyonalist Dayanışması!
— Yaşasın Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı!
— Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce Kurtuluş Bayrağı!

DİYARBAKIR'DAN MEKTUP VAR

Baştarafı 5. sayfada

1981 Sonbaharında uygulamaya konan bu plan, Kış boyunca devam etmesine rağmen, istenilen sonuca varamamış, direnişlerini sürdüren tutuklular üzerinde etkili olunamamıştır. Artık katliamlara başladılar ve 21 Mart 1981'de başta M. DOĞAN olmak üzere birçok devrimciyi katlettiler. Ardından kendilerinin istediği ifadeyi vermeyen Ferhat KURTAY ve Mahmut ZENGİN'nin de aralarında bulunduğu altı kişiyi aylar süren işkencelerden sonra yakarak katlettiler. Bununla da yetinmediler, gizli duruşmadır bahanesiyle kişileri tek tek engizizasyon mahkemelerinde olduğu gibi, hiç bir kuralın geçerli olmadığı baskı koşullarında yargılamaya başladılar. Ayrıca mahkemeleri, gurup davalarını parçalayıp birer olay ya da suçlamayla ilgili olan kişilerin çağrıldığı ve sorgulandığı biçime dönüştürdüler. Bu şekilde ilişkileri birbirinden kopartılmış olan tutuklular, birbirlerinin ne tür ifade verdiğini bilmiyor, bu yüzden, daha sonraki sorgulamalara hazırlıksız kaldıkları gibi, her türlü psikolojik baskının elverişli olduğu bir durumu yaşıyorlardı. Cezaevindeki açlık, sussuzluk, pislikten dolayı tutukluların tümü verem olmuş, tedavileri konusunda en ufak bir şey yapılmıyor. Artık 40. koğuş "veremliler koğuşu" diye adlandırılıyor. Askerler dahi bu koğuşa fazla yaklaşmıyor ve böylece tedavisiz bir şekilde ölüme terkedilmiş bulunuyorlar.

Mazlum DOĞAN 'ın katledilmesinden sonra, kamuoyundaki tepkilerin sonucu olarak gelen gazeteciler cezaevine sokulmadan, tutuklu sahiplerinin de bulunduğu bir günde göstermelik bir oyun oynandı. Tutuklu diye tanıtılan sıhhatli bir askerin eline gene bir askere ait bavul tutuşturulup, boydan fotoğrafları çekildi ve tahliye süsü verildi. Buna karşı çıkıp gazetelere gerçeği anlatmak isteyen yurtseverlere, Hürriyet gazetesi muhabiri Talat Polat "susup konuşmamalarını" tembihlemiştir. Bununla da yetinmeyip, ertesi günler hainler, dönekler ve devrim kaçkınlarıyla yaptığı ve yalana dayalı bir yazıyı gazetede yayınlarak doğru haberleri çarpıtma yoluna gitti. Gelişen tepkiler üzerine Avukat Hüseyin Yıldırım tahliye edildi ve bizzat Kolordu Komutanlığı kendisinin mahkemelere girmesinde herhangi bir sakınca olmadığını belirtti. Bir taraftan katliamlar sürdürülürken, diğer taraftan kamuoyuna herşeyin güllük gülistanlık olduğu görünümü verilmeye çalışıldı. Fakat avukat Hüseyin Yıldırım'nın iki duruşmaya girmesi ve ölüm orucuna giren müvekillerinin sağlık durumunu öğrenmek için cezaevine gitmesi şimşekleri üzerine çekmesine yetti. Yeniden özellikle PKK davalarına girmesi karşısında bir taraftan Emrullah Kaya, bir taraftan polis, bir diğer taraftan hapishane yönetimi tehdit ve baskılarla yıldırma yollarına gittiler. Kaldığı oteli sürekli gözaltında tutup, otel sahibine baskı yapıp orada kalmasını engellemeye çalıştılar. 12 Eylül günü, bombalı sabotaj yaptığı iddiasıyla gözaltına alıp, saçma sapan sorular sorduktan ve izlendiğini belirttikten sonra bıraktılar. Nitekim 16 Ekim günü bürosuna giderken polis yolunu kesip tartakladı. Bunun üzerine avukat sıkıyönetim komutanlığına dilekçe verdi. Komutanlık ise bu dilekçeyi polise havale ederek yapılanların bizzat kendisi tarafından yönlendirildiğini göstermiş oldu. 8 Eylül günü Kemal PİR ve 14 Eylül günü de M. Hayri DURMUŞ öldü. Ertesi günler Bedrettin KAVAK, Mustafa KARASU'nun öldüğü haberi çıktı. Daha sonraları ölenin Akif YILMAZ olduğu anlaşıldı.

Bu gelişmelerden sonra hakimler arasındaki çelişkiler arttı. Bunlardan bir kısmı kendilerini daha insancıl gösterip sorumluluğu yüzbaşı Esat Yolsıran'a yüklediler. Bu arada hemen her duruşmada tutuklular PKK'na olan bağlılıklarının ifadesi olarak ölüm orucuna katılacaklarını beyan ediyorlardı. Bunlardan en sonuncuları, Birecik gurubundan Mustafa ÇEPİK, Hilvan gurubundan Celalettin DELİBAŞ'tır.

Bu durum karşısında cezaevi yönetimi değiştirilerek yeni yöneticiler tayin edildi. 18 Ekim günü ölüm orucunda bulunan ve durumu ağırlaşarak hastahaneye kaldırılan bir yoldaşın yakını hastahaneye gitmişti. Yanında cezaevinin yeni yöneticisi olan bir albay da vardı. Bu albay, direnişe katılan devrimcilerden cezaevine ilişkin isteklerin tümünün kabul edildiğini, bunun için ölüm orucunu bırakmalarını istemiş. Bu istekler; Mazlum DOĞAN ile birlikte hızlandırılan tutukluların imhasına son verilmesi, savunma imkânlarının arttırılması, görüşme yasağının kaldırılması, yemeklere sidik ve pisliğin konmaması, sıcak su, hücrelerden çıkartılmaları, işkence, askeri eğitim ve benzeri uygulamalara son verilmesiydi. Bunların karşılandığını belirten albay, savunma imkânlarının arttırılmasıyla ilgili isteğin mahkemeyi ilgilendirdiğini, yazılı belge veremeyeceğini, ancak bu konuda "osmanlı" sözü verdiğini belirtmiş. Devrimciler ise yazılı belge almada ısrar etmişler. Daha sonraki gelişmeleri yeterince öğrenemedik.

Bayram günü ölüm orucunun son bulduğunu duyduk. Doğruluk derecesini bilemiyoruz. Ancak cezaevi yönetiminin değiştiği ve yüzbaşı Esat Yolsıran'ın Diyarbakır'dan ayrılmak zorunda kaldığı kesinlik kazandı.

Bütün bu gelişmelerden sonra, şimdiki durumda Emrullah Kaya ve koltuğuna alabildiği hakim Niyazi yalnız kalmışa benzemektedir. Ancak sömürgeci-faşist Türk devleti PKK'li tutukluları imha planından vazgeçmemiştir.

Devrimci Selamlar

Diyarbakır'dan bir PKK sempatizanı

Ölüm orucuna katılan tutuklu yakınlarından...

Baştarafı 5. sayfada

etkilendiğim için dayanamayarak yemek yemesini istedim. Ancak o, bunu şiddetle redetti ve bir daha kendisinden bu tür isteklerden bulunmamamı belirterek, istekleri kabul edilinceye kadar ölüm orucuna devam edeceğini söyledi. Ve devamla kendileri dışında, yani Diyarbakır dışında diğer hapishanelerde tutuklulara sınırlı da olsa bazı haklar tanındığını, ancak kendilerinin akılalmaz insanlıkdışı uygulamalarla yüzyüze bulunduklarını, ihanet ettirmek için uğratıldıkları bu zorbalığa boyun eğip, onların taleplerini kabul etmektense ölmenin çok daha iyi olduğunu söyledi. Yakınımın bu tutumu üzerine bir yarbay yanımıza gelerek kendisine isteklerinin ne olduğunu sordu. O da bu isteklerini daha önce iletmiş olduklarını, ancak bir kez daha belirtebileceğini söyleyerek, savunma hakları üzerindeki baskı ve sınırlamaların kaldırılmasını, aralıksız devam eden işkence, hücre ve tecrit olaylarına son verilmesi, insanlıkdışı hapishane yaşam koşullarının iyileştirilmesi (ki bunlar içinde, yemeklere kurt konulmaması, sıcak su verilmesi vb. talepler de var) günde onüç saat olan askeri eğitim ve benzeri uygulamalara son verilmesi olduğunu ifade etti. Yarbay onu dinledikten sonra, savunma ile ilgili taleplerinin kendilerini ilgilendirmediğini bu konuda karar verme yetkisinin mahkeme heyetine ait olduğunu söyleyerek cezaevi ile ilgili taleplerini kabul edeceklerini bunun için teminat verdiğini söyledi ve ölüm orucuna son vermelerini istedi.

Ölüm orucunda bulunanlardan Mehmet Şener, Mustafa Karasu ve Muzaffer Ayata komadaydılar. Yine ölüm orucunda bulunanlardan Hamit Kankılıç, Rıza Altun ve Hasan Hüseyin Karakuş'un ise muhtelif yerlerinin kırılmış olduğunu gördüm"

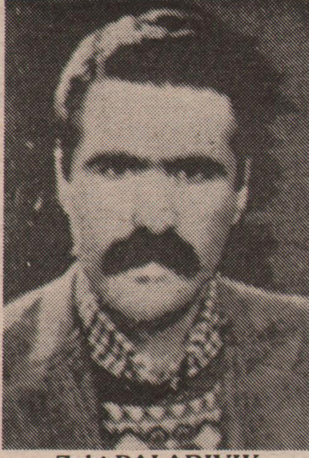
Okuyucumuz yazısını şöyle sonuçlandırıyor:

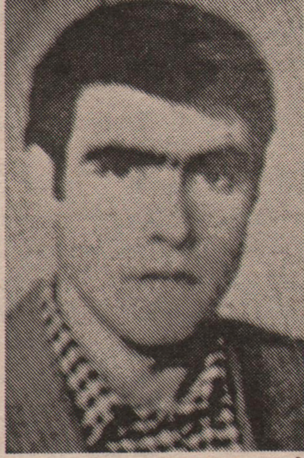
"Bütün bunları gören birisi olarak sesleniyorum...! Yeter artık gördüğümüz bu işkence, bu zulüm.

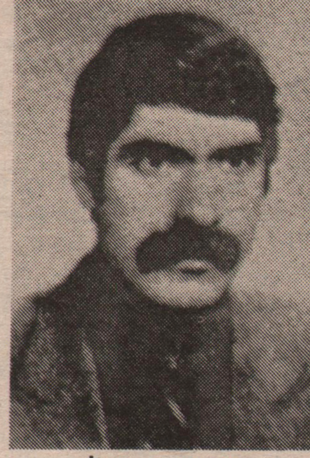
Kendisine insanım, demokratım diyen herkes, artık gözlerini Kürdistan'a, cezaevlerine çevirmelidir. Orada görülen işkence, açlık, verilen idam kararlarından yüz kez daha korkunç, daha dayanılmazdır. Oğullarımız, kızlarımız, yakınlarımız günbegün öldürülüyorlar. Buna rağmen, onurlarından hiçbirşey yitirmeden ölüme başları dimdik gidiyorlar. Gördüğüm, duyduğum şeyler bunlardı. Yani ölüme, baskıya, ihanete rağmen; devrimci tutukluların çoğunluğu Diyarbakır'da, partilerine, ülkelerine ve halklarına bağlılıkla direnmekte, daha çok, daha güçlü direnmekten başka birşey düşünmemektedirler. Bir deri, bir kemik kalan bu devrimcilerin boyun eğmeyen güçlü seslerini duydum. Bu, onların bize yaptıkları bir çağrıdır. Kanla yazılmış olan bu çağrıya karşılık vermeliyiz. Herkes; sadece Kürdistanlılar değil, Türkiye'de, Avrupa'da, dünyanın neresinde olursa olsun tüm insanlar, ama gerçekten insan olanlar buna cevap vermek zorundadırlar. Artık görev bizlere, hepimize düşüyor. Bu kadar zulümle, kanla bir halkın sesini boğmak isteyen faşist cuntaya karşı; bulunduğumuz yerde, gücümüze bakmadan yapabileceğimiz herşeyi yapalım! Bize yol gösteren onurlu, insanca yaşamanın nasıl olacağını öğreten bu cesur savaşçıların peşinden gidelim...!"

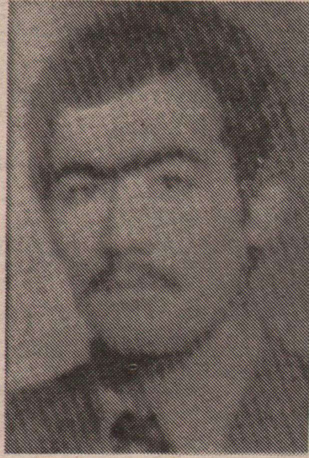
şehit edilmelerinin ikinci yılında

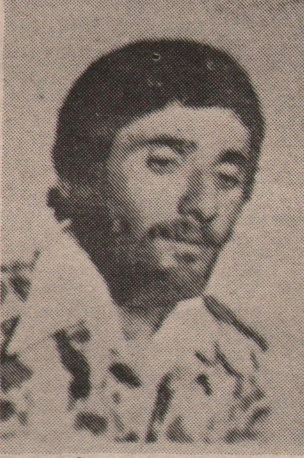
Bloka direnişçilerimizi saygıyla anıyoruz

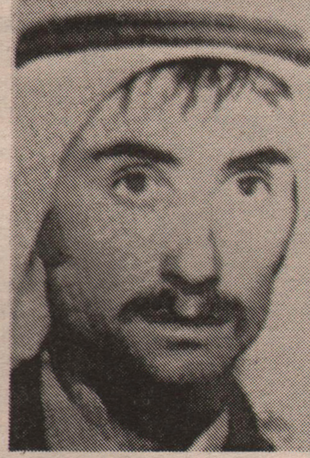

Zeki PALABIYIK

Davut ULUÇ

İdris AKTAŞ

Hasan ERTAŞ

İsmail DAMAR

Bozan ALAN

Sömürgeci Türk burjuvazisinin PKK Hareketinin geliştiği ilk günden başlayarak Kürdistan halkına karşı açtığı imha savaşında bugüne kadar dağlarda ve zindanlarda onlarca değerli önder, yüzlerce yiğit savaşçı ve yurtsever hiçbir zaman hafızalardan silinmeyecek kahramanlık destanları yazarak ve yaratarak aramızdan ayrıldılar.

Cunta öncesinde kahramanlar diyarı Siverek ve Şikestun'da arka arkaya yazılan bu destanlar, cunta sonrasında da başta ser verip sır vermemenin kalesi durumuna getirilen Diyarbakır zindanları olmak üzere Dersim'de, Karakoçan ve Bingöl'de, Pazarcık'ta, Gap ve Bloka'da PKK militanlarının sergiledikleri cesur ve görkemli direnişlerle bir kez daha yazıldı.

Her biri kendi başına birer tarih olan bu destansı direnişler, ulusal kurtuluş mücadelemizde önemli bir aşama ve gelişmeyi ifade ederler. Bu direnişlerin yaratıcıları, ihanet ve teslimiyetin girdabında neredeyse boğulmanın eşiğine getirilen bir toplumda, direnmenin yaşamak ve zafer olduğunun yol göstericileri, fedakârlığın, cesaretin, devrimci onurun, inanç ve kararlılığın timsali, yeniden dirilişin habercileri oldular. Hiçbir şeyin bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamayacağının pratikteki uygulayıcıları olarak onlar, özgür geleceğimizin en büyük güvenceleridirler.

Bu özellikleriyle, Kürdistan analarının ve bacılarının ağıtlarından dilden dile dolaşan bu destansı direnişler ve kahramanları, kitlelerin dimağlarında her gün, her an, her dakika yaşayan birer canlı abide, düşman için de sürekli bir korkunun ve çılgınlığın kaynağıdırlar. Yüreklere ve beyinlere kazınan bu soylu direnmeler ile yaratıcılarını dava arkadaşları ve halkımız unutmayacak, onların şerefle devrettiği bu kavgayı mutlak sonuca ulaştıracaklardır.

Kürdistan halkı unutmayacaktır; çünkü, geçen yıllar içinde üstü küllenen ama hiçbir zaman sönmeyen yüreklerdeki isyan ateşi, bu direnmelerden çıkan kıvılcımlarla parlamış, bağımsızlık ve özgürlüğün yüce direniş ruhu yeniden canlanmıştır. Yüzyılların yaratmış olduğu uşaklık ortamında artık **"yiğitlik ve mertlik"**, **"Kürdistan ve Kürtlük"** kavramlarının unutulması gereken kavramlar olduğuna kendisini inandırdığı bir zamanda tarihinin en soylu direnişlerine tanık olmuştur. Özlemini çektiği vasıfları PKK militanlarında bulan halk kitleleri, çağın en barbar güçleri tarafından kaybettirilmek istenen kutsal vatanlarına kavuşabileceklerine güvenmiş bu inançla kavgaya atılmışlardır. Bundan böyle Kürdistan halkı için artık sayfaları kirletilen bir tarih noktalanmış, yeni bir tarih, ulusal bağımsızlık ve direnme tarihi başlamıştır.

Dava arkadaşları da bu direnmeleri unutmayacak, onlardan devraldıkları kızıl bayrak Kürdistan topraklarında özgürce dalgalanıncaya dek savaşmaya devam edeceklerdir. Her PKK'li militan şehit yoldaşlarının yarım bıraktığı bu mücadeleyi büyük bir gururla taşımakta, eksikliklerini gözden geçirerek kendisini çok yönlü olarak mücadeleye hazırlamakta, karşılaşılması kaçınılmaz tüm zorlukların bilinci içinde hareket ederek fedakârlıkta ve cesarette ölçü tanımayan bu soylu direnmelere ve Partisine lâyık olmaya çalışmaktadır.

Ama yalnızca dava arkadaşları ve kitleler değil, düşman da bu direnmeleri kolay kolay unutmayacaktır. Düşman da kendisinin sonunu getirecek olan bu davayı omuzlayanların, bunu sonuca götürmede ne kadar kararlı olduklarını görmüş, kendisinin hiçbir zaman sahip olmadığı ve olamayacağı cesaret, yiğitlik ve metanet karşısında iliklerine dek titremiştir. Toprağa düşen her militanın ektiği tohumların kısa sürede boy vermesi, yüzlerin bin, binlerin yüzbinleşmesi karşısında duyduğu korkuyla çılgınlığını en üst noktasına vardırmıştır. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinden ne kadar ürktüğünü, seri operasyonlar, tatbikatlar, kıyımlar, tutuklamalar ve işkencelere yoğunluk kazandırarak, bırakalım kitleleri kendi çevresini bile inandıramadığı "kökünü kuruttuk" yalanına sık sık başvurarak her fırsatta göstermiştir. Düşman korkmaktadır; çünkü, en modern silahlarla donanmış birlikleri karşısında devrimcilerin gösterdikleri direnç ve sergiledikleri görkemli direnişler kitlelerde kazanacaklarına dair inançlarını pekiştirirken, eğer bir halk savaşımında kararlıysa, en modern araçlarla donanmış ordular da dahil hiçbir gerici gücün ve kuvvetin böyle bir halkın ve savaşımının önüne geçemeyeceği gerçeğini bir kez daha belgelemiştir.

29 Ekim 1981 günü Kızıltepe tarihinin önemli günlerinden birini yaşarken, düşman da en zorlu günlerinden birini daha yaşadı. PKK partizanları Zeki PALABIYIK, İdris AKTAŞ, İsmail DAMAR, Davut ULUÇ, Bozan ALAN ve Hasan ERTAŞ o gün Kızıltepe'nin Mazıdağ sınırı ve Bloka dağlarında, sayıları 2000'i bulan askeri birliklerle giriştikleri çatışmada, belleklere unutulmaz bir direnişin adını daha kazıdılar. PKK partizanlarının usta savaşçılığı karşısında ağır kayıplar veren düşman 12 saat süren çatışma boyunca devrimcilerle bu şekilde başedemiyeceğini anlayınca, hava kuvvetlerinin desteğine yeni takviye birlikler getirdikten ve geniş bir alanı havadan bomba yağmuruna tuttuktan sonradır ki partizanları katletmeyi başardı.

Kürdistan halkının şehitlerine duyduğu bağlılığın bilincinde olan düşman verdiği kayıpları titizlikle gizlerken, halkı moralmen çökertmek için cenazeleri ailelerine vermeyip şehitlerimizi üstüste açmış olduğu bir çukura gömerek ölülerimizden bile nasıl korktuğunu gösterdi.

Bloka direnişi, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve onun önderi PKK'nı yoketme gibi büyük bir iddiayla yönetime gelen cuntaya, bu hedefine hiçbir zaman ulaşamayacağını gösteren ilk büyük cevaplardan biri oldu. Yönetime çöreklenir çöreklenmez gücünün ağırlıklı bir bölümünü Kürdistan'a yığan cuntanın amacı halk üzerinde yaygın bir terör uygulayarak kısa sürede sonuç almaktı. Ama yönetime gelişinin üzerinden daha bir ay geçmeden önce Gap'ta ardından Bloka'da yaratılan bu direnişler, kendisini hangi nihai sonun beklediğini ortaya koydu. Sömürgeci Türk burjuvazisi devrim hareketine karşı oynadığı bu son kozunda gecikmişti. O güne kadar yüzlerce değerli kadrosunu şehit veren, binlercesini sömürgeci zindanlarda çürütmeyi göze alan PKK, Kürdistan'da hiçbir gücün başlatmaya cesaret edemediği bir süreci açarak, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini omuzlamaya aday tek politik parti olduğunu kanıtlamış, halkın malı olmuştu. Kuşkusuz PKK bu durumuna, militanlarının düşman karşısında gösterdikleri bu kararlı direnişlerin sonucunda ulaşmıştır. O militanlar ki, Partilerinin ve halkın onurunu herşeyin üstünde tutmasını bilmiş, Marksizm-Leninizm bilgisi ve ülke sevgisiyle dopdolu olarak hayatlarını seve seve bu soylu kavgaya katık etmiş, düşman karşısında yenilmezliğin temellerini atarak, karamsarlık, korkaklık, kaypaklık gibi küçük-burjuva özelliklerin yerle bir etmişlerdir. Direnmenin anlamını Haki, Halil, Cuma, Salih ve Şikestun kahramanları gibi güçlü kişiliklerden öğrenen PKK kadro ve taraftarları, haykırdıkları bağımsızlık ve özgürlük sloganları arasında ölümü kucaklayarak, uğruna toprağa düştükleri bu soylu davanın zaferle sonuçlanacağının en canlı belgesi olmuşlardır. Artık Kürdistan'da gelenek haline gelen şey direnmektir. Nerede ve hangi zor şart altında olursa olsun taviz vermeden direnmek.

Bloka şehitlerimizden Zeki PALABIYIK, Bingöl'ün "Genç" kazasında oturan orta halli bir aileden gelmekteydi. Aydın bir öğretmen olarak, Bingöl'de gelişen bağımsızlıkçı düşüncelerden etkilenerek 1978 yılında PKK saflarındaki yerini aldı.

Devrime, halka ve Partiye sonderece bağlığı olan Zeki yoldaş; mesleği olan öğretmenliği yine bu dava yararına bir araç olarak kullandı, öğretmenlik yaptığı, ve bulunduğu her yerde devrimci düşüncelerin kitlelere taşırılmasında aktif olarak çalıştı. Gericiliğin yoğun olduğu Erzurum çevresinde dahi yılmadan mücadele ederek bu yapı içerisinde de devrimci fikirlerin temelini atmayı başardı.

Öğretmenliği bırakıp profesyonel devrimciliğe başladıktansonra da başta Bingöl olmak üzere, Varto, Diyarbakır ve Kızıltepe'de çok yönlü faaliyetler yürüttü. Her alanda yetenekli ve güçlü bir militan olan Zeki PALABIYIK kitlelerin devrimci mücadeleye kanalize edilmesinde başarılı çabalar ortaya koydu. Yarattığı canlı tartışma ortamı ve etkili ajite gücüyle, mücadelemizin önünde yıkılması zorunlu bir engel olarak duran sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi ideolojilerin teşhir ve tecritinde önemli katkıları oldu.

Ama yalnızca siyasi alanda değil, askeri alanda da güçlü bir kişilikti Zeki PALABIYIK. Yeraldığı eylemlerde, cesareti, atılganlığı ve soğukkanlılığının yanısıra, düşmanın gücünü önceden hesaplar, disiplinli ve planlı bir tarzda hareket ederdi. Bunun için, Zeki PALABIYIK adı kitlelerin güveni, düşmanınsa korkulu rüyasıydı.

Aynı olayda şehit düşen İdris AKTAŞ, Bozan ALAN, İsmail DAMAR, Davut ULUÇ ve Hasan ERTAŞ yoldaşlar Mardin'in yoksul köylü ailelerinden gelmekteydiler. Zaten daha önceleri yurtsever bir öze sahip olan bu yoldaşlar, bağımsızlıkçı ideolojinin Mardin ve çevresinde gelişmeye başlamasından kısa bir süre sonra Hareketin saflarında mücadeleye katıldılar. Sömürgeci-feodal komprador düzenin getirdiği acıları derinden yaşayan İdris AKTAŞ, Bozan ALAN, İsmail DAMAR, Davut ULUÇ ve Hasan ERTAŞ yoldaşlar, düşmana duydukları soylu kinle her zaman mücadelenin ön cephesinde yürüyen, kendilerine verilen görevleri büyük bir coşku ve azimle yerine getirmeye çalışan güçlü halk savaşçılarıydılar. Sorunları çözmedeki ustalıkları, tavır ve davranışları, zorluklara karşı yiğit ve direngen tutumlarıyla en geniş çevrenin saygınlığını kazanan bu yoldaşlar; kısa süren devrimci yaşamlarının her anını mücadelenin yararına değerlendirmesini bilen örnek kişilikleriyle ölümsüzleştiler.

Sömürgeci-faşist cunta böyle bir katliamı gerçekleştirmekle, Hareketimizin en çok geliştiği alanlardan biri olan Mardin'de halk kitlelerini sindirmek ve devrimci mücadeleden uzaklaştırmak istiyordu. Bunun için olaydan hemen sonra, bir yanıyla da gelecek muhtemel tepkileri önleyebilmek amacıyla geniş bir operasyon harekâtı başlattılar. Köy meydanlarında insanlarımızı en olmadık işkence ve hakaretlere uğrattılar. Olaydan sonra tutukladıkları Bloka muhtarı Süleyman BAŞAR'ı işkencede katlettiler.

Ama tüm bu insanlık düşmanı uygulamalarına rağmen, özgür bir vatan ve insanca bir yaşam için mücadelede toprağımızı kanlarıyla sulayan Bloka, Gap, Şikestun ve diğer şehitlerimizin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında bir sembol haline gelmesini önleyemediler. Çünkü, onlar bitmeyen bir destanı yazmışlardı, Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan yaratılıncaya kadar da yazılmaya devam edecek olan bir destan.

— PKK Partizanları Ölümsüzdür!
— Yaşasın Bloka Direnişimiz!

KÜRDİSTAN HALKIN

(ULUSAL KURTULUŞ SİYASE

Emperyalizme bağımlı Türk kapitalizmi büyüdükçe, Kürdistan'ı da kapitalizme açmak ve emperyalist sisteme bağlamak ihtiyacını hissetti. Bu temelde, Türk kapitalizminin tekelleşmesine paralel olarak, 1960'lardan sonra Kürdistan'da sömürgeci kapitalizmi geliştirildi. Bu gelişme, Kürdistan'ın toplumsal yapısı içinde yeni sınıf ve tabakaların doğmasına yolaçtı. Sömürge ve yarı-feodal bir toplum yapısına dönüşen Kürdistan toplumunda, devrim için oluşan bu objektif koşullar subjektif plana da yansıyarak, Kürdistan halkının kendi bağımsız çıkarları doğrultusunda devrimci gücünü ortaya koyabileceği ulusal kurtuluş siyaseti, örgütü ve mücadelesi doğup gelişti. Sahip olduğu devrimci tarihin geçmişi çok kısa olmasına rağmen, Kürdistan'da bugün önemli bir güç haline gelen devrim gücüyle karşı-devrim gücü arasında şiddetli bir mücadele sürmektedir. Karşı-devrim gücünün yıkılmaya mahkûm olduğunu Türk burjuvazisinin zor sistemi bölümünde izzah ettik; burada da devrim gücünün ulusal kurtuluş mücadelesinde zafer kazanacağını, bu zaferin hangi yolla sağlanabileceğini, bu yolu çarpıtmaya çalışan güçlerin durumunu açıklamaya çalışacağız. Bu nedenle, bu konuyu: a) devrimin objektif koşullarının gelişmesi b) ulusal kurtuluş siyaseti ve örgütsel önderlik sorunu c) kısa süreli devrimci direniş pratiğimiz ve mücadelesiz örgütler d) Ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçimi nedir? e) Kürdistan devrimci savaşının çizgisi ve özellikleri, f) Kürdistan devrimci savaşının rolü ve önemi, başlıkları altında elealacağız.

a) Devrimin objektif koşullarının gelişmesi

Türkiye'de gelişen sanayi kapitalizminin uluslararası tekellerle işbirliği temelinde büyüyüp tekelleşmesi ve bu kapitalizmin çıkarlarının giderek ekonomide etkin hale gelmesi, Kürdistan'ın da kapitalizme açılmasını zorunlu kılmaktaydı. Gerek uluslararası tekeller ve gerekse onunla işbirliği halindeki Türk tekelci kapitalizmi çıkarına, artık, Kürdistan'da kapitalist sömürüye açılacaktı. Bunun için gerekli elveriş temel yaratılmış 1960'lara gelindiğinde Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki askeri, siyasi ve sosyal hakimiyeti sağlanmıştı. Bu tarihten sonra, Türk burjuvazisinin, Kürdistan'ı dörtbaşı mamur bir ekonomik sömürüye açması sözkonusu oldu.

Türk burjuvazisi, emperyalizmle girdiği ilişki temelinde, Kürdistan'da ekonomik sömürgeciliği geliştirebilmek için gerekli dış sermayeyi de bulabiliyordu. Böylece 1960'lardan sonraki dönem Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarının tümüyle Türk burjuvazisinin sömürüsüne açılması, Kürdistan'daki bol ve ucuz emek gücünün istenildiği biçimde sömürülmesi, Kürdistan pazarının sonuna dek sömürgeci kapitalizme açılması, Kürdistan'ın hayvancılığı ve tarımsal ürünleri üzerindeki ticaretin devlet tekellerinin elinde toplanması, ve buna benzer tüm alanlarda kapitalist sömürünün Kürdistan'da geliştirilmesi dönemi oldu. Bunun için yollar açıldı, köprüler yapıldı, kentler geliştirildi, Toprak Mahsulleri Ofisi, Et ve Balık Kurumu, Devlet Üretme Çiftliği vs. biçiminde sömürgeci devlet tekelci kurumları Kürdistan'da hızla örgütlendi. Ve bütün bu kurumlar, Kürdistan'da kapitalist gelişmeyi teşvik ettiler. Kürdistan'ın zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları üzerinde uygulanan barajlar ve petrol politikası da ekonomik sömürgeciliği pekiştirmek amacını güdüyordu. Böylece Kürdistan yerel ekonomisini, Türkiye ekonomisinin, ve uluslararası emperyalist tekellerin bir uzantısı haline dönüştürme çabaları sürdürüldü. İşte 1960'lardan günümüze dek, emperyalizme bağımlı Türk tekelci kapitalizmi, Kürdistan'da böyle geliştirildi.

Genel olarak devlet kapitalizmi biçiminde gelişen Türk kapitalizmi, 1960'lardan itibaren işbirlikçi-tekelci burjuvazinin hizmetine girdikten sonra, özellikle Türkiye'nin batı ve güney kesimlerinde tekelci özel kapitalizme temel teşkil etmesine karşılık, Kürdistan'da kapitalist girişimciliği özel burjuva kesimler değil -bu güçler, ekonomik nedenler ve ulusal etkenlerden dolayı bunu tercih etmiyorlar-, tekelci burjuvazinin çıkarları adına devlet bizzat yürütmüştür. Ve Kürdistan'daki devlet tekelci girişimleri, bu dönemde daha hızlı gelişmiştir. Tarımda kapitalizmin gelişmesi hızlandırılmış, hayvancılığın artık yalnızca iç tüketimde rol oynaması değil, tam bir ticaret konusu haline getirilmesi sağlanmış, maden ve petrol yatakları işletmeye açılmış, barajlar yapılmış, pazar olayı geliştirilmiştir. Kürdistan'ın oldukça bol olan emek gücünün, dışarıya, Türkiye'ye ve hatta emperyalist metropollere göçü sağlanarak Türk burjuvazisi ve emperyalist burjuvazi için sonderece ucuz ve çok yoğun bir emek gücü ortaya çıkarılmıştır.

Ekonomik alanda Kürdistan'da ortaya çıkan bu gelişmeler etkisini sosyal yapıda da göstermiş, durgun, kapalı feodal toplum yapısı, güçlü aşiret bağları, gerici ortaçağ ideolojik yapısı kısmen parçalanmıştır. Bu kapitalist gelişmeye paralel olarak, göç temelinde de olsa Kürdistan işçi sınıfı doğup gelişmiş; tarımda kapitalizmin gelişmesiyle köylülük belli ölçüde ayrışarak, kır proletaryası, yoksul köylülük, orta ve zengin köylülük ortaya çıkmış; kalabalık bir aydın-gençlik kesimi oluşmuş; feodallerin dönüşmesiyle feodal-komprador bir kesim ile özellikle iç kesimlerde çok sınırlı bir ticaret burjuvazisi ortaya çıkmıştır. Ortaçağ ideolojisinin parçalanması, asimilasyonist yöntemlerle ve özümsenme temelinde de olsa burjuva kültürünün belli ölçüde yayılmasına yolaçmıştır.

1960'lardan sonra Kürdistan'da ortaya çıkan bu ekonomik ve sosyal gelişmeler, eski, durgun, feodal toplum yapısını, sömürgecilik altında da olsa, yarı-feodal bir toplumsal yapıya dönüştürmüştür. Bu yapı, Kürdistan toplumunda yeni bir durumu ifade etmektedir ve bu gelişmeler, ulusal kurtuluş devrimi için elverişli objektif koşulların oluşması demektir. Bu ekonomik ve toplumsal gelişmeler ve ortaya çıkan objektif oluşumlar, yansımasını siyasal planda da bulmuş; ortaya çıkan yeni sınıf ve tabakalar, kendi öz çıkarlarını yansıtan yeni ideolojik ve siyasal arayışlar içine girmişler ve yeni politik eğilimlere yönelmişlerdir. Bilindiği gibi, objektif koşullardaki gelişme, kendisine uygun subjektif gelişmeye yolaçar, ya da, objektif koşullardaki gelişmeye subjektif plandaki gelişmeler eşlik eder. Yeni ekonomik ve toplumsal gelişmeler, yeni ideolojik ve siyasal gelişmeleri de doğurur. Kürdistan'da 1960'lardan sonra hızlanan ekonomik ve sosyal gelişmeler, biraz gecikmeli olarak, 1970'lerde ortaya çıkan ideolojik ve siyasal gelişmeleri beraberinde getirmiştir.

b) Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Örgütsel Önderlik Sorunu:

Siyaset, ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Daha açık olarak siyaset, bir sınıfın, ekonomik çıkarlarının, ve bu temelde her alandaki çıkarlarının uzun vadeli olarak planlanması ve diğer sınıf ve tabakalara karşı savunulmasıdır. Eğer bir sınıf, toplumda egemen bir güç olarak örgütlenmişse, içte diğer sınıf ve tabakalara karşı uyguladığı iç siyasetini, dışa yansıtarak, tüm toplum adına kendi çıkarlarını diğer toplumlara karşı savunur, ve böylece dış siyasetini de oluşturmuş olur. Ama dış siyasetin oluşmasında belirleyici olan her zaman o sınıfın iç siyasetidir.

Ulusal kurtuluş siyaseti, yabancı güçler tarafından işgale uğrayan, işgal altında ya da sömürge olan halkın ya da ulusun, ekonomik, toplumsal ve ulusal her alanda bağımsız ve özgür gelişimini sürdürebilmesi için, bu alanlardaki çıkarlarının uzun vadeli olarak planlanması, ve bu gelişimi engelleyen yabancı ve yerli güçlere karşı savunulmasıdır. Ulusu oluşturan çeşitli sınıf ve tabakaların ortak çıkarlarını yansıtsa da, ulusal kurtuluş siyaseti, ulusa önderlik eden sınıfın damgasını taşır, ve bu ya burjuva, ya da proleter ulusal kurtuluş siyasetidir. Ama ister burjuva önderlik, isterse proleter önderlik olsun, bunların siyasetinin ulusal kurtuluş siyaseti olabilmesi için, bağımsızlık ve özgürlüğü hedeflemesi; ileriye doğru gelişimi farklı da olsa, bu aşama için, bu ortak hedefe sahip olması gerekir. Ancak şunu da belirtelim ki, eskiden uluslara önderlik ederek onları ulusal kurtuluşa götüren burjuvazi, proletaryanın dünya ölçüsünde kendisi için bir sınıf olduğu, sosyalist ülkeler, işçi sınıfı ve ezilen halkların ortak mücadelelerinin emperyalizmi çöküşe götürdüğü ve kapitalizmi tarihe gömdüğü çağda, kendi kapitalist çıkarlarından dolayı **gerçek kurtuluşçu** bir sınıf olma konumunu kaybetmiştir. Yine, yaptığımız tanıma uymayan, yani, ulusun bağımsız ve demokratik gelişimini, bu biçimdeki **gerçek** çıkarlarını formüle etmeyen ve bunu **kararlılıkla** savunmayan, "kültür özerkliği", "otonomi", ve benzerleri gibi işbirlikçi istemler peşinde koşan siyasetler de ulusal kurtuluş siyaseti değil, olsa olsa işbirlikçilik ve uşaklık siyaseti olabilirler.

Bu kısa tanımlamaları böylece yaptıktan sonra Kürdistan'a dönelim ve bunları Kürdistan somutunda inceleyelim.

Kürdistan'da, 1960'lardan sonra hızlanan sömürgeci kapitalist gelişme temelinde, durgun feodal toplumsal yapı kısmen parçalanarak, yeni sosyal güçler ortaya çıktı ve bu objektif gelişmeyi temsil eden çeşitli sınıf ve tabakaların çıkarları doğrultusunda, değişik kişi ve guruplar, yeni ideolojik ve politik arayışlar içine girdiler. Bunlardan kimisi temeli doğru bir tarzda yansıtırken, kimisi de sahte, oportünist bir tarzda yansıttı; ama bu biçimde de gelişse, yine de modern objektif gelişmeye eşlik eden ideolojik ve politik çalkalanmalar oldu ve güçler oluştu. Biz, burada, ideolojik oluşum süreci üzerinde durmayacağız; bu, başka yerlerde geniş olarak açıklanmıştı ve kısaca daha sonra değineceğiz. Ama şunu belirtelim ki, Kürdistan'da sınıf temeli gelişmediğinden dolayı burjuva ideolojisi bağımsız olarak ortaya çıkmadı. Feodal, feodal-burjuva karması ideolojiler (hakim sınıfların ideolojisi), defalarca yenilmişler; topluma, halka baskı, sömürü ve yabancılara uşaklığı örgütlemekten başka bir şey vermemişler; Kürdistan halkı üzerindeki etkileri, yarattıkları olumsuz izlenimden dolayı iyice zayıflamış ve iflas etmişlerdi. Bu ortamda, Kürdistan'ın yeni doğan güçleri üzerinde, özellikle dünya devrimci hareketlerinin de etkisiyle, kendiliğinden Marksizm-Leninizmin tek kurtarıcı ideoloji olabileceği yargısı ve inancı vardı. Bu nedenle, Kürdistan toplumu için ideolojik ve politik bir yapı yaratmak isteyen güçler, halk nezdinde itibar bulabilmek için Marksizm-Leninizm adına hareket etmek zorunda kaldılar ve böyle de hareket edildi. Kürdistan halkının gerçek çıkarlarını yansıtan ulusal kurtuluş siyaseti de böyle bir ortam içinde yaratıldı; siyaset adına siyasetsizlik, reformculuk ve teslimiyetçilik de bu ad altında yapıldı. Bu önemli noktayı belirttikten sonra, burada üzerinde duracağımız esas konuya, yani siyaset olgusuna geçerek, Kürdistan toplumundaki çeşitli sınıfların siyasetini ve bunlar içinde geleceği olan, başarı kazanabilecek siyaseti, dayandığı temellerin durumuna göre açıklamaya çalışalım.

Daha önce de belirtildiği gibi, tamamen Türk burjuvazisinin işbirlikçisi ve uzantısı haline gelmiş olan Kürt hakim sınıflarının, kendi adlarına bağımsız sınıf politikaları yoktur; yani onlar, politik bir güç ortaya çıkaracak sınıf birliği içinde değil, "gemisini kurtaran kaptan"misali, tek tek, Türk burjuvazisinin ekonomik, siyasal ve ideolojik yapısı içinde hareket etmektedirler, onların politikalarının özü, "Türk burjuvazisinin ideolojik, politik, ulusal, sosyal, ekonomik yapısı içinde eri, kendine TC içinde iyi bir yer bul, usta isen bu çerçevede ilerle, bu alan içinde bulabilirsen sömürü olanaklarını, ültürel, siyasal yükselme olanakları bul" biçimindedir. Özellikle 1945'lerden sonra Kürt hakim sınıflarının yöneldiği politika, ideoloji, kültür budur. Nasıl ki Türk burjuvazisi, kendi ölüm-kalımını emperyalist sistem içinde görüyorsa, Kürt hakim sınıfı da ölüm ve kalımını Türk burjuvazisinin yarattığı sistem içinde görmektedir. Bu nedenle, bu sınıfın, 1970'lerde yeni bir arayışa ihtiyacı yoktur; onun, yeni, hem de ulusal politikalar içine girmesi mümkün değildir. Belki de bu sınıf adına bazı güçler, emekçi halk kitleleri içinde faaliyet yürütmüşlerdir, ama bunlar tamamen ajan, işbirlikçi nitelikte faaliyetlerdir.

1970'li yıllarda, çoğalan küçük-burjuvazinin çeşitli tabakalarının çıkarlarını dile getirmeye çalışan, temelleri tutarsız olduğu için sürekli arayış ve yalpalama içinde olup sistemli bir görüş ortaya çıkaramayan, istikrarlı ve açık bir politikaya yönelemeyen, ancak kendilerine marksist-leninist maske takmaktan da geri kalmayan çeşitli reformist-milliyetçi gurupçuklar ortaya çıkmış ve kendilerini güçlendirme yollarını aramışlardır. Proletarya hareketinden ve proleter ulusal kurtuluşçuluğundan daha erkenden guruplaşan bu güçlerin ideolojik ve politik yaklaşımları, Kürdistan'da küçük-burjuvazinin çeşitli kesimlerinin doğuş özelliklerini ve sınıf ya da tabaka konumlarını yansıtmıştır.

Kürdistan'ın toplumsal yapısı Türk sömürgeci egemenliği altında şekillendiğinden, çeşitli tabakalardan oluşan Kürt küçük-burjuvazisi de bağımsız gelişen Kürdistan toplum yapısına ve Kürt milli kapitalizmine hizmet temelinde değil, Türk burjuvazisinin sömürgeci varlığına ve onun uzantısı haline gelmiş Kürt hakim sınıflarına hizmet temelinde doğmuştur. Bu temelde oluşan Kürdistan küçük-burjuvazisinin, ağırlıklı kesimini kırda orta köylülük temsil ederken, diğer kesimini de kent merkezlerindeki küçük üreticiler, satıcılar, memurlar ve serbest meslek sahipleri temsil eder. Küçük-burjuvazinin, Kürt hakim sınıflarına hizmet temelinde oluşan kesimi feodal işbirlikçiliğin ağır etkisi altına gi-

DEVRİMCİ ŞİDDETİ -1-

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI)

rerken, Türk kapitalizmine hizmet temelinde oluşanları, Türk burjuvazisinin ideolojik, politik, ulusal yapısı içinde özümsenme politikası içine alınmışlardır. Her ne biçimde olursa olsun, bir bütün olarak küçük-burjuvazi, Türk sömürgeciliğinin ve feodalizmin ağır baskısı ve sömürüsü altında ezilmekte, sürekli ulusal başkalaşıma ve kişiliksizleşmeye tabi tutularak ulusal baskının ağır etkilerini yaşamaktadır.

1970'lerin başından itibaren oluşmaya başlayan reformist milliyetçi guruplar kendilerine marksist maske takmış olsalar da, gerçekte marksizmle hiçbir ilişkileri olmadığı gibi (bunu tanıtlamaya gerek bile görmüyoruz), küçük-burjuvazinin gerçek sınıf çıkarlarını bile temsil edip savunamamışlar, bu doğrultuda bir ulusal kurtuluş siyaseti geliştirememişler ya da böyle bir siyaset içine girememişler, ancak küçük-burjuvazinin çok sınırlı bir kesiminin çıkarlarıyla uğraşmışlar ve onu temsil etmişlerdir. Türk burjuvazisi tarafından büyük oranda ezildikleri için, onların milliyetçilikleri Kuzey-Batı Kürdistan hakim sınıflarından değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki hakim sınıfların ilkel milliyetçiliğinden kaynaklanmış ve gıdasını oradan almıştır. Diğer parçalardaki ilkel milliyetçiliğin, nasıl bir milliyetçilik olduğu, içte ve dışta nasıl bir politika yürüttüğü, salt kendi sınıf çıkarları için bölge ve dünya gericiliğiyle nasıl uzlaştığı, bu nedenlerle de nemenem bir uzlaşıcılık ve işbirlikçilik olduğu açıkça bilinmektedir. Böylesi amaçlar güden ve bu tür sonuçlara varabilen bir milliyetçiliğin, gerçek bir ulusal kurtuluşçuluk olamayacağı açıktır. Milliyetçilik gıdasını böyle bir temelden alan bizim reformist-milliyetçi akımlarımızın, bu milliyetçiliği, yurtsever halk kitleleri üzerinde etki kurabilmek, Türkiye küçük-burjuva hareketleri içinde yer edebilmek, ve en önemlisi de, Türk burjuvazisinin Ecevitçi kanadından kendi sınıf çıkarları doğrultusunda taviz koparabilmek için nasıl kullandıklarını çok iyi bilmekteyiz. 1980'lere kadar kendi sınıf çıkarları ya da daha doğrusu küçük bir elit gurubun çıkarları için Kürdistan'da milliyetçilik ticareti yapan bu güçler, Kürdistan sorununun yurtdışında da değer gördüğünü ya da kendileri için "para ettiğini" anladıktan sonra, aynı şeyi bugün yurtdışında da nasıl kendilerini yaşatmak için kullandıklarını büyük bir tiksinti ve öfke içinde görmekte ve izlemekteyiz.

Reformist-milliyetçi akımlar, reformizm gıdalarını ve marksist maskelerini de aynı biçimde hareket eden Türk küçük-burjuva hareketlerinden almışlardır. Zaten onların bir uzantısı olarak ve onlarla organik bağ içinde doğdukları, ancak proleter ulusal kurtuluşçuluğu karşısında sıkıştıkça bu bağlarını nasıl bir gizlilik içine çekip, sahtece bu temelde yürüttükleri iyi bilinir. Biz, burada Türkiye sol hareketinin durumunu incelemek durumunda değiliz. Ama, Kürdistan'a reformizmi ve uzlaşmacılığı ihraç eden bu güçlerin, azgın bir Türk milliyetçiliği ve işçi-köylü düşmanlığı olan Kemalizmi geçmişten beri nasıl destekleyip övgüler dizdiklerini, Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı sömürgeleştirmesini, nasıl büyük çoğunlukla desteklediklerini, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununa karşı nasıl azgın bir sosyal-şoven tavır takındıklarını ve kurtuluş hareketine çeşitli biçimlerde saldırdıklarını, Kürdistan'ı Türkiye'nin bir parçası haline getirmede burjuvaziyle nasıl aynı tavra düştüklerini, bütün bunları proletarya adına yaparak Türkiye'de devrimci proletarya hareketinin gelişmesini nasıl engellediklerini, yüzlerine marksist maske takınıp gerçekte her türlü revizyonist, reformist ve oportünist tezlere sarılarak, kendi küçük-burjuva yüzlerini nasıl gizlediklerini burada belirtmeden geçemeyeceğiz. Türkiye proletaryasının Kürdistan halkına yol göstericilik yapmasını engelleyen bu güçler, ancak Kürdistan'da gelişen proleter önderlikli ulusal kurtuluş hareketinin zorlaması sonucunda Kürdistan sorununa eğilmişler, ortaya çıkan somut gelişmeler karşısında yeni tavırlar belirlemek zorunda kalmışlardır. Reformist özelliklerini temelde onların temsil ettikleri sınıfların ülkemizdeki uzantılarına dayandıklarından böylesi güçlerden alan bizim reformist-milliyetçi akımlarımızın, bu özelliklerini, Kürdistan'da devrimci ulusal kurtuluşçuluğun gelişmesi önünde engel olarak nasıl kullandıklarını çok iyi biliyoruz. Özellikle Ecevitçilik döneminde, onun yarattığı yapıdan aldıkları güçle, bu işte bazı mesafeler kaydeden bu akımlar, devrim ve karşı-devrim arasında mücadele keskinleşince dağılmışlar, parçalanmışlar ve kenara çekilerek suspus olmuşlardır. Üstelik işi burada da sınırlandırmayarak faşist Türk sömürgecilerinin uyguladığı vahşi savaşın sorumluluğunu, neredeyse devrimcilerin üzerinde yükleyebilecek kadar ileri gitmişlerdir.

Böylesi özelliklerle şekillenen bu akımlar, 1970'li yıllar boyunca sistemli bir düşünce oluşturamamışlar ve kitlelere bir siyasal program sunamamışlardır. Eğer böyle bir şeyleri olmuşsa da, bu tamamen gizli kalmış, kitlelere, yurtseverlere, devrimcilere sunulmamış, propagandası ve ajitesi yapılmamıştır. Dünyada belki de sadece Kürdistan'da rastlanan bir olaydır bu. İster proletarya hareketi, ister diğer sınıflardan kaynaklanan devrimci ulusal kurtuluş hareketi olsun bir devrimci güç, ilk şekillendiğinde önce ideolojik ve politik gelişimini sağlar; yani siyasi ilke ve hedeflerini, programını oluşturur; çeşitli araçlar kullanarak bu amaçlarını propaganda ve ajite edip kitlelere yaymaya, kitleleri kazanmaya ve bu amaçları doğrultusunda mücadeleye çekmeye çalışır. Rus Devriminde de, Vietnam Devriminde de ve diğer bütün devrimlerde de, devrimci hareketlerin durumu böyledir. Ama Kürdistan'da, reformist-milliyetçi akımların durumu bunun tam tersidir. Belki de ciltler dolusu yazılar yazdıkları, çok çeşitli yayınlar çıkardıkları, hatta "halk adına" hareket ettiklerini söyledikleri halde, sistemli ve tutarlı bir siyasal ilke ve hedefler bütünlüğüne ulaşmamışlar ya da ulaşamamışlar, toplumsal dönüşüm için kitlelere bir siyasal program önerememişler; eğer böyle bir programları olmuşsa da bunu kitleler içinde yaymaya çalışmamışlardır. Yıllarca, hatta on, onbeş yıl durumu böyle idare etmişler ve arkasından devrimcilik yaptıklarını söyleyebilmişlerdir! Siyasal mücadele yürüttüğünü, siyasal bir güç olduğunu söyleyeceksin, ama siyasal programın olmayacak ya da gizli olacak veya bunu kitlelere açıklamak için çalışmayacaksın! Bu tam bir çelişki, tam bir oportünizm, kitle mücadelesinden ve devrim-sorunlarından tam bir kaçma eğilimidir. Bundaki amacın, sömürgecilik karşısında "suçlu" duruma düşmeme, sömürgecilikle çelişkiyi derinleştirmeme ve onlardan fazla zarar görmeden birlikte yaşama, yani sömürgecilik altında yaşamayı kabul etme olduğu açıktır.

Geçmiş mücadele süreci şöyle bir incelenirse, reformist-milliyetçi akımların, halkla sömürgecilik arasındaki çelişkiyi derinleştirmemek için çalıştıkları, bu çelişkiyi derinleştiren devrimci mücadeleye şiddetle karşı çıktıkları, görülecektir. Yine bu süreçte onların, açık bir siyasetlerinin olmadığı, genel olarak siyasetsizliğin, programsızlığın kendilerine egemen olduğu görülecektir. Sözde siyaset yaptıklarını söyleyen bu güçler sadece küçük guruplarının çıkarları doğrultusunda bazı tavırlar almışlar, bazı istemler öne sürmüşlerdir. Bu istemler, "anadilde eğitim", "herkese okuma hakkı", "Kürdistan'a yol, su, elektrik" gibi slogan düzeyindeki reformist isteklerdir. Bir kere, belli bir siyasal programa dayanmadan, siyasal slogan atılamaz. İkincisi, bu istemler, sömürge ve yarı-feodal Kürdistan'da asla halk kitlelerinin gerçek çıkarlarını dile getirmez. Üçüncü olarak, bu istemler, sömürgeciliği ve feodalizmi yıkmayı, bağımsız ve demokratik bir toplum yaratmayı içermez. Bu nedenle, bunlar, bir halk ya da sınıf için siyaset olamaz, hele hele buna asla ulusal kurtuluş siyaseti denemez. Dördüncüsü, bu istemler, küçük-burjuvazinin de çıkarlarını yansıtmaz. Bu istemlerin, çok geniş orta köylülüğün ve şehir küçük üreticisinin çıkarları ve istemleriyle, bu güçlerin içinde bulundukları çelişkili yapıyla hiçbir ilişkileri yoktur. Buradan da söz götürmez bir biçimde reformist milliyetçi akımların küçük-burjuvazinin çok büyük bir kesiminin çıkarlarını dile getirmediği ortaya çıkmaktadır. Onlar, köylülüğün mücadeleye çekilmesinden, kendi çıkarları doğrultusunda mücadele etmesinden vebadan kaçar gibi kaçıyorlar. Burada ileri sürülen istemler, yani reformist-milliyetçilerimizin uğrunda mücadele ettiği sloganlar, Türk burjuvazisinin ulusal ve toplumsal yapısı içinde özümsenmiş, Türk burjuva siyasal yapısı içinde yer edinmek isteyen dar elit bir gurubun, yani o sözde aydınların çıkarlarının bir ifadesidir. Ve bu güçlerin sosyal temeli, yalnızca bununla sınırlıdır. Son olarak, yukarıdaki nedenlerden dolayı bizim reformist-milliyetçi akımlarımız, diğer ülkelerde görüldüğü gibi, devrimci, ulusal kurtuluşçu küçük-burjuva hareketler değildirler. Onlar, sadece kendi dar sosyal çıkarlarıyla uğraşan, bunun için "siyaset" yapan reformist elit akımlardır. Kürdistan küçük-burjuvazisinin kentte ve kırdaki büyük kesiminin çıkarları ulusal kurtuluştadır; onlar, böyle bir hareket yaratacak gücü kendilerinde bulamamışlarsa da -Kürdistan koşulları buna elvermedi-, proletaryanın açtığı ulusal kurtuluş bayrağı altında toplanmışlar, mücadele etmişler ve tüm güçleriyle bu bayrak altında birleşeceklerini göstermişlerdir.

Reformist-milliyetçi akımların siyaseti, reformist yöntemlerle Türkiye'ye bir "burjuva demokrasisi" getirmek, bu yönetim altında yukarıda belirttiğimiz taleplerini gerçekleştirmek çabası biçiminde ortaya çıkmıştır. Bunun için de Türkiye'nin burjuva liberal güçleriyle ve küçük-burjuva hareketleriyle ilişki geliştirilerek ortak çaba içine girilmiş, ve esas olarak bunlara dayanıp yaşanmak ve gelişmek istenmiştir. Ama gelişen devrimci ulusal kurtuluşçuluk karşısında sıkıştıkça, "özgürlük" ve "demokrasi" kelimelerini içi boş bir biçimde dillerine dolayarak, bu temelde kendilerine siyasal bir program çizmek zorunda kalmışlardır. Ne yazık ki, sahte bir tarzda, beş yıl, on yıl önce hazırlanmış gibi göstermeye çalıştıkları bu programlar mücadelenin temel güçlerine açıklanmamış, halka karşı gizli, "illegal" kalan bu programlar ya polis tarafından açığa çıkarılmış ya da bu programlarla ilişkisi olmayacak kişilere, yani yurtdışında başka örgütlere açıklanmıştır. Bu durumda, henüz açıklanmamış gizli olan ne kadar program vardır, bilemiyoruz! Ama şunu biliyoruz ki, bu durum, belki de dünyada bir benzeri daha olmayan bir sorumsuzluk örneğidir. Devrimcilik adına yola çıkacaksın, bir toplum için siyasal bir devrim programı hazırlayacaksın, ama bunu, ya o toplumdan gizleyeceksin ya da programı hayata geçirecek sorumlu kitlelere değil, sorumlu olmayan güçlere açıklayacaksın! Proletarya devrimciliğinde ve ulusal kurtuluşçulukta, devrim teorisi ve pratiğinde böyle bir şey görülmemiştir.

Ne olursa olsun, geçmişleri kesin olarak böyle olan bu güçlerin, bir siyasal devrim programına ulaşmaları, yani amaçlarını açıklamaları elbet ki olumludur. Bu programların değerlendirilmesi, burada değil, daha sonra başka yerlerde yapılabilir. Ama biz, bu arada şunu belirtelim ki, hazırlanan doğru bir program ancak kararlılıkla ve başarıyla pratiğe uygulanırsa maddi bir güç haline gelir. Daha ilerde, ağırlıklı olarak bu nokta üzerinde duracağız, bu güçlerin pratiklerini ve ulusal kurtuluş pratiğine ilişkin suskunluklarını göreceğiz.

Devam edelim. Hakim sınıfların tamamen Türk burjuvazisinin bir uzantısı olmayı kabul ettikleri, küçük-burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarını savunamadığı ve buna gücü olmadığı, ortaya atılan reformist-milliyetçi sloganların kitlelerin gerçek çıkarını yansıtmadığı bir ortamda, Kürdistan işçilerinin, köylülerinin ve tüm emekçi halkının uzun vadeli gerçek çıkarları neredeydi ve bu güçlerin kurtuluşları için yönelecekleri siyaset ne olmalıydı? Bu güçler, hem ulusal baskı sistemi -sömürgecilik- ve hem de feodal-komprador sınıfın -aşiretçi-feodal yapının- baskısı altında eziliyor, sömürülüyorlardı. Bu nedenlerle, hem ulusal ve hem de toplumsal planda çelişkileri vardı. Böylesi çelişkileri yaşayan güçlerin, egemen sınıfların politikası içine girmeleri mümkün değildi. Ama halk kitleleri, aşiretçilikle, Türk burjuvazisinin seçim oyunlarıyla ve dinsel hilelerle aldatılmıştı; ancak bu, objektif gelişmelerin olgunlaşmasına ve buna bağlı olarak subjektif gelişmelerin başlamasına kadar böyle olabilirdi. Nitekim, 1970'lerde halk kitlelerini kendi ulusal ve sınıfsal çıkarlarına karşı bir politika içinde tutmanın mümkün olmadığı hızla açığa çıktı. Halk kitleleri için, kendi öz ekonomik, toplumsal ve ulusal çıkarlarına uygun bir politika gerekiyordu. Ve böyle bir ideolojik, politik yaklaşımın, doğru bir örgütlenme ve bu örgütün yürüteceği güçlü bir propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle halka benimsetilebileceği açıktı. Bugün, **Kürdistan İçşi Partisi** olarak örgütlenmiş olan Hareketimizin 1973'lerden beri yaptığı çalışmalar, Kürdistan proletaryası ve halkı için tarihi bir gereksinme haline gelen, onların her alanda uzun vadeli gerçek çıkarlarını ifade eden devrimci bir ideoloji ve politika yaratarak, bunları emekçi halk kitlelerine kavratmak ve pratiğe uygulamak amacına yönelik oldu.

Bu açıklamalardan sonra, tekrar sorumuza döner ve onu cevaplarsak; Kürdistan'ın emekçi halk kitlelerinin gerçek çıkarlarını dile getiren siyaset, sadece bu çıkarlar için savaşan Hareketimizin siyaseti, bir ulusal kurtuluş siyaseti olmak zorundaydı. Sömürge ve yarı-feodal toplum koşullarında, halkın çıkarına olan devrimci siyasetin, hem sınıfsal ve hem de ulusal kurtuluşa yönelik olması gerekiyordu. Kürdistan koşullarında, sınıfsal kurtuluşun yolunun ulusal kurtuluştan geçeceği, ulusal kurtuluşun da ancak çağın en devrimci sınıfı olan proletaryanın önderliğinde tam başarıya ulaşacağı, yapılan araştırma ve inceleme çalışmalarıyla belirlendi. Çünkü, çağımızda, toplumsal ve ulusal kurtuluş uğrunda verilen bir mücadele, ancak işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temelinde yürütüldüğü zaman başarıya ulaşabilir. Kürdistan işçi sınıfının devrimci öncüsü olma amacıyla ortaya çıkan Hareke-

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

timizin tuttuğu yol da, tamamıyla bu yol oldu.

Kürdistan proletaryası ve halkının çıkarına olan devrimci siyaset, dünya gericiliğine karşı, dünya devrimci, ilerici güçleriyle ittifak içinde olmalıydı. Bunun için de, sosyalist ülkeler topluluğu, dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle bağlantılı olmalı, Türkiye Devrimci-demokratik Hareketiyle ve bu doğrultudaki gelişmelerle ittifak içinde bulunmalıydı. Kürdistan'daki ulusal baskı sistemine ve aşiretçi-feodal yapıya karşı çıkmakta, sömürgeci ve feodal-komprador yapıyı, bağımsız, özgür ve demokratik bir toplum yaratmayı amaçlamalıydı. Buradan kesintisiz olarak sosyalizme geçmeyi hedeflemeli ve bunun için de işçi sınıfı önderliğini yaratmalıydı. Bütün bunların birleştirilip somutlaştırılması, proletarya önderliğinde bir ulusal kurtuluş siyaseti demektir. 1970'li yılların Kürdistan'ında işçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkın siyaseti, özellikleri böyle olan bir ulusal kurtuluş siyaseti olmak durumundaydı ve bu siyaset en doğru biçimiyle PKK Programı'nda ifade edildi.

Bu siyasetin ve uygulayıcısı olan Hareketin nasıl oluştuğunu, kısa sürede pratik uygulamada nasıl başarılar kazanarak doğrulandığını, halk kitleleri tarafından nasıl gerçek kurtuluş yolları olarak görülüp benimsenerek bir kitle hareketi, bir ulusal kurtuluş hareketi haline geldiğini izah etmeyi ileriye bırakarak, ulusal kurtuluş siyasetinin kesin başarıya gidip gitmeme durumunu tartışalım. Bizde bazı güçlere yeni bir icatmış gibi gelse de, ulusal kurtuluş siyasetlerinin her hangi bir yeniliği yoktur; bu siyasetler çağımızda uğrunda savaşılan, özellikle halk savaşlarıyla zafere götürülen siyasetlerdi. Böyle olduğu halde, neden bizde yeni bir olay, çok tehlikeli bir yaklaşım gibi göründü? Neden çeşitli güçlerin bu siyasete karşı saldırıları bu kadar azgın oldu? Bu siyaset, somut koşullara uymuyor muydu ve başarıya ulaşma şansı yok muydu? Türk sömürgeciliğinin gücüne karşı çıkacak bir siyaset olmamalı mıydı? Bütün bu yönlerden ulusal kurtuluş çizgisini tartışmak gerekir. Ve yine bu çizginin, siyasal mücadele temelinde giderek silahlı şiddetle bir halk savaşına vardırılıp vardırılamayacağı tartışılmalıdır.

Herşeyden önce şunu hemen belirtelim ki, 1970'li yıllarda Kürdistan işçilerinin, köylülerinin, emekçilerinin ve bunlar adına devrimci aydınlarının yönelecekleri tek ve bir tek doğru siyaset, ulusal kurtuluş siyasetiydi. O koşullarda başka hiçbir siyaset bu güçlerin çıkarlarına hizmet etmezdi ve başka bir siyaseti yönelinemezdi. Bu nedenle, bu siyaset erken doğmamış, hatta geç bile kalmıştı; hayali değil, somut gerçeği tam olarak yansıtıyordu. Eğer bu siyaset, çeşitli güçlerce yeni bir icat, acayip bir olay gibi görülmüşse, bunun nedeninin bu siyasette değil, böyle görenlerin Kemalizmin zehiriyle doldurulmuş ve gerçeklerden tümüyle uzaklaştırılmış küçük-burjuva beyinlerinde aramak gerekir. Nitekim kemalist burjuvazi, bu olayı hiç de olağanüstü bir olay olarak görmedi; onun tüm şaşkınlığı, tamamen yokettiğini sandığı bir olayın nasıl böyle birden fışkırdığı ve bu kadar hızlı gelişebildiğiydi. Ama küçük-burjuvazinin beyni öyle bir yıkanmıştı ki, onun somut gerçeklikle ilişkisi tümden kesilmişti. O koşullarda acayip olan şey, ulusal kurtuluş siyasetinin ortaya çıkarılması değil, tam tersine siyasetsizlik durumu idi. Dünyada hiçbir sınıf ve halk bu durumda değildi.

Bugünkü uluslararası planda ve ekonomik, toplumsal gelişmenin bu aşamasında, Türk burjuvazisinin karşı-devrimci zor sisteminin dayandığı temellerin bu elverişsiz durumda, daha uzun süre yaşatılmasının mümkün olmadığını belirtmiştik. Aynı biçimde, Kürdistan halkının, ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda gelişen devrimci şiddetinin de ne olabileceğini, başarıya ulaşıp ulaşamayacağını araştıralım. Her iki tarafın içinde bulunduğu koşulları ve özelliklerini kısaca inceleyerek, bu soruya bir cevap verebiliriz.

Türk Sömürgeciliği: Birincisi, Türk burjuvazisi, egemen bir sosyal sınıftır ve bu nedenle siyasi ve askeri olarak örgütlü bir güçtür. Askeri güç bakımından uluslararası dayanakları içinde (NATO) ikinci ve Ortadoğu'da birinci sırayı almaktadır. Ona güçlülük kazandıran tek özellik budur. İşlemez durumda olan ekonomik ve toplumsal temelini, sadece bu zor sistemine dayanarak yaşatmakta ve bütün sorunlarını zor uygulaması ile çözmeye çalışmaktadır.

İkincisi, Türk burjuvazisi, ilerleyen, yükselen bir sınıf değil, tam tersine ekonomik ve toplumsal olarak çöküş ve cançekişme sürecinde bulunan bir güçtür. 1923'lerden sonra Türk kapitalizmi gelişme ve Türk burjuvazisi yükselme dönemini yaşıyordu; yani uluslararası duruma ters düşse de, Türkiye'nin somut koşullarında kapitalizm gelişme sürecindeydi. 1950'lerden sonra emperyalizmle girilen yeni sömürgecilik bağımlılığı içinde Türk kapitalizmi ve egemen gücü olan burjuvazi tekelleşti. 1960'lardan sonra olgunlaşan bu ekonomik yapı, 1970'lerden itibaren, kendi iç yapısı ve emperyalist bunalım nedeniyle derin bir bunalım içine ve hızla çöküş sürecine girdi. Türk burjuvazisinin, dağılma ve çürüme içinde bulunan bu ekonomik temelini, hiçbir zor uygulamasıyla kurtarmak ya da uzun süre yaşatmak mümkün değildir.

Üçüncüsü, Türkiye'de bugün var olan ekonomik ve toplumsal yapı, gelişmesinin bu aşamasında, bağrında yeni bir toplumsal yapının nüvelerini ortaya çıkarmıştır. Bu doğrultuda, ortaya çıkan yeni toplumsal güçler, kendi kurtuluşları için mücadele içindeler ve ileriyi, gelişemeyi temsil ediyorlar. Bu güçler karşısında gericiliği, karşı-devrimciliği temsil eden Türk burjuvazisi, bu muhalefeti ezebilmek ve egemenliği yaşatabilmek için baskı ve sömürüyü faşist yönetimler altında sürdürüyor. Kısaca, Türk burjuvazisine karşı, içerde gelişmeyi temsil eden toplumsal ve siyasal bir muhalefet vardır ve burjuvazi gelişmeyi engelleyen gerici, haksız bir konuma sahiptir.

Dördüncüsü, Türk burjuvazisinin zor sisteminin uluslararası dayanakları ve destekçileri, bugünkü dünya koşullarında zayıftır. Bir kere o, ayrılmaz bir biçimde emperyalist sistem içinde yer almakta, bu sistem içinde en gerici, en karşı-devrimci mihraklara dayanmaktadır. Bu gerici mihraklara karşı, içerde işçi sınıfı ve demokratik güçlerin, dışarda sosyalist ülkeler ve ezilen halkların devrimci mücadeleleri büyük boyutlarda gelişmiştir ve dünyanın dörtbir yanında onları sürekli yenilgiye uğratmakta, geriletmektedir. Türk burjuvazisinin egemenliğini sürdürme ya da daha doğrusu bu egemenliğin çeşitli alanlardaki uygulama yöntemleri üzerinde emperyalist güçler, kendi aralarında tam anlaşmış değildirler ve uygulamalar geliştikçe, ABD ile Avrupalı emperyalist güçler arasındaki çelişki arttıkça bu anlaşmazlık daha da büyüyebilecektir. İkinci olarak, Türk işbirlikçi-tekelci burjuvazisi, Pakistan, İsrail, Suudî Arabistan, Mısır gibi Ortadoğu'nun en azgın gerici güçlerine dayanmaktadır. Eskiden toplumsal yapının geri olduğu dönemlerde, emperyalizmin ve bölge hakim güçlerinin çıkarları, belli bir istikrarlı durum gösteriyordu. Ama günümüzde, Ortadoğu'daki toplumsal yapılarda belli bir gelişme olmuş, toplumsal ve ulusal çelişkiler derinleşmiş, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş güçleri ve mücadeleleri ortaya çıkmıştır. Bütün halkların yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadeleleri içinde Afganistan, Filistin, İran gibi yerlerdeki gelişmeleri saymak yeter. Bu durum, Ortadoğu'daki emperyalizm yanlısı yapıyı bir daha istikrara kavuşturulamaz bir biçimde bozmuştur ve Ortadoğu'nun gerici rejimleri her an yıkılmakla karşı karşıyadır. Kısaca, kendileri bu durumda olan bu güçlerin Türk burjuvazisine verecekleri destek zayıf olacak, ve onu uzun süre yaşatmaya yetmeyecektir.

Sonuncusu ve en önemlisi, kendisi bir yeni sömürge olan Türkiye'nin, çağdışı olan ve dünyada tasfiye edilmiş bulunan klasik sömürgeciliği, Kürdistan üzerinde, önümüzdeki dönemde yaşatması mümkün değildir. Türk burjuvazisi, uluslararası durumdan ve tarihinin kritik döneminden yararlanarak, Kürdistan'ın yarıdan büyük parçasını kendi egemenliğine almayı başarmıştır. Yine Kürdistan'daki ekonomik, toplumsal yapının geriliğinden ve Kürdistan'ın uluslararası tecrit durumundan yararlanarak, Kürdistan'da klâsik sömürgeciliğini geliştirmeyi başarmıştı. Ama bugün durum, geçmişten çok farklıdır, önemli değişiklikler olmuştur. Bir kere, gelişen ulusal kurtuluş hareketleri karşısında dayanamayarak klâsik sömürgecilik dünya çapında tasfiye olmuştur. Günümüzde emperyalistler böyle bir sömürgeciliği yaşatamadığı gibi, onların yeni sömürgeciliği de, ulusal kurtuluş mücadeleleriyle her gün parçalanmaktadır. Kendisi bir yeni sömürge olan Türkiye emperyalizmin uygulayamadığı bir sömürgeciliği, Kürdistan üzerinde yaşatmak istemektedir. İkincisi, Kürdistan'ın dünyadan tecrit durumu, tarihinde en çok günümüzde kırılmış, Kürdistan halk güçleri dünyaya açılmaya başlamış ve Kürdistan'ın her parçasında yurtsever mücadeleler ortaya çıkmıştır. Üçüncü olarak, Kürdistan üzerinde uygulanan Türk sömürgeciliğinin özellikleri ve amaçları, dünyanın diğer alanlarında uygulanan sömürgecilikten daha çok gerici ve çok farklıdır. Ekonomik, sosyal, siyasal ve ulusal her alanda Kürdistan toplumu tüketilmek istenmekte, bu doğrultuda ulusal baskı, asimilasyon, ekonomik sömürü, açlık sefalet, işsizlik, işkence, vb. en amansız bir biçimde uygulanmaktadır. Ortaya çıkan yeni toplumsal güçlerin, bütün bu uygulamaları olduğu gibi sessizce kabul etmeleri beklenemez. Sömürgeciliğin uzantıları olan Kürt hakim sınıflarının da, halk üzerinde eski denetimleri kalmamıştır ve oldukça zayıf bir konumdadırlar. Bütün bu durumlar, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin sonderece gerici, haksız ve zayıf olduğunu, böyle bir egemenliğin önümüzdeki dönemde yaşatılamayacağını gösterir.

Özetlersek, Türk burjuvazisinin üstünlüğü, egemen olmasında ve, siyasi ve askeri olarak örgütlü bulunmasındadır. Zayıflıkları ise, ekonomik ve toplumsal olarak çürümüş ve gelişmeyen bir durumda olması, içerde kendine karşı gelişen devrimci-demokratik muhalefetin bulunması, dayandığı uluslararası gericiliğin zayıf ve desteğin az olması, kendisi bir yeni sömürgeyken Kürdistan üzerinde klâsik sömürgeci bir güç olarak bulunması ve bu sömürgeciliğin temellerinin bugün zayıflamakta olması, bütün bu özellikleriyle haksız, gerici, gelişmeyen karşı-devrimci bir konumda bulunmasıdır.

Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Siyaseti Açısından: herşeyden önce, bir siyasetin başarıya ulaşabilmesi için, onun dayandığı ekonomik ve toplumsal temelin gelişen, ilerici bir temel olması, siyasetin, karşısında mücadele ettiği siyasetten daha ileri bir ekonomik ve toplumsal sistemi hedeflemesi gerekir. Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş döneminde, Kürdistan'da, ulusal kurtuluş devrimine temel teşkil edecek bir ekonomik ve sosyal gelişme, bir objektif gelişme yoktu: bu yüzden, bir ulusal kurtuluş siyasetiyle yürütülemeyen ayaklanmalar yenildi. Daha sonra, 1945-1960 döneminde, uykuda bir durgunluğun olduğu, bu gelişmelerin henüz cılız olarak başladığı, fakat somuta yansımamış bulunduğu bir geçiş biçim yaşandı. 1960'lardan sonra sömürgeci kapitalizmin hızla gelişmesi, Kürdistan toplumunu sömürge ve yarı-feodal bir yapıya getirdi. Yeni toplumsal güçler, yeni sınıflar ve tabakalar doğup gelişti. Bu durum, ulusal kurtuluş devrimi için objektif koşulların gelişmesini ifade eder ve Kürdistan'da böyle bir gelişme olmuştur. Bu gelişme, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu bir siyasetin doğmasının ve devrimci mücadelenin ortaya çıkıp gelişmesinin temelidir. Obektif gelişmeye paralel olarak, işçi sıfının ve halk kitlelerinin çıkarlarını temsilen ulusal kurtuluş siyaseti şekilenmiştir. Bu siyaset, Türk burjuvazisinin çöken, gerici kapitalist temeline ve sömürgeciliğine karşı, daha ileri bir ekonomik ve toplumsal sistemi, bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosyalizmi hedeflemektedir. Bu konumuyla, yeniyi, ilericiliği, gelişmeyi temsil etmektedir ve bu çok haklı bir konumdur. Ulusal kurtuluş devrimine temel teşkil edecek ve onu mutlaka geliştirecek böylesi elverişli objektif gelişmeler olmakla birlikte, Kürdistan çok geri bir ülkedir ve Kürdistan halkı, ekonomik, siyasi, askeri, ulusal ve her alanda örgütsüz ve bilinçsizdir. Zaten çağdışı klasik sömürgecilik, bu kadar gerici, karşı-devrimci konumuyla, tamamen bu bilinçsizlik ve örgütüzlüğe dayanılarak, böyle bir durumdan yararlanılarak yaşatılmaktır.

İkinci olarak, Kürdistan'da bugün tarihinde hiç bir zaman sahip olmadığı son derece ilerici etkenler vardır. İşçilerin, köylülerin ve tüm halkın çıkarlarının tek doğru ifadesi olan ulusal kurtuluş siyaseti belirlenmiş, kurtuluşun gerçek yolu aydınlatılmış, proletaryaya ve halka önderlik edecek Kürdistan İşçi Partisi yaratılmıştır. Bu güç önderliğinde, kısa süreli de olsa bir devrimci mücadele pratiği yaşanmış, halkın en ileri güçleri bu pratik içinde belli tecrübler kazanmış halk kitleleri bu mücadelenin narasıyla uyanmıştır. Böylece Kürdistan halkı, tarihinde ilk defa kendi siyasi ve askeri gücünü bağımsız olarak ortaya çıkarmaya başlamıştır. Bugün, Parti örgütünün geliştirilmesi, ulusal kurtuluş cephesi ve silahlı gücün yaratılması hazırlıkları, stratejik ve taktik planlama yapılmaktadır. Bu durum, Kürdistan halkının siyasi ve askeri gücünün, yenilmez bir biçimde gelişeceğini göstermektedir. Çünkü, bunlara ek olarak, geçmiş mücadele pratiği içinde Kürdistan halkı, devrim istediğini ve devrim için her şeyini vermeye hazır olduğunu pratiğiyle kanıtlamıştır. Ayrıca, Kürdistan halkının mücadelesi, tarihinde ilk defa, dünyadan tecrit olmaktan kurtulmuştur. Dünya ilericiliğiyle, daha şimdiden önemli bağlar kurmuştur ve bu bağların geliştirilmesi için elverişli durum mevcuttur. Bu doğrultuda, Kürdistan'ın tüm parçalarında bir mücadele ortaya çıkmış ve böylece birlikte mücadele etme durumu, tarihte hiç bir zaman bugünkü kadar gelişkin olmamıştır.

Üçüncüsü: Kürdistan'da ulusal kurtuluş siyasetinin başarıya ulaşması için gerekli olan Türkiye proletarya ve devrimci-demokratik hareketi bugün, her zamankinden daha ilerdedir ve gelişmesi için elverişli ekonomik ve toplumsal temel mevcuttur. Ulusal Kurtuluş mücadelesinde, Kürdistan halkının önemli bir müttefiki olan bu güç, mutlaka gelişmelidir ve içinde bulunduğu sorunlarını çözdüğünde hızla gelişecektir. Çünkü, Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal gelişmesi daha yeni ve

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

ileri bir sistem için, bir toplumsal devrim için gebe bir hale gelmiştir.

Dördüncü olarak, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin uluslararası ittifakları ve destekleyici güçleri, sonderece geniş ve güçlüdür. Herşeyden önce çok güçlü bir sosyalist ülkeler topluluğu vardır ve bu ülkeler, emperyalizme karşı mücadelenin sağlam güvenceleri olarak ulusal kurtuluş hareketlerini aktif bir biçimde desteklemektedirler. Bu ülkelerin emperyalizm ve gericilik karşısındaki güçlü konumları ve varlıkları bile, ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısı için, sonderece elverişli ve belirgin uluslararası ortam yaratmaktadır. İkincisi, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve demokratik güçler, çeşitli biçimlerde emperyalist saldırganlığa karşı durmakta ve bu konumlarıyla etkili olmaktadırlar. Kendi iç konumları ve durumları ne olursa olsun, bu güçler, ulusal kurtuluş hareketlerine önemli siyasal destek ve çeşitli biçimlerde yardım sağlamaktadırlar. Üçüncüsü, çağımızın en devrimci akımlarından birisi olan ulusal kurtuluş akımı, emperyalizme karşı mücadelede etkin konumunu sürdürmektedir. Ekim Devriminden sonra ve onun sağladığı belirgin temelde hızla gelişen ulusal kurtuluş hareketleri, ikinci dünya savaşından sonra emperyalizmin klasik sömürgeciliğini parçalayıp dünya çapında tasfiye ettiler. Bunun karşısında yeni tip bir sömürgeciliğe yönelen emperyalizmin bu sistemine de, gelişmelerini sürdürerek önemli darbeler vurdular ve bir çok yerde bu sistemi parçaladılar. Bugün emperyalizm boyunduruğundan olan istisnasız her ülkede, emperyalizmin yeni sömürgeciliğine karşı halkların ulusal kurtuluş hareketleri vardır, bu mücadeleler yükselmektedir ve dünyanın her alanından, devrimci şiddetin her biçimini kullanarak emperyalizmi çepeçevre kuşatmışlardır. Emperyalist sistemi en zayıf halkalarından sürekli parçalayan bu hareketler, hem mücadeleci konumlarıyla ve hemde ilişkileriyle biribirlerine aktif yardım ve destek sağlamaktadırlar. Dördüncüsü, Ortadoğu'nun konumu, devrimci mücadeleler için, bugün her zamankinden daha elverişlidir. Gelişen ekonomik ve toplumsal temele dayalı olarak, halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri, her ülkede ortaya çıkmış, Afganistan, Filistin gibi yerlerde önemli başarılar ve mevziler kazanmış, emperyalizmin çıkarına olan eski yapıyı sarsmıştır. Hem ulusal kurtuluş hareketleri ve hemde emperyalizme karşı olan ilerici güçler, bugün biribirleriyle yoğun ilişki ve ittifak geliştirmekte, biribirlerine aktif yardım ve destek sağlamakta ve bu durum, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelede elverişli bir ortam yaratmaktadır. Kürdistan halkının ulusal kurtuluş hareketi, sonderece haklı, ilerici ve devrimci bir nitelikte olan mücadelesini, böylesi geniş ve uluslararası desteğe sahip olacaktır.

Özetlersek, Türk sömürgeciliğinin üstünlüğü eğemen ve her alanda örgütlü bulunması, zayıflıkları ise ekonomik ve sosyal temelinin dağılma ve çürüme içinde olması, kendisine karşı gelişmeyi temsil eden bir iç muhalefetin bulunması, en azgın uluslararası gericiliğe dayanması ve klasik sömürgecilik gibi çok geri ci ve çağdışı bir yapıyı yaşatmak istemesidir. Buradan çıkan sonuç şudur, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele geliştikçe Türk burjuvazisinin üstünlüğü eriyecek, zayıf yanları iyice zayıflayacaktır. Bu zayıflıkları gidermenin olanağı yoktur. Türk burjuvazisinin eğemenlik sistemi ve sömürgeciliği yıkılmaya mahkûmdur. Kürdistan halkının ulusal kurtuluş siyasetinin ise zayıf yanı henüz güçlü örgütlere kavuşmamış olması, üstünlükleri de ileri bir ekonomik ve sosyal sistemi hedeflemesi çok haklı ve ilerici bir niteliğinin olması, Türkiye'de ittifak yapacağı devrimci-demokratik hareketin gelişmesi, uluslararası destek sağlıyabileceği güçlerin geniş ve güçlü olmasıdır. Buradan da sözgötürmez bir biçimde şu sonuç çıkar; her alanda devrimci çaba yoğunlaştırıldıkça, ulusal kurtuluş siyasetinin zayıflıkları giderilebilecek, yani bilinçlenme ve örgütlenme yaratılabilecek ve üstün yanları ise sürekli gelişecektir. Böylece ulusal kurtuluş siyaseti başarıya ulaşabilecektir. Bu açıklamalardan sonra, sorumuzu yanıtlamak için şunu söyleyebiliriz: Kürdistan'da ulusal kurtuluş siyaseti, geleceği olan tek doğru siyasettir. Başarıya ulaşması için elverişli koşullara sahiptir; ancak bunun böyle olması için, her alanda bilinçli, kararlı ve sebatkâr bir devrimci çalışmaya gereksinme vardır.

Somut durumların bilimsel ve tek doğru izah tarzı böyleyken, Türk sömürgeciliğinin güçlü yanlarını görüp bu güçlülüğün nasıl geçici bir üstünlük olduğunu, esas ve gelişecek olan şeyin onun zayıflıkları olduğunu görmemek ve bunun sonucunda Türk sömürgeciliğine yaşama hakkı tanımak çağdan, gelişmelerden, siyasetten, pratik mücadeleden hiçbir şey anlamamak ya da tam bir teslimiyetçi olmak demektir. Bizim teslimiyetçilerimiz örgütlü, yeni ve gelişmekte olan güçlere hep geçmişi, feodal önderlikli ayaklanmaların ezildiği dönemi hatırlatarak, "düşman güçlüdür, karşı çıkarsak bizi yokeder, sesimizi çıkarmayalım" dediler. Reformistlerimizde biraz farklı bir biçimde, bizi "aceleci davranmak" la " halkı katliama götürmek" le suçladılar.Ama onlar hiç bir zaman, çağımızın temel özelliklerini ve Kürdistan'da bu özelliklere denk düşecek bir gelişmenin gerçekleştirilmesi için gerekli elverişli maddi şartların ortaya çıktığını görmediler ya da görmek istemediler.

Ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda ortaya çıkan devrimci gelişmelere ve yukarda yapılan bilimsel çözümlemeye dayanarak, güçlü örgütlerine kavuşmuş, halkı birleştirip seferber etmiş, dünya devrimci, ilerici güçleriyle bağlaşıklığını kurmuş olan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin, Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle omuz omuza faşist Türk sömürgeciliğine karşı güçlü bir halk savaşı biçiminde yükseldiğini şöyle bir aklından geçirdiğinde insanın kulaklarında hemen reformistlerin feryadı çınlıyor: "Halkı katliama götürüyorlar! Bizi mahvediyorlar! Onlarla asla bir araya gelemeyiz! Özeleştiri versinler ve yaptıklarından vazgeçsinler!..." Bunlara karşı bizim cevabımız şöyle: Hayır baylar! Halkı katliama götürmüyoruz, gerçek kurtuluşa götürüyoruz. O dilinizden hiç düşürmeyip övgüler dizdiğiniz, ama gerçekte hiç inanmadığınız Vietnam, Angola, Mozambik, Küba vb.. halklarının izledikleri ulusal kurtuluş yoludur bu yol. Siz kendi politikanızın (!) dünyada zafer kazanmış olduğu örnek bir ülke gösterebilir misiniz? Biz, sizi mahvetmiyoruz, tersine doğru yolu göstererek, yanlışlarınızı eleştiriyor ve sizi kurtarmak istiyoruz. Ama eğer ortada bir mahvolma varsa o da, çağın temel özelliklerini ve Kürdistan'daki gelişmenin doğru yolunu göremeyerek, sizin, kendi kendinizi mahvetmiş olmanızdır.

Önce yazdık, hem daha iyi kavranması, hem de cevap olması açısından yineliyoruz: Türkiye, burjuva Cumhuriyetin kuruluş döneminde yeniyi, gelişmeyi temsil ediyordu; Kürdistan güçleri ise geriydi, feodalizmi temsil ediyordu; bu nedenle ayaklanmalar yenildiler, ezildiler. Şimdi durum değişti. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi yeniyi, gelişmeyi, sosyalizmi, buna karşılık Türk burjuvazisi, emperyalizmi ve gericiliği temsil ediyor; bu nedenle şimdi zaferi, Kürdistan halk güçleri, ulusal kurtuluş hareketi kazanacak. Türk burjuva devleti, içte ve dışta en gerici güçlere dayanarak yaşamaya çalışıyor; o, çağın gerçeklerine uymayan karşı-devrimci zor politikasını, ancak halkın bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü ortamında sürdürebilir; görünüşte heybetli görünen ama gerçekte temelleri çürüdüğünden çok zayıf olan bu karşı-devrimci zor, ancak çok yoğun bilinçsizlik ve örgütsüzlük ortamında geçerli olabilir. Halkın bilinçlenme ve örgütlenme temeli ise bu zoru parçalar, parçalayacaktır. İşgale ve sömürgeciliğe karşı ulusların, halkların direnmesi gerekir. "Nerede bir halk; ordularının direniş gösteremeyecek durumda olması nedeniyle ve salt bu nedenle, boyun eğmeyi kabullenmişse, bir alçaklar ulusu olarak genel nefreti kazanmıştır; ve nerede halk, olağanüstü bir savaşı enerjik bir biçimde yürütmüşse istilacılar çok geçmeden, modası geçmiş kan ve ateş kanununu yürütmenin imkânsız olduğunu anlamışlardır". (F. Engels, aktaran Marksizmde Gerilla Savaşı, s. 69.)

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş siyasetinin özellikleri, başarıya ulaşma durumu ve bu konudaki yanlış anlayışlar üzerine bu açıklamaları yaptıktan sonra, şimdi de, bu siyasetin pratikte nasıl somutlaşacağı sorusuna geçelim. Ya da, devrimci ulusal kurtuluş siyaseti hangi örgütlerle başarıya ulaşacaktır? sorusunu cevaplayalım.

Hemen belirtelim ki, böyle devrimci bir ulusal kurtuluş siyaseti, örgütsel alanda ifadesini ancak öncü bir proletarya partisinde bulur. Böyle bir siyaset, bireyler ya da küçük gurupların varlığını değil, yoğun bir örgütlenmeyi zorunlu kılar ve bunu da ancak proletaryanın devrimci öncüsü olarak örgütlenmiş olan bir parti yerine getirebilir. Proletarya önderliğindeki halkın uzun vadeli çıkarlarının gerçekleştirilip korunması, işçi sınıfı partisinin varlığını şart koşar. Ulusal kurtuluş siyasetinin, öncülük planında proletaryanın devrimci partisi, kitlelerin siyasal gücü planında ulusal kurtuluş cephesi, ve askeri planda halk ordusu biçiminde örgütsel şekillenmesini bulacağı; bu siyasetin ancak böylesi örgütsel biçimlerle partikte uygulamaya geçeceği açıktır. Partisiz bir sınıf siyaseti olmayacağı gibi, siyasetsiz bir parti de olamaz. Gerçeğin böyle olmasına karşılık, Türkiye ve Kürdistan'daki partiler, örgütlerde siyasetsizlik, siyaset geliştirememe, ya da tersine siyaset adına bir yığın şey söyleyip parti adına, hiçbir şey yapmama, doğal görülen çelişkili bir olaydır. Ama devrimciler, devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin ancak bir parti ile pratikte uygulanabileceği ve öncü bir partinin de ancak devrimci bir siyasetin geliştirilmesiyle varolabileceği konularında son derece duyarlı olmak zorundadırlar.

Proletaryanın ve halkın kurtuluş mücadelesinde en güçlü silahı, devrimci örgütü, partisidir. Diğer sınıf ve tabakaların ulusal kurtuluşu sağlayamadığı Kürdistan gibi sömürge ülkelerde, proletaryanın ulusal kurtuluş siyasetinin örgütsel ifadesini en önde devrimci bir parti biçiminde bulacağı, ve bu partinin, hem ulusal kurtuluşu sağlamada hem de sosyalizmi kurmada temel rol oynayacağı açıktır. "İşçi sınıfının ve işçi-köylü bağlaşmasının öncü müfrezesi olarak parti birliği her şey demektir. Vietnam deriminin zaferini sağlayan etkenler arasında, öncelik, **işçi sınıfı partisi önderliği ile işçi-köylü bağlaşmasının oynadığı role** verilmelidir." (Le Duan, Vietnam Devrimi, s. 28-29, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)."Şu noktada, yanlızca, **öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teorinin klavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini** belirtmek istiyoruz." (V.İ. Lenin, Ne Yapmalı?, s. 35-36, Sol Yayınları). Yine başka yerlerde Lenin, "İşçi sınıfının gücü örgütünde yatar. Örgüt olmaksızın proletarya hiçbir şey gibidir. Örgütlü olduğunda ise herşeydir.", " proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütünden başka hiçbir silahı yoktur." (V.İ. Lenin aktaran Soren, Lenin'in Parti Öğretisi, s. 38, Devrim Yayınları) der. Azgın sömürgeclik koşullarında yaşayan halkımızın, proletarya önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde en güçlü silahı ancak öncü bir işçi sınıfı partisi olabilir. Diğer silahlar ancak böyle bir güç tarafından yaratılabilir. Ve sağlam temellerde örgütlenmiş, çelikten öncü bir parti olmadan Kürdistan işçi sınıfı siyasal bir güç haline gelemeyeceği gibi ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip zafer kazanması olanaksızdır.

Çağımızda tüm modern sınıflar, siyasal alanda partileri tarafından temsil edilirler. Yüzyıllardan beri bu partiler ortaya çıkmış, siyaset oluşturmuş, bu çabayla sınıflar iktidara gelmiş, yeniler ilerleyip gelişirken eskiler gerici duruma düşmüşler ve iktidarları devrilmiştir. Sınıflar ancak partilerine sahip olarak uzun vadeli çıkarlarını gerçekleştirebilirler ve güvence altına alabilirler; toplum içinde sınıfsal çıkarlarını ve uluslararası alanda ulusal çıkarlarını sağlam güvencelere kavuşturabilirler. Başka bir örgütsel biçim altında, öncü bir partiden yoksun olarak bunu gerçekleştiremezler. Her ortaya çıkan sınıfın siyasal bir güç haline geldiği, uzun vadeli amaçlarını, sınıfsal ve ulusal gelişim araçlarını sağladığı çatı, parti çatısıdır. Uzun vadeli ileri görüşlü siyasetin yoğunlaşması partidir. Siyasallaşmanın başladığı yerde partileşme de başlar. Siyasetin oluşturulacağı merkez partidir; siyaset ancak parti biçiminde merkezileşebilir ve topluma yayılabilir. Bunun da aracının küçük bir aydın gurubu olduğu, halkın, sınıfın kendi siyasetini bizzat kendisinin oluşturamadığı, bu gurup tarafından oluşturulan bilincin ve siyasetin parti biçiminde örgütlenerek sınıfa, halka dışarıdan götürüldüğü bilinen bir gerçektir. Bu açıdan, Kürdistan işçi sınıfının ve halkının uzun vadeli çıkarlarının bir ulusal kurtuluş siyaseti biçiminde somutlaşması, bunun hemen bir parti biçiminde yoğunlaşması tarihi, toplumsal ve siyasal bir zorunluluk idi. Bu doğrultuda, 1973'lerden itibaren aydın bir gurup tarafından Kürdistan proletaryası ve halkı için oluşturulmaya çalışılan ulusal kurtuluş siyasetinin, 1978'de Kürdistan İşçi Partisi biçiminde somutlaşdığı bilinmektedir.

Ama proleter devrimci hareketin siyasal ve örgütsel alanlarda bu biçimde oluşup gelişmesine karşılık, sözde halk -hatta proletarya- adına hareket ettiklerini söyleyen, gerçekte ise küçük-burjuvazinin küçük bir tabakasının çıkarlarını yansıtan reformist guruplar, daha önceden belirlendiği gibi, siyaset adına siyasetsizliği olduğu kadar, örgüt adına da örgütsüzlüğü geliştirmişlerdir. Onların değişik guruplarının siyaset ve örgüt alanında yönelimleri şöyle olmuştur: ya bir ulusal kurtuluş siyasetine bağlı olmadan parti oluştur, ya da parti oluşturmadan, gazete, dergi veya dernek adına sadece slogan atmakla yetin. Bu biçimiyle devrimci olunabileceği ve halkın kurtuluş mücadelesinin yürütülebileceği iddia edilemez. Halkın ulusal ve toplumsal taleplerini belirlemeden ve bu talepleri gerçleştirmek için örgütlenmeden Kürdistan adına, emekçiler adına yola çıkılamaz. Tersi korkunç ve acayip bir durum olur. Ama reformist Kürt burjuva ve küçük-burjuva milliyetçileri sınıfların doğuşundan, gelişmesinden, iktidara yürümesi olayından ya çok habersizdirler, çok koyu bir bilinçsizlik ve cesaretsizlik içindedirler, ya da gerçekte hizmet ettikleri sınıfların çıkarları bunu gerektirmektedir; bunu başka türlü izah etmek mümkün değildir.

Devamı Gelecek Sayıda

JI EFSERÊN DADINGAHÊ (ZABTÊN MAHKEMÊ) DOZA PKK

Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kürdistan dı Efserên Dadıngahê de Bûne Malê Dirokê

Ano jı bo ev tıştan çêbıbın têkoşinak ku hatıye kırın ne bı şêweyên lıvbazi û çekdaribû, ezê ronak bıkım, jı bo gıringi hebın ser lê hatıye xıstın.

Hereketa me jı dema derhatıye de bûye hedefek mezın. Dı vê derê de ez dıxwazım diyar bıkım. Dı pêvajokiya dı dema cumhûriyetê vêya iro berçav dıbının, guherandına qedera welatê me de têkıliyên guherandına bıngehi bı awaki xwini hatıye têkbırın yan ji jı pêşveçûnek wıha re nehatıye destûrkırın. Jı bo tune bıbın, seri lı her babet çareyi hatiye xıstın. Hereketa me ji endameke bı bıngehi jı bo guherandına qedera welat ango ta jı dema derketi de, kesên ku bı dewletê û bı rêxıstınên istixbaratê re dıxebıtın rêxıstınên ajan, gûrûbên provakator ta kompradorên feodal cıh şer bûye û Hereketa me bûye hedefa hêzên milis. Jı van gellek komplo lı kadroyên Hereketa me çêkırıne. Hinker (ferzi misal) lı Entabê kuştına Haki KARER û herweki dın gellek komployên wıha bahsûgotının.

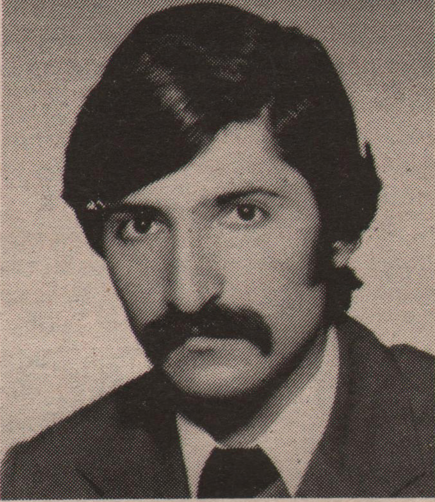
Dı demek dûr û dırêj de Hereketa me fıkırıye ku çewa lı diji va komployanan tewr bıgre û dı dawiyê de bireweriya tedbira gıringi hesiya ye. Hereketa me jı bo kadroyên xwe dı nava bıngeha cıvakbendiya xwe de bı parêze, beri her tışti jı bo vêya bıke hınek tedbir gırtıye, çekdar bûye û dı vê barê de hınek gûrûbên çekdar amade kırı ye, lıvbazi dani ye. Lı hemberê rêxıstınên ajan provakator hêzên xayinên cihwar hemberê hêzên mılis, nemaze lı hemberê zılmkarên lı ser gel û tewrên lı gel parçebûna yekitiya gel lı hemberê van lıvbazi û hereketanan şerê çekdari hılgırtiye ser xwe. Lê evan herweki mın got jı bo propaganda bıbe tucaran nebûye, bı bıngehi jı bo tıştên gıringi bûye, jı bo gıring bûn seri lı van lıvbaziyan hatıye xıstın û vana dı awaki taktiki de ne. Qet tucaran neketiye awaki êrişkari. Dı vê barê de em iddia makamê iddiayê ji red dıkın.

Xusûsiyake dın, gavekê berê mın izah kır, tuyê bêje ideolojiya Hereketa me weke çetaki rêdane, yan ji kırıne rewşa çetakê. Ano dı destê maqamê iddiayê pırtûkên me hene, kovarên me hene, dı ev tıştanan de fıkrû ramaniyên me ronak bûne. Kovara **Serxwebûn** gıringiya programa Hereketa me şanidıde. Fırekırınek vê programê derhatiye holê, pêwistiyên şoreşgeri dûrıdırêj hatıne nıvisandın. Fıkra hevkarıya Hereketa me, vejılandına Hereketa me lı ser rewşa çinayati, cihê babet babet çinan dı şoreşê de û dı barê de dı vê derê de bı fırehi hatiye gotın.

Lı ser van tıştan bı bıngehi dı iddianamê de cih nehatiye dayin. Ev jı tewreki bı qestiye. Hew bı hevokekê (cümle) dudıyan armanca Hereketê eve û bı vi awayi hatiye gotın, ev ji duh hevalê mın lı ser gellek rınd sekıni, naxwazım disa bêjım -weke dewletek marksist-leninist ifade bûye. Zati ev gotınek çewte. Hevalê mın dı vê barê de fıkrê xwe beyan kır.

Hereketa me programek asgari rêşani xwe kırıye. Ev programa asgari jı du qısman çêbûye. Ya yekemin, hêla şoreşa me ya milli, ya dın ji hêla şoreşa me ya demokratik hatıye vajılandın. Lı ser ev herdu esasiyana dı programê de bı fırehi cih hatiye dayin. Pêwistiyên dı vê barê de hatıne ronak kırın.

Disa ezê lı ser hebûne xusûsiya tuzukê vê programê bısekınım Duh hevalê mın ronak kır. Bı bıngehi tuzuka ku dı iddianamê de diyar dıbe, ne tuzuka Hereketa me ya rasti ye. Dı be ku evya ifadak be. Ez bıxwe rasti tuzukek wıha nehatıme. Mın tuzuk xwendiye û tuzuk dı destê mın de maye. Bawer dıkın lê vê hêlê ifadek hatıye dayin û ifade weke tuzukê hatıye holê. Esas ne tuzuka Hereketa me ya rasti ye. Dı nav de şaşi hene, kêmasi hene, lê tıştne rasti ji hene. Nuha ne gıringe ez lı ser van yeko yeko bısekınım. Lê ez vêya hema diyar bıkım, evya ne tuzuka Hereketê ye. Herweki mıroveki Endamê Komiteya Niveki dı vêderê de ez ifade dıkım.

Mehmet Hayri DURMUŞ

Babeteki dın ku ezê lı serê bısekınım mesela welate. Meqamê iddiayê nıştımana Kurdistan qebûl nake. Dı vê barê de **"Apoci divên rojhılat û Rojhılatbaşûrê Tırkiyê jê bı qetinın û dı vê derê de dı kar û barıya sazkırına dewleteke Kurdi de ne"** awayi tê ifadekırın.

Ano ev parê Kurdıstanêyi ku em bı navê Navin-Bakûr-Rojava navdıkın, parê ku em lê dıjin ano Rojhılat û Rojhılatbaşûr tê gotın. Halbû ger em bı diroki berhevbıkın emê bıbının ku ev der pareki Kurdıstanê ye. Esas bı taybeti ne pareki cumhuriyeta Tırkiyê ye, lew pareki Kurdıstanê ye. Tevdira me dı vê derê de jı hêla hevalan de hate holê, ez ji tevi vê fıkrû ramaniyê dıbım. Em, ne xwediyên fıkreke nijadparêz, milliyetvan û şovenistın, çavên me ne dı ax û erdê kesi dın de ye. Esas cihê milletê Kurd lı ser diji -bı diroki- yê ku milletê Kurd lı ser diji û dı halûhazır de cihê ku milletê Kurd lê gelleke bı ditına me ev ya mılkê Kurdıstane û jı bo bı rasti tevi Kurdıstan bıbe yan nebe, bı taybeti welateki Kurdıstan ku sazbıbe dewleta wê ki derê bıgre, ev xusûsiya jı hêla hevalên mın de hate diyarkırın. Ez ji tevi vê fıkrê dıbım. Ev, wê dı vê derê de bı diroki gel çêbıbe. Wê gıradayi rewşa serefraziya têkoşina me be.

Dı be ku hınek par neyên rızgarkırın, belki dı nava pêvajokek dırêj de yek beş bıvê bı Tırkiyê re bıji. Dı vê barê de gıringe seri lı fıkra gellê vê derê keve. Herweki seri lı fıkra gel keve ji û disa zoriyê hınek babet beş daxıli Kurdıstanê kırın yan ji hınek beş jı welat bên qetandın û awaki taybet dı vê derê de şêweyên sazkarıya dewletên şovenist milliyetvan û nijadparêz ne soz û gotıne.

Bı rewşeke diroki çêbûna gelleki heye, ev gellê Kurde. Duhıni hevalê mın lı ser hınek barên diroki sekıni û ronakkır. Ez bı bıngehi navêm lı ser vê barê bısekınım, û naxwazım bıkım armanca mijûliyê, lê dıbinım dadıngah heyetê bı vi babeti ano mesela hebûn û tunebûna Kurdan yan ji hebûn û tunebûna Kurdıstanê hercar hercar dıke mijûliya soz û gotınê. Ev rewş jı bo me zor ecêbe. Iroj qasi ev mesele ne bı soz û gotın ronake, jı hêla gellek doran de hatiye qebûlkırın, hetta yên dı Tırkiyê de...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Kine ev derdoran?

GIRTİ- Fermo?...

DADIHGERÊ SEKNÊ-"Gellek derdor" Kine?...

GIRTİ- Bı esasi çapên dı Tirkiyên de ne. Ano çapên dı Tırkiyên de ji ev rewş qebûlkırıne .

Rojnameyên ku babet babet listık lı ser Kurdıstanê bırê dıxın û politika xwe lı diji Kurdıstanê dajon belem dı vê barê de cih dıgrın. Ma ku, dı politika dunyayê ya navnetewi de û gellek cıvatên bı taybeti de ev rewş bı diroki gellek caran bûye bahsûgotın. Dı cıvatên şêwri de...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Te baş hay jı dirokê heye?

GIRTİ- Dı bariya dirokê de zaniyariya mın gellek nine. Ano dı vê barê de dûr û dırêj lêgeriyên mın nebûne, lê...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Jı kuderê tu dertine milletê Tırk û Kurd, jı hev dıqetine û jı kuderê dertine Kurda, Tırk nızanım çı yê cı? Madem tu dirokê baş nızane tu jı kuderê derdıxi viya, dema zanebûnek te ya berçav nine?

GIRTİ- Dıvêm vê bêjım, dema ku ez dıbêjım zanebûna mın nine ano dıvêm dı vê barê de nın zanısta (uzman) me, ez ne wêjevanım, dıvêm vê bêjım. Yan jı xwendın û lêgeriya mın nine ne gal û gotıne. Ez mıroveki xwende me. Helbet dı vê barê de xwendıniya mın heye, gellek pırtûk û danezan xwendım.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Tu lı Kuderê xwend?

GIRTİ- Derheqê kalaniya Kurdan û dirokan wan, hatına wane Rojhılata Navin û lı ser Kurdıstan...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Jı kuderê hatıne Rojhılata Navin? Çawa bûye? Dı dirokê de kijan dewlet sazkırıne?

GIRTİ- Dı vê xusûsiyê de te ev tışt gotıbû: "dı vê barê de tevêbûna axaftınên ku heValên te kırıne tu ji tevi wan bıbe lê lı ser pırr mesekıne" te gotıbû. Jı bo vi awayi ez jı naxwazım van tıştan gellek ronak bıkım û lı ser nasekınım. Ano ev rewşê bıkım barû xusûsiya mijûliyê yan ji dûr û dırêj axaftın mın nevê.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Dadıngah vê xusûsiyê nake babeta mıjûliyê. Dıpırse. Bı kurti tıştna ronak bıke.

GIRTİ- Herweki ifadekırına hevalên mıne dın, bı bıngehi Kurd jı nijada Ariya û jı bakûri Avrûpa, bakûrrojavayê Avrûpa tên. Dema nijadan jı beşên İskandinavya koçberbûn û derketın, bı bıngehi Kurd ji jı wê derê hatın û herweki merkeza Kurdan tê qebûlkırın lı derdorê gola Vanê û Urmiyê bı şêweyên kom û eşiretan ber mıladi 1000 salan wê de bı cih bûne. Jê şûnde bı remza (biçim) konfederasyona eşiretan cıvak bûn. Amadekarıya organizasiyona konevani (siyasi) çêbûye. Dı wê demê de jı bo hebûnê lı hemberê imparatoryên koledar têkoşinên bı hêz gıring bûye. Jı bo vi awayi esas yekbûn çêbûye, û lı hemberê Asûra şereki dırêj bûye. Jê şûnde dewleta Asûr xerabûye û lı şûna wê organizasiyona Mediya avabûye. Ev avabûna organizasyona konevaniya Kurda pêşın bû, dewlete. Bı nêziki gotına sazıya Medya û serdarıya wê qasi dused sali berdewam kırıye. Ber mıladi dı nava sedsalên 700 û 500 de...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Bıngeh?

GIRTİ- Dı vê barê de bıngeh jı hêla babet babet wêjevanan (dirokvan) hatıye holê û iddiakırın.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Na, bıngeha ev tıştên te gotıne çiye, danezana dirokê çiye?

GIRTİ- Aneha ez dı vê xusûsiyê de disa dıvêm lı bala heyeta dadıgahê lı ser nıqtak nû bısekınım. Bı vi awayi: dema her millet afıran (sadır) dıbe yan ji dema diroka xwe davê holê ılle jı kevirên daçıkandi feydê dıgrın, yan ji jı tıştên çapxanan, jı lêgeriyê danezanên bı mor tê fêdekırın nine. Gellek danezan, jı zanıstayên navdar, jı biraniyên dirokvanan, jı rısteyên (eser) ku vana hazırkırıne kanın derkevın holê.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Ez jı te bıngeha hatına dirokê dı pırsım. Tu jı kuderê hobû û kijan rıste xwend tu?

GIRTİ- Dı vê barê de zanebûna dirokvanan heye. Mesele bı taybeti ronakbıryên Heredot dı vê barê de hene. Disa, dı sedsaliyên dawiyê de danezanên gellek dirokvanan hene û me evanan gellek xwendın. Ez dı ansiklopediyan de lê gerıyam, dı semineran de dı bû babetê mijûliyê, ez guhdarbûm. Ano dı vê barê de gellek danezan hene: lê evya rastiyake: dema mılletek têkoşina serxwebûna xwe pêk neyne, dı vê barê de nekeve lêgeriyên gıran, diroka xwe ronak, jı çare û imkanên derxıstına ronakıya diroka xwe ji şûnde ye. Nıkare tıştek wıha berhev bıke û bımeşine. Iroj dı derheqê hebûna Kurda de lı Londrayê, Parisê, Baxdayê, Şamê û İstembolê de bı taybeti dı muzeyan de gellek danezan hene: lê em ne xwediyê çareyên lêgerıya van tıştana ne. Berhevkırına van, bı hevdanû û jı ditına serrastiya ronakiya diroka xwe em bê çare ne. Gıringe heyeta dadıngahê vê rewşê qebûl bıke. Ano em nıha rabın û bêjın danezan vane, an ji tıştesi wani binın holê lı deri imkanên me ne. Lê jı van danezanan jı hêla van babet dirokvanan de gellek broşur hatıne berhevkırın û pırtûk hatıne nıvisandın. Mın got, me vana xwendın, vejılandın. Hin çı maye ku...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Te kijanan xwendın?

GIRTİ- Gavek berê mın izah kır. Dı vê barê de dı derheqê bınaka Kurda de çend pırtûk mın xwendın "Lı Ser Kurdıstanê Têkoşin" herweki...

DADIHGERÊ SEKNÊ- Nıviskarê wê pırtûkê ki bû?

GIRTİ- Derheqê bınaka Kurda de yên Nikitin he ne. Lı deri vê gellek babet, mırovên dirokvan û yên konevan dı derheqê têkoşinên lı Kurdıstanê tıştne amade kırıne, yan ji danezanên ku dı heyama têkoşinê de hatıne zıman hene. Duhıni hevalê mın ji lı ser vê rewşê sekıni. "Dı Sedsaliya 19 dan de Têkoşin lı Ser Kurdıstanê" broşurek bı vi navi heye. Mın ev xwend. Lı deri vê disa "Diroka Kurdıstane Hemdemi" dı dema cumhûriyetê de tıştên dı Kurdıstanê de hatıne kırın, rewşa Kurdıstanê diyar dıke, ew pırtûk mın xwend. Weke evan hin gellek broşur, herweki "Doza Kurdıstan" kete destê mın û mın xwend. Lı deri vê bı nemaze dı vê barê de lêgerên fırehi û bı zaniyarıya xwe ya diroki heval Abdullah Öcalan tıştın nıvisandi ye. Zanina ditına wi derheqê Kurdıstanê de he ye. Ev bı taybeti dı Serxwebûnê de, ano bı bıngehi jı her hêlan de amade kırıye. Gellek tıştên diroki ku em jı vi hevali ho bûne hene. Û lı deri evan hemûyan, lı gor me hin zor tışt gıringıya hoyên mevcûdın. Rewşa objektife. Ano iroj em dı Kurdıstanê de têne ditın. Û dı holê de rewşeke objektif sozûgotıne. Nemaze hebûna Kurdan. Dı derheqê cıvakbendiya Kurda, dı cıvakiya Tırkiyê de, çand jı derheqê şêweyên sosyali û navbêra xwe ronak tê ditın ku em ji vê rewşê dıbının.

DADIHGERÊ SEKNÊ- Lı kuderê, navbêri dı kuderê de ye? Dı hêla çandi de navberi dı kuderê de he ye?

GIRTİ- Anıha inkarıya vê navbêrıyê, ano nızanım, çewa pêwiste?

DADIHGERÊ SEKNÊ- Na, dı kuderê de navbêri heye dı nava çandê de heye? Navbêri dı kuderê de?

GIRTİ- Ev heye, mesele nemaze dı Rojhılata Navin de bı pêşveçûna islamiyetê ve biraniyên wekhevi, torevani fırehbûne. Û dı demeke dırêj de jı bo Kurd û Tırk lı kêleka hev jine bı bıngehi gellek edet û tore lı navhev ketıne, lê tıştê ku hin navberıya xwe şani dı dın he ne. Ez gıring nabinım lı vê derê yeko yeko ronak bıkım.

Dûmahik dı hejmara 12'an da ye

Şer lı Ceylanpınarê

şoreşgerê enternasyonalist Gürcan Özcan hat kuştın

Hêzên zorbazên kedxwar, pikoliyên ku lı derdora Ceylanpınara Urfayê lı gundê 'Şekerli'yê kırın, partizanê PKK qetıl kırın.

Lı gor xeberên gıhiştın me bûyer wani çêbûye:

Kedxwar dı 31 ê Tebaxê 1982 de bı gellek leşker êrişi 'Şekerli'ya Ceylanpınarê kırın û operasyonek lê amade kırın. Beri operasyonê derdora gund bı çend xêzıkên leşker ket bın çemberê. Dı vê demê de dı nav partizanên PKK yên ku lı derdora gund dıhatın ditın û zordestên kedxwaran de şer çêdıbe, ev şer sê seeta dewam dıke. Dı vi şeri de internasyonalistê gernas *Gürcan Özcan* lıberxwedaneke hêja sadır dıke û xelasıya hevalên xwe pêk tine, lê bıxwe ji ronakrewan dıbe. Lı gor xeberên gıhiştın me, *Gürcan Özcan* dı eyni rojê de jı hêla kedxwaran ve gori dıbe.

Gürcan Özcan 1979'an de lı 'Divriğ'a Sêwazê hatıbû Rûdınê. Zaruyê malek halwext bû. Xwendına Destpêk, Navin û Lise lı Ankara-Tuzluçayır qedand şûnde lı Ankara Gazi Eğitim Enstitu berdewam kır.

Hereketên ku dı 1976 û 77'an de lı Ankara dımesıyaŋ, tesiri *Gürcan Özcan* ji kır û lı vê derê tevi refên Têkoşina Rızgarıya Netewêya Kurdıstan bû. Demek dırêj gırêdaniya wi bı hereketê ve, sempatizaneki durust û bı bıryar bû*Gürcan*. Pêwistiyên ku dı vê demê de gıring bû bı dılxwazi hılgırt ser xwe, bı bıryari û feydekari dani şûnê.

Gürcan ÖZCAN

Dı dema tehdit û pikoliya cunta faşiste har de û vê dema 1981'an ku cunta tariti sazkırıbû de, *Gürcan* bê tereddut dıbıstan berda û karê dıkır ji terkkır, ket jiyana şoreşgeriya profesyonel. Ta dema ronakrewan bû, dı rêya doza xwe de meşiya û têkoşineke bı şeref bırêxıst.

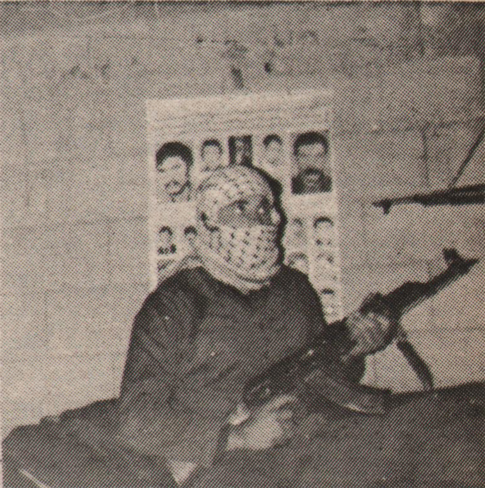
Lı dû mırına wi, sempatizaneki PKK yi jı bo biranina *Gürcan* nıvisand û şandiye, em dıweşinın.

Gernasê doza gel Adnan ZİNCİRKIRAN hat kuştın

Hêzên kedxwarane zorbaz dı 9 ê Êlûnê 1982 ya lı Urfayê lı gundê Bozova 'Koçhisar' dı dema pikoliyakê de şervanê doza PKK *Adnan Zincirkıran gırtın û qetılkırın.*

Lı gor xeberên gıhiştın Serxwebûnê bûyer wani derbasbûye: bı bıhistına ixbarekê şevnivêşevê hêzên kedxware zordar êrişiyakê dıbın gundê 'Koçhisar'. Şervanê doza PKK Adnan Zincirkıran û herdû bırayên wi dıgrın. dema *Adnan* dıgrın, dıvên bı beneki bıfetısinın, jê şûnde dıherın lı qadekê bang hemû gundiyan dıkın û lı ber gundiyan *Adnan* bı caran dı bın lêdanê de derbas dıkın. Dema kedxwar bı berdewami iddia veşartına çeka dıkın û cihê wan dıpırsın, le lı hêla dın ji "jı te ger mırov dilxwazê PKK be, ceza eve" dıbêjın û çavsoriyê lı gel ji dıkın. Kedxwarên ku dûmahiki ta seet 13 ê rojê işkence dıkın, pêşın partizanê PKK û herdû bırayên wi dıbın Bozova, jê şûnde dıbın Urfayê. Lı Urfayê lı pey gellek hıngavtın û lêdanan şûnde herdû bırayên wi dıxewırın. Û dı komayê de radıkın nexweşxanê. Kedxwarê ku lı ser *Adnan* pêdepêde hıngavtınê berdewam dıkın, dıxwazın wi bı zorbeyi bıkşinın ixanetê û dı derheqê xebata wi û hevalên wi de agahdar bıbın, lê serefraznabın. Ew, welatê ku dı rêya wi de ketıye vê xebatê, gırêbendiya bı gel û Partiyê ve, bı bawerıya doz û serefraziyê herdem lı hemberê kedxwara slogan dıavêt, xwedi lı torevaniya lıberxwedana hogır û hevalên xwe yê bılınd derket û sırra xwe neda dıjmın. Kedxwarên hov lı ber irada wi ye polat xwe zeftnekırın û hatın xwarın. *Adnan* lı nêzika gunde Narsi dı kewareka zınareki re avêtın û wi kuştın. Lê ew rewş kırın rıtmê intixarê. Lê, heftakê lı pê vê bûyerê gundiyên Lordinê *Adnan* dı çemê Feratê de ditın û herwıha rasti derket holê. Ditına cesedê partizanê PKK û lı gel berçavbûna vê rastiyê kedxwaran lı ser gundiyên lordinê pikoli û zılm zêde kırın.

Adnan Zincirkıran lı 'Koçhisar'a qeza Urfa-Bozova hatıye Rûdınê. Jı malek xızanbû. Tari û nezanıya ku gellê Kurdıstan dı navde ye, pêkaninên ku her roj lı ser jiyanê sefalet û zılm sadır dıkır, lı ser *Adnan* tesir da gırrê têkoşina şoreşgerıya rızgari dı hıss û ramaniyên wi de şin hatın û xelasi bı tevêbûna rêzên şoreşger û şerrê şoreşgeri bı taybeti dı hereketa Kurdıstanê de û lêpıçıkandına gırseyên gel de dit, dı wê demê de pêwendikari şoreşgeran. Ancax, dı demek kurt şûnde jı tengasiya xızaniyê çû Almanya. Dı pêvajoka ku lı Almanya ma , bı welatperweran re tevgêra xwe gırêda û dı derdorên politiki de pêwistiyên mezın rakır serxwe û bı feydekari anin cih. Herki dı nava pêvajokê de zane dıbû, pêwistiyên xwe jı bo şoreşa welat hin gıring dit, dı vê demê de Adnan gelleki xwend û gellek tıştı têgıhişt û xwe jı bo hoyên têkoşinê amade kır.

Adnan ZİNCİRKIRAN

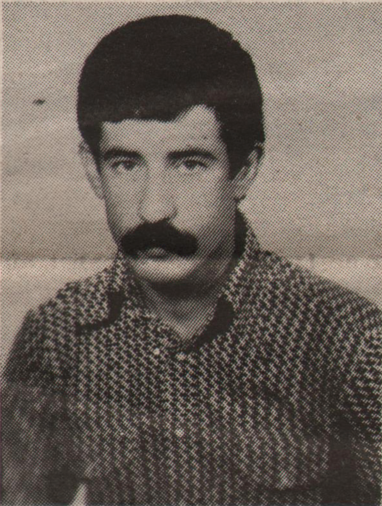
Dı hoyên welat ê berçavi de, jı bo Partiyê, gel û şoreşê *Adnan* jı bo pêwistiyên ser xwe bine cih, bı vê armancê disa vegerıya welat. Dema me ya ku hoyên rojani tê de gellek zore û faşizma kedxwarıyê gellek dıjware bı rewani û cesareteki bılınd, jı bo karûbarê cıvakbendıyê pêk bine, û dı xebata organizebûna gel de cih bıgre, tevdirkar bû.

Jı demek kurt şûn de dı destên hêzên kedxwarên faşist de hêsir ket. Jı doza ku hılgırtıbû ser xwe re, jı heval û hogırên xwe re û jı wê berpırsiyarê re dı dezgehê hıngavtınê de ji birnekır, berxwedanek pêk ani, bı bıryar û iradeya xwe dıjmın xıst.

Biranina wi rêberi têkoşina me ye

Lı Mêrdinê şer

Partizanê PKK Süleyman Tuğcu ronakrewanbû

Süleyman TUĞCU

13 Tebax 1982 lı Mêrdinê nêziki Cızirê dı şerê dı nava hêzên faşistên militarizma Tırk û partizanên PKK de *Süleyman Tuğcu* ronakrewanbû.

Bûyer wani hate der: 13 Tebax 1982 de lı hawirdorê Cızirê û lı kêleka Diclê qasi 300 kes komando jı Batmanê hatın û bı hêza leşkeri derdorê partizanê PKK gırtın. Partizanên PKK ku teslimiyeti redkırın, bı agır bersıva wan dan. Dema şer dırêj ajot û dema *Süleyman Tuğcu* ronakrewanbû, hevalên wi yên dın jı nav xêzka agır xwe xelas kırın.

Jı 12 Êlûnê vır de weke bı sedan şervanên PKK lı berxwedane û ronakrewanbûne, qet tucaran tawiz nedane dıjmın û lıberxwedanek hempayi (layık) torevaniya lıberxwedana mılletê Kurd dıdın, ronakrewaniya xwe bı xêzeke nû bı zincira ronakrewanên Kurdıştanê ve gırêdıdın û berdewam dıkın. Jı berdewamiya vê zıncira ronakrewana *Süleyman Tuğcu* jı Batmanê zariyê malek xızanbû. Lê ta Dıbıstana Navin xwendıbû, dema ku 18 salibû bı rewşeke ronak rûhevi kedxwara hatıbû. Demekê lı Batmanê û lı Sêrt û Sêwaz dı gırtıngeha de mabû û dı van gırtıngehan de dı nava wê pêvajokê de çawa dıkare jı kedxwarıyê xelasbıbe û gırheviya çinayeti çawa kare bê vereşandın û jı kedxwarıyê çawa merıv kare xelas bıbe, proletarya çawa yeti çawa kare bê vereşandın û jı kedxwarıyê çawa merıv kare xelas bıbe, proletarya çawa kare şerê têkoşina rızgarıya netewan re rêberiyê bıke, çawa pêwiste, *Süleyman Tuğcu* dı gırtıngehê de dı pêvajokê de tê gıhişt. Cihê tıroletiya kedxwarıyê û dı navmayina ditıntengiya kulfetiyê, êdi lıhember kedxwariyê û zordestên Kurde cahş gırr û nıfrina xwe zêde kır, û jı vê demê şûnde tevgêra xwe bı tevgêra têkoşina lıberxwedana bı rêberıya Partiya Karkerên Kurdıstan ya gellê Kurdıstan ve kır yek.

Helbet heşê jı bo gellê xwe bıfıkre, bedeneke bı xebıte û dıleki bıheje jı hêla kedxwaran de tucaran nıkare bê zevtkırın. *Süleyman Tuğcu* dema dı gırtıngeha Sêwazê de bû, bı gûrûbek hevalên xwe ve jı gırtıngehê reviya, jı 1978'an pêde êdi bı biranıya gellê xwe ve û têkoşina şoreşgeri ve ma û cih gırt. Mılitaneki dı têkoşina lı hemberê bûyina ajan, feodal-komprador û hemberê kedxwaran bı gellê xwe yi xızan re û karkerên Batmanê re jı bo serxwebûna welatê xwe dı lıvbazıyê de bê tırs û hawil bû. Dı vê pêvajokê de bırindar bûbû û gellek caran ruhewi mırınê ji hatıbû, lê evana hemûya ew hin zexm bı têkoşinê ve gırêdabû.

Süleyman Tuğcu xwediyê nemazeyên hêza şoreşgeri bû. Jı talankarıya sazûmana cunta faşiste 12 Êlûnê şûnde dı amadekari û hazırkarıya şûndekışandınê de ji, bı aktifi tevi şerê gellê Fılıstini lı hemberê siyonizm û emperyalizmê bûbû. Wi bı xwe xwe sıpari rızgarıya çinayetiya karkeran kırıbû, bı vê zanebûnê baweri hevkarıya şerrên gellên bındest bûbû, dı vê rıyê de dı cephê de lı hemberê dıjmınê siyonist şerkır.

Qasi baweriya doza xwe, xweditıya çeka xwe û bı serefrazıya lıvbazıyên xwe *Süleyman* dı 1982'an de disa vegerıya Kurdıstanê. Lı gor hoyên dema nû û bı terzek hêç û dırûvetıyak enerjik lıvbazıyên şoreşgeri bı rêxıst. *Süleyman* dı nav vi karûbari de 13 ê Tebaxê 1982'an de lı dıj ordıya kedxwaran dı şerê çekdari de hat ronakrewan kırın. Ta nefesa xwe ya dawiyê bı sloganên şoreşgeri bangdıda, û dema dıçû mırınê belem metanet û cesaretê ku *Süleyman Tuğcu* rê dıda kedxwarên hov hin hêrsdıkır û lı gel vi awayi *Süleyman* lı dû cemsekê ve gırêdan, ta Cızirê bı erdê re kışandın, ev rewş nişana hovitiya rûçıkên kedxwaran bû.

Belê, kedxwarıya hov wê hin bıgıhe xwinrêjiyên mezın. Lê lıberxwedana gellê Kurdıstan ji wê hin kûr û pêş de bıçe. Ev lıberxwedana ku PKK jê re rêberıyê dıke, jı çiyan ta gırtıngehan her roj bejn dıde. Têkoşina Rızgarıya Neteweya Kurdıstan iroj tovên xwe bı xwina gellek ronakrewan û gernasan şin daye û wê hin gelleka ji sadır bıke. *Süleymanek* dıkare bıkeve, lê hezarên lışûna wi şin bıbın.

Berxwedan lı gundê Arabanê!

Deh jınê welatperwer hatın gırtın

Herweki dı gelemperi de dıbe, pikoliyên kedxwaran lı ser gundên Arabanê dı van mehên dawiyê de zêde pêşveçûn.

Lı gor agahiyên gıhiştın me, bı navê lêgerıya çekan û şoreşgeran dûvdırêj kedxwaran pikoli lı ser gundiyan sazkırın, êrişkari, lêdan, tehdit, çavsori, kuştın û xuki, bırçihıştın, bı vê politikê dema her roj insanne nû dıkujın, qetlên qışti bûye karûbarê tipên faşistên kedxwar.

Bı vê armancê pikoliyên lı ser gundan dıbın, nemaze têkıliyên lı ser jınan dıbın rê jı berxwedanên mezın re vedıke, zati lıberxwedana gel ya ku gıhiştiye nıqtake teqandınê car caran dıbe serrakırın. Hinkerek vê ji lı derdorê Arabanê hat ditın. Serrakırına jınan lı hemberê pikoliya ku lı dıjmırovatıyê lı ser gundên 'Ereh', 'Ortayol', 'Ömerli', dı pikolıya dema meha tebaxê de çêbû, lıberxwedanek bırêket, dersek gıran dan tipên pikolvanên cunta da ku ew êdi jı bir nekın.

Dema kedxwarên cunta lı hember vê berxewdana ku tucaran nedıfıkırin rasthatın, bê heya û mırovanti çep û rast êrişkırın qandi deh jınan gırtın. Dı derheqê kudebırın û pêçıkırına van jınan de ta iroj xeberek nine. Dı derheqê kuştına jınan de havil (endişe) dıbe.

Welatperwerek Lı Süpürgüçê Hat Qetılkırın!

Jı hêla dın de lı rasti meha Tırmehê gundiyaki welatperwer dema jı bo betlana xwe çûye gundê Arabanê 'Süpürgüç'ê, ku em hin dı derheqê navê wi de hin agahdar nebûne, rastihevi tipên faşistên kedxwar dıbe û lı qada gundê 'Süpürgüç'ê tê kurşinkırın.

Herweki bûyer bı her awayi baş nehatiye fêmkırın ji, ev karkerê welatperwer jı bo lı Avrupa tevi hereketên welatperweri dıbû, û dı derheqê vê rewşê de xeber nedaye kedxwaran, lewra kuştıne.

Daweya PKK ya Wêranşarê dom dıke

Daxwazıya bıdarvekırına 15 hêsirên şoreşê yên dın dıbe.

Dema berdewamıya daweya Wêranşarê ya PKK dı dadingaha leşkeriya nımara 2 ya Urfi İdara Diyarbekır, dıajo, tevêbûna 44 hêsirên şoreşêyi dın dı vê daweyê de tevi jımara 254'a hat dabûyarkırın.

İddianameya ku daçeki amadekırdına sekna dawiyê ya gurûba PKK Wêranşarê hat xwendın, navname hatın şani kırın. Dagırmendê leşkeri (savcı) dı iddianameyê de jı 44 kesan jı bo 15 kesan daxwazıya daleqandınê, jı jo 29 kesan jı 5 heta 15 salan bı şêweyê guherti cezayê gırtıngehê tê xwestın.

Daweyên PKK yên dı dadıgahên kedxwaran de domdıkın de, lı ser iddianameyên ku jı berê de hatıne amadekırın, bı iddianameyan ve gûrûbên nû tên gırêdan, jı bıdarxıstınê, cezayê gırtıngehê ta dawiya jiyanê û cezayê gıran herki dem dıhere bılınd dıbe, tê xwestın û pêk tinın. Ev daxwaziyên ku lı ser jiyana mılletê Kurd bı armanca qedandın û tunekırına fiziki daxwazıya xwe lı ser rewşek bıtırsin û rızin şani dıde: evya nişana dayına cezayê kedxwarıya Tırk ku dirokê jê bıpırse, dıdadıgehê xwe yê faşist de hêsirên şoreşê lı ber her zılm û zorıyê dıhêlın.

Herweki tê zanin, beri cunta, lı gel çûna heyama têkoşina kurt de berê, Hereketa Rızgarıya Neteweya Kurdıstane bı rêberıya proletarya ku gellek rêç û şop fırekırıye û pêşde bırıye, herweki lı her parê Kurdıstanê ji bûye, lı derdorê Ruhayê û lewra ji lı Wêranşarê gavên gıring hatın avêtın. Lı dıj saziyên pikoliyên kedxwaran, lı dıj çeteyên feodalên cih û muxbir û ajanan têkoşina şoreşê, kedkarên derdorê nemaze jı bo gundiyên xızan, dı diroka Kurdıstanê de cara pêşın rızgarıya neteweyi ket heyama xwe. Bı gırêdaniya hevkarıya gırseyên gel bı fırehi û jı her hêlê de ku tevi vê heyama rızgarıya netewi bûn, dema kedxwarên Tırk ketına xwe nêzik dit, ket şaşbûna seknandına vê rewşê û lı gel vê cuntaya 12 Êlûnê bırêxıst. Bı sedan şoreşger lı çiyan û lı kuçan kuştın, bı dehan dı bın dezgehên lêdan û hıngavtınê de derbaskırın û kuştın, bı hezaran gırti kırın, bı sûçên bê bınake anin ber pırsiyarê û her mırovê PKK lı yek rasthatınê dan ber cezayên gıran.

Lê rastiyên ku dı gırtıngeha Diyarbekırê de jı 21 Adarê û vırde pêk hatın, hat famkırın ku ev rêça cunta tucara ne rêça vereşandın û xelasiyê ye. Her kuştın û qetılkarıya dı zındanên cuntaya Tırke kedxwar de hatın kırın bûn destpêka pêvajokek nû, Mazluman, Hayriyan, Kemalan û hemû hogırên dın bı berxwedana xwe ve gıhiştın talek bılınd, anin zıman ku bılındi û serefraziya vê hêzê bê xıstıne.

Hêsirên şoreşa Kurdıstanê yên PKK vê gavê hin bı hêzın. Ewan, bı hêz û cesaretên jı rêberên xwe gırtıne, lı hember dadıngehên cunta faşist dengê xwe bılınd dıkın û dabûyarıya kedxwarên Tırk pırsû sewalê jı wan wê berdewam bıke.

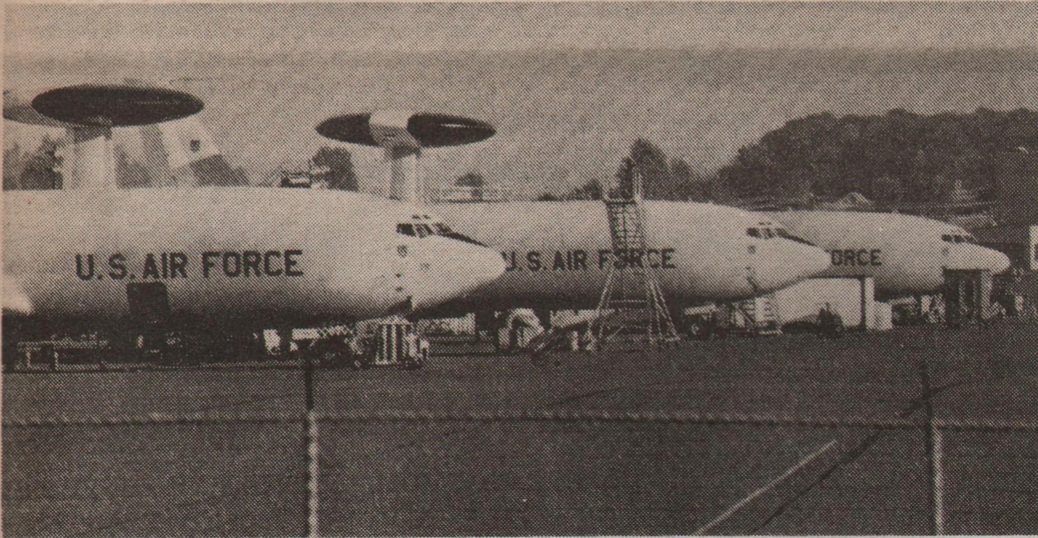
inceleme ve yorum

ABD-TÜRK ORTAK SAVUNMA GURUBU; ÇEVİK KUVVETLER VE KÜRDİSTAN'DAKİ GELİŞMELER

"Türkiye ittifakın Ortadoğu'da sınırı bulunan tek üyesi. Ortadoğu daha uzun bir süre çekişmelere ve karışıklıklara sahne olacak bir bölge. Hal böyle olunca en yakın ülke olarak coğrafyanız önem kazanıyor... Herşey bir yıl içinde oldu. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali, İran Devrimi, İran ile Irak arasında savaşın patlak vermesi, bir de bunlara petrolün Batı ekonomileri önemi eklenince neden kendiliğinden ortaya çıkıyor. Sorumluluk alanı dışındaki çıkarlarımıza yönelik tehditlerin farkına varabilmemiz ve buna göre bir strateji geliştirmemiz için, demekki Sovyetlerin Afganistan'ı işgalini beklememiz gerekiyordu. Bu bizim açımızdan da bir ders oldu."

Bu sözler 24 Aralık 1980 tarihinde Cumhuriyet gazetesine demeç veren ve adını açıklamayan yüksek düzeyde görevli Avrupalı bir NATO generaline ait. Bu tarihlerden beri gerek NATO yetkilileri, gerekse başta ABD yöneticileri olmak üzere Batılı birçok diplomat ve devlet adamının çeşitli vesilelerle açıkladığı ve günümüzde gizli ikili anlaşmalarla uygulamaya konmuş bulunan Amerika'nın yeni Ortadoğu planı ve bunun bir parçası olan "Çevik kuvvetler" sorunu, ABD stratejisini çizenler tarafından 1970'li yıllardan dünya genelinde içine girdiği ekonomik ve siyasal kriz, 70'li yılların sonlarında hem sistemin kendi içindeki ve hem de emperyalist-kapitalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişkileri sonderece kızıştırmıştır. Yeni-sömürgecilik politikası, en yakın müttefiklerinden en sıradan işbirlikçilerine kadar bütünü kapsayan bir biçimde ve son yıllardaki yumuşama politikalarına rağmen, sistemlerarası ilişkiler başta olmak üzere tüm ilişkileri belli bir plan dahilinde yeniden değerlendirmeyi gündeme koymuş bulunmaktadır. Buna göre ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri ile sosyalist ülkelere karşı dörtbir yandan tam bir stratejik saldırı başlatan ABD emperyalistleri, ittifak ilişkilerini de mevcut bağları içinde yeni duruma göre düzenlemeye başlamışlardır. Avrupa'yı bütünüyle pençesine almış bulunan dünya ekonomik bunalımından kendi uluslararası politikalarını uygulamak için yararlanmaya çalışan ABD emperyalistleri, bu amaçla Avrupa'da muhafazakâr ve hatta gerici yönetimlerin işbaşına gelmesini hararetle desteklemektedir. İngiltere ve Almanya gibi yönetimleri ile denetimi altında tuttuğu İtalya ve İspanya gibi zayıf ve bağımlı ülkelerden oluşturduğu gerici blokla, nispeten tarafsız bir politika güden diğer ülkeleri etkisiz kılmaya çalışmakta veya bu yolla işbirliğine zorlamaktadır.

Yeni sömürgeler ve bağımlı ülkelerdeki yönetimleri açık faşist diktatörlüklere dönüştürme ve mevcut faşist yönetimleri besleyip destekleme politikası, ABD emperyalistlerinin yeni uluslararası politikalarının en belirgin yanını oluşturmaktadır. Başka bir deyişle ABD'nin dünya çapında uygulamaya koyduğu yeni stratejisinin siyasi temelini kukla yönetimlerin askerileştirilmesi ile sağlanan

ABD emperyalizmi Kürdistan'ı saldırı üssü durumuna getirmeye çalışıyor

nın ezilen sınıflar ve halkları sürüklediği yıkımlar, buna karşı toplumsal muhalefetin alabildiğine hızlanması ve güçlenmesi ve hatta İran ve Nikaragua örneklerinde olduğu gibi, işbirlikçi yönetimleri alaşağı etmesi nedeniyle, yeni sömürgeler emperyalizmin bunalımlarını hafifleten alanlar olmaktan çıkmış, bunalımın bizzat kaynağı haline gelerek emperyalizmi bir çıkmazla yüzyüze bırakmıştır.

Bu seferki bunalımın birinci ve ikinci bunalım dönemlerinden farklı olarak, sistem içindeki tüm güçleri kucaklayan ve içine girdiği süreçte devrim dışında bir alternatif bırakmayan niteliği ile emperyalizm için gerçek ölüm çanları çalmaya başlamıştır. Dünya emperyalizminin jandarmalığını üstlenmiş bulunan ABD, bu nedenle mevcut gidişi vakit geçirmeden durdurmak ve dünya genelinde durumu kendi lehine döndürebilmek için derhal statükocu anlayışını terketmiş, ve savunma durumundan saldırı durumuna geçmiştir. Bunun en somut ifadesi bilindiği gibi başlangıçta daha çok uzlaşmacı anlayış ve yöntemleri savunan Carter yönetimine karşı, kamuoyuna "şahinler kanadı" olarak sunulan Reagan ve herbiri bu konuda isim yapmış Heag, Weinberger vb tayfasının yönetime getirilmesidir.

Reagan yönetimi tarafından uygulamaya konulan emperyalizmin yeni dünya faşist yönetimler oluşturmaktadır. ABD'nin dünya genelinde yöneldiği ve tüm demokrasi havariliklerine rağmen, Avrupalılara da önemli oranda kabul ettirdiği bu durumun nedeni yukarıda da kısaca değindiğimiz gibi yeni sömürgecilik politikasının bütünüyle iflas etmiş olmasıdır. Halk kitlelerini muazzam sorunlar, sefalet, işsizlik ve imhayla yüzyüze bırakan yeni sömürge yönetimlerinin yükselen halk muhalefeti karşısında açık askeri faşist rejimlere başvurmaksızın artık bir gün bile yaşamaları mümkün olmadığı gibi, bulundukları alanlar da emperyalizmin jandarmalığını ve işbirlikçiliğini yürütmeleri de olanaksızdır.

Latin-Amerika halklarının mücadelelerine ve özellikle de Nikaragua ve Küba'ya karşı Orta-Amerika faşist diktatörlüklerini; sosyalist ülkelere karşı ise Polonya karşı-devrimcilerini sıçrama tahtası olarak kullanan ABD emperyalistleri, yeni stratejilerini uygulamada Ortadoğu bölgesinde hayatî bir rol atfetmektedirler.

Gerçekten de Ortadoğu sahip olduğu stratejik coğrafik konumu ve zengin petrol kaynakları nedeniyle derin ve sürekli bir ekonomik ve siyasal bunalımın pençesinde kıvranmakta olan emperyalizmin bu bölgeden sökülüp atılmasının dünya devrimi açısından ifade ettiği rol itibariyle, Ortadoğu, başta bölge ilerici ve devrimci güçleri olmak üzere tüm dünya devrim güçleri açısından da belirleyici bir önem kazanmış bulunmaktadır. Bu bakımdan Ortadoğu özellikle 1970'lerin ikinci yarısından itibaren dünya devrim ve karşı-devrim güçlerinin mücadelelerinin en çok keskinleştiği bir alan olmuştur. İran halk hareketi ile şahlığın devrilmesi, CENTO'nun dağılması, Afganistan Devrimi ile emperyalist komplonun tasfiye edilmesi, Filistin Devriminin tüm imha girişimlerine rağmen varlığını koruyup bölge devrimlerine önderlik etmeye devam etmesi, Lübnan'ın geçici de olsa devrim güçleri için muazzam olanaklar sunan bir alan olarak ayakta kalması, Suriye ve Libya yönetimlerinin her türlü baskıya rağmen, anti-emperyalist ve anti-siyonist tutumlarını sürdürmeleri nedeni ile bu yılların sonuna gelindiğinde bölge dengesi devrimci ve ilerici güçler lehine bir parçalanmaya uğradı. Carter yönetimi 1980'ler öncesinde bu gelişmeyi önlemek için, bir yandan Camp-Dawid planını uygulamaya koyarken, diğer yandan Zülfikar Ali Butto'ya karşı bir darbe ile işbaşına getirttikleri Pakistan zorba yönetimi aracılığıyla gericiliği örgütlemeye çalıştığı bilinmektedir. Ancak Carter'ın bu tedbirleri, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını kollamaya yetmemiş, ve bunun üzerine ABD daha gerici ve saldırgan bir politika güden Reagan yönetimini işbaşına getirmiştir.

ABD'NİN GÜNDEME KOYDUĞU "ÇEVİK KUVVETLER" PROJESİ BÖLGE HALKLARINA YÖNELTTİĞİ SALDIRI VE İMHA POLİTİKASININ VARDIĞI EN SON NOKTADIR

Açıktır ki Reagan yönetiminin işbaşına getirilmesinde Ortadoğu'daki gelişmeler yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi belirleyici bir rol oynamıştır.

ABD emperyalistleri stratejik saldırı planının Ortadoğu'ya ilişkin bölümünü Türkiye'de askeri-faşist bir yönetimi işbaşına getirerek başlatmış, İsrail'le oluşturdukları ortak savunma stratejisine dayanarak Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketini, Lübnan ve Suriye ilerici güçlerini tasfiye ve imhaya girişmiş, İsrail ve Arap alemi içindeki kuklalarını güçlendirirken, ilerici ve devrimci güçleri önemli oranda zayıflatmış, Irak'ı, İran'a saldırtarak işbirlikçi güçleri İran'da yeniden işbaşına getirmek için aralıksız çaba sarfetmiştir. Öne çıkardığı Ürdün ve Suudî Arabistan vasıtasıyla bu planı uygulamanın olanaklarını geliştirmeye ve güçlendirmeye devam eden Reagan yönetimi, bölgeye yönelik askeri hazırlıkları ise "Çevik Kuvvetler" projesi çerçevesinde yürütmektedir. Somali, Mısır, Umman ve Türkiye'de ortak savunma gurupları oluşturan ABD yöneticileri, işbirlikçileriyle birlikte, bölgedeki ilerici sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini bastırmak ve bu hareketleri imha etmek amacıyla yoğun bir askeri hazırlık içinde bulunmaktadırlar. Görünüşte emperyalistlerin Körfez bölgesindeki çıkarlarını güvence altına almak amacıyla yürütülmekte olduğu belirtilen bu hazırlıklar ilerleyip, tartışmalar derinleştikçe, esasta, bu görünüm altında emperyalistler ve işbirlikçilerinin, doğrudan, halkların gelişen mücadelelerini ortadan kaldırma yönünde bir hazırlık yürütmekte olduğu açığa çıkmaktadır. Federal Almanya'da sosyalist bir araştırma gurubunun konu ile ilgili olarak yayınladıkları bir yazıda şu görüşler yer almaktadır; *"Kanımca Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin amacı kesinlikle **'batının petrol ikmalini'** güvence altına almaktan ibaret değildir. O halde strateji adamlarının üzerinde bu kadar kafa patlattıkları Körfez müdahalesinin ardında gerçekte hangi mantık yatmaktadır. Kanımca şu amaçlar bunda önemli bir rol oynuyor olabilir. Birincisi, Körfez bölgesindeki özellikle de Suudî Arabistan'daki sosyal ve ulusal değişimlerin ilerlemesini durdurmak. Böyle bir stratejinin ABD'ye (dolayısıyle NATO'ya) ait bir çevik müdahale birliği olarak ortaya çıkan askeri hazırlıkları açıkça görülmekte ve bütün hızıyla sürmektedir. Böylece bir emperyalist atağı politik olarak haklı çıkarmak, ve kendi ülkelerinin insanlarını bu adımla özdeşleştirmek için gerekli kampanyalar da çoktan başlatılmıştır. Bu tür durumlarda, bunca tehlikeli ve dünya savaşına yolaçacak nitelikteki emperyalist müdahalelerin gerçek nedenlerinin gizlendiğini, kitlelerin politik kampanyalarla şaşırtıldığını tarih bize birçok örnekle öğretmektedir. Vietnam'daki ABD saldırganlığının politik gerekçesi **'batının özgürlüğünü savunma'** idi, Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin gerekçesi de **'petrol ikmalinin güvenliği'** olacaktır. Stratejik araştırma enstitülerinin araştırması **'petrol ikmalini'** tehdit eden nedenler arasında **'iç karışıklıklar ve devrimleri'** de görmektedir. **'Bu bölgede, rejimleri önümüzdeki on yıl içinde sallantılı olarak değerlendirilmesi gereken en az yarım düzine ülke vardır. Bu ülkelerdeki herhangi bir karışıklık, petrol ikmalinin kesilmesine yolaçabilir'** demektedir. İşte bu gelişmeler müdahale ile önlenmek isteniyor. İkincisi başarabilirlerse tarihin tekerleğini tamamen geri döndürerek petrol gelirlerinin paylaşımında, petrol fiyatına 1973-74 yıllarında yapılan ilk zamdan önce egemen olan sömürgeci ilişkileri yeniden getirmek. Üçüncüsü Körfez bölgesine müdahaleyle, Japonya ve batı Avrupa'nın enerji politikasında ABD'ye onlarca yıl süren bağımlılığını yeniden gerçekleştirmek hedefi seçilmiş olabilir. Bu bağımlılık bir yandan ABD'nin Körfez ülkelerindeki, özellikle İran'daki doğrudan varlığıyla, diğer yandan batı Avrupa ve Japonya'ya petrol ikmali yapan ABD konzenleri aracılığıyla sağlanıyordu. Bu bağımlılığı yeniden getirmenin en iyi yolu Körfez bölgesine müdahalenin ABD ordusunun denetimi altında yapılması olabilir. Arka plandaki bu gerçek gözönünde tutulursa ABD'nin bu **'pisisi'** tek başına üstlenmeye neden bu kadar fedakârca hazır olduğunu anlamak zor olmaz. ABD bu davranışını kamuoyunda tüm NATO devletleri için yaptığı bir fedakârlık olarak göstermekte, buna karşılık da diğer NATO devletlerinden NATO içindeki diğer görevleri üstlenmelerini ve giderleri karşılamalarını beklemektedir. Batı Avrupa sermaye fraksiyonları arasında özellikle tutucu olanların ABD çıkarlarına hizmet etriklerine bakılırsa, ulusal çıkarları açısından şaşırtıcı bir saflık içindeler..."*

Reagan yönetimi özellikle içinde bulunduğumuz günlerde bu konudaki tartışmaların içerinde en çok yoğunlaştığı ülke olan Türkiye'yi de bu genel Ortadoğu stratejisinin bir parçası olarak ele almaktadır. Çoğu çevrenin ve hatta bu arada Avrupa çevrelerinin de anlamakta güçlük çektiği, bir NATO üyesi olan Türkiye'nin, neden ABD ile ortak savunma ve işbirliğine ihtiyaç hissettiği konusunu anlamak için de yine öncelikle, ABD'nin bölgeye ait stratejik yaklaşımlarını anlamak ve bilmek gerekmektedir. NATO ittifakı bölgedeki yeni gelişmeleri karşılayabilmekten uzaktır. ABD bu konuda 1980'lerden beri bir tartışma başlatmış bulunmaktadır.

Devamı Gelecek Sayıda

Şili devrimcileri, yeni döneme geçmişin eleştirisel tecrübeleriyle daha güçlü hazırlanıyorlar

Sayın Benjamin Cares Yanez, gazetemiz SERXWEBÛN, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesini yükseltmek, sorunlarını incelemek ve bu mücadelenin sonuçlarını halkımıza maletmek üzere yayın hayatına başlayan, Kürdistan halkının ve onun önder güçlerinin yürüttüğü sıcak mücadelenin bir parçası olarak faaliyet gösteren bir organdır. Ülkemiz devriminin dünya devrimlerinin bir parçası olmasiyle gazetemiz Ortadoğu ve dünyadaki gelişmeleri de yakından izlemekte ve değerlendirmektedir.

ABD'nin "arka bahçesi" denilen Latin Amerika'da bugün devrimci halk hareketleri büyük bir gelişme göstermektedir. Kuşkusuz bu halk hareketleri emperyalizmin Ortadoğu'daki en güvenilir karakolu olan faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadele eden Kürdistan halkını da yakından ilgilendirmektedir. Somut bir niteliğe bürünmüş olmasa da halkımız, Latin Amerika halklarının devrimci savaşımını çoşkuyla desteklemekte ve onlarla en etkin dayanışmanın kendi ülkesindeki sömürgeciliğe ve gerisindeki emperyalizme karşı mücadele etmekten geçtiğini çok iyi bilmektedir.

Şili Sosyalist Partisi'nin genel sekreteri ve Şili halkının önderlerinden biri olarak Şili ve Latin Amerika devrimlerinin durumu, sorunları ve geleceklerine ilişkin olarak ortaya koyacağınız tarihsel ve güncel yaklaşımlar bizim için sonderece önem taşımaktadır.

Bize, okuyucularımıza görüşlerinizi tanıtabilme fırsatı verdiğiniz ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine gösterdiğiniz duyarlılık için teşekkür ederiz.

SERXWEBÛN- *Genelde Latin Amerika devrimlerinin durumu, buna bağlı olarak önderi bulunduğunuz Şili Sosyalist Partisi'nin geçmiş ve günümüz mücadelesi ve Şili devrimine bakış açısı hakkında bilgi verir misiniz?*

B. C. YANEZ- Bildiğiniz gibi Latin Amerika halkları olarak bizim birçok özelliğimiz ortaktır. Herşeyden önce aynı dile, aynı düşmana ve aynı burjuvaziye sahibiz. Ve bu burjuvaziler açıktan emperyalist stratejinin çizgisindedirler. Yani hiçbirisinin kurtuluş mücadelesine önderlik edecek güçleri yoktur.

Latin Amerika ülkelerinde ortak olan bir diğer özellikte askeri diktaların varlığıdır. ABD emperyalistleri halklarımızın bağımsızlığa yönelmelerini engellemek için sürekli askeri diktatörlüklere başvurmaktadırlar. Ve bu diktatörlükler halklarımıza tekrar eskinin en büyük zorbalığını yaşatıyorlar.

Bundan dolayı da Latin Amerika'daki devrimci mücadeleler ortak objektif şartlara sahiptirler ve bu temelde bir gelişim gösterirler. Ama buna rağmen Latin Amerika halkları arasında devrimci strateji henüz tam bir açıklık kazanmamıştır. Aynı durum devrimci partiler için de geçerli. Mücadelenin karakteri ve metodları bu partiler tarafından da kavranmış değil. Çünkü genelde olduğu gibi Latin Amerika ülkelerinde de çok çeşitli akımlar var. Ve bu akımlardan bazıları halklarımızın kurtuluş mücadelesinin yönünü sapıtmakta, hedef şaşırtmaktadırlar. Eski geleneksel sol partilerin görevlerini yerine getirmedikleri bir gerçek. Halk kitlelerinin artık eski partilere ve yaptıkları işlere inancı kalmamıştır. Bu yüzdendir ki şimdiye kadar marksist-leninist geçinen eski geleneksel sol partiler bu mücadelenin önderi olduklarını artık iddia edemezler. Bizler şuna inanıyoruz ki Latin Amerika halkları ilerde kendi doğru önderliğini mutlaka yaratacak, bunu bizzat içinden çıkaracaktır. Bizleri kurtaracak önderlik ancak böyle bir önderlik olabilir.

Bugün Latin Amerika ülkeleri yeni tehlikelerle karşı karşıyadırlar. Eğer ABD emperyalizmi içeriye kendi güçleriyle girmemiş, ve anlamsız bir müdahalede bulunmamışsa, bu böyle bir şeye başvurmayacağı anlamına gelmez. ABD emperyalizmi ileride kesinlikle böyle bir müdahale yolunu da deneyecektir. Bunu Latin Amerika'daki devrimci mücadeleleri tümden durdurmak için yapacaktır.

Yine sosyal-demokrasinin de Latin Amerika'ya ilgi duyduğunu görüyoruz. Bunların hedefi mevcut baskı sistemini ortadan kaldırmak değil, biraz daha modernleştirmektir. Ve bu güçler bugün Latin Amerika'da büyük bir kampanya başlatmışlardır. Kampanyanın amacı kitlelere hedef şaşırtmak, onları doğru devrimci mücadeleden alıkoymaktır. Onlar, her türlü yolu deneyerek silahlı mücadeleyi durdurmak, birkaç reformla kitleleri aldatmak ve kapitalist baskı sistemini güçlendirmek istiyorlar.

Halklarımızı tehdit eden bu tehlikelere karşı devrimci güçlerin birleşmesi artık acil bir zorunluluktur. Devrimci güçler şimdiden gelecek tehlikelere hazır olmalı, kitleleri de hazır hale getirmelidirler. Ancak her alanda hazırlıklı olmak bu tehlikeleri zamanında boşa çıkarabilir. Tehlikeler geri püskürtülürken öyle bir darbe vurulmalıdır ki, bir daha bu güçler hareket etme olanağını bile bulamasın. Kuşkusuz bunun yolu da Latin Amerika devriminden geçmektedir. Bizler genelde Latin Amerika'yı kapsayacak bir devrim için çalışmakta, mücadele etmekteyiz. Varmak istediğimiz hedef budur. Ancak bunun gerçekleşmesi de devrimci güçlerin birliğine bağlıdır.

Bizler, Orta Amerika'daki devrimci mücadelelerin Latin Amerika açısından taşıdığı büyük önemi bugün daha iyi kavrıyoruz. Orta Amerika'daki devrimci mücadeleler, Latin Amerika halklarına önderlik ediyor. Bu önderlik Küba Devrimiyle başladı, Nikaragua Devrimiyle sürdü. Neredeyse sonuca varmak üzere olan El Salvador ve Guatemala devrimleriyle devam ediyor. Yine aynı yolda ilerleyen Honduras halkının mücadelesi de başlamış bulunmaktadır.

Kısaca her alanda bizlere yol gösteren Orta Amerika'daki devrimci mücadelelerin zengin deneylerinden gerektiği gibi yararlanırsak zafere ulaşmamız kolaylaşacaktır.

Şili Sosyalist Partisi'nin durumuna gelince; Partimiz 1933 yılının 19 Nisanında kuruldu. Bu yıllar aynı zamanda emperyalist krizin çok derin olduğu, buna bağlı olarak ağır ekonomik ve siyasi bunalımlar içinde kıvranan Şili'de de sancılı bir dönemin yaşandığı yıllardı.

Şili Sosyalist Partisi ortaya çıktığı andan itibaren kendisini marksist-leninist bir parti olarak adlandırdı. Ama parti içinde yalnız marksistler değil, marksizmi reddeden, değişik ideolojilere sahip küçük-burjuva ve orta sınıfların temsilcileri de vardı. Hatta masonlar ve siyonistler de vardı. Bunlar hiçbir zaman kendi gerici ideolojilerinin etkisinden sıyrılamadılar.

Ama herşeye rağmen parti varlığını koruyabildi. Değişik ideolojilere sahip unsurların düşüncelerine saygı göstermeyi adeta bir ilke haline getirdi. Aslında sonderece hatalı olan bu tutum parti içinde büyük bir tehlike olarak kendisini göstermeye başladı. Çeşitli fraksiyonlar ortaya çıktı ve bu fraksiyonlar parti liderliğini almak için işçi sınıfının ideolojisini her çeşit çirkefe bulamaya kalktılar.

Bunlara rağmen Partimiz hiç değilse o dönem bu tür sapmaların üstesinden gelmeyi başardı. İdeolojisini güçlendirerek stratejisini şekillendirdi. Sol partiler arasında en güçlüydük. Parlamento seçimlerinde 600 bin oy aldık. Bu durum gücümüzü ve kitlelerin bizi desteklediğini gösteriyordu. Tabiî eğer bir partiyi oy sayısına göre hesaplarsak güçlüydük.

1967 Konferansında Partimiz kendisini resmen marksist-leninist ilân etti. Devrimci mücadelede proletaryanın önderliğini tartışmasız kabul etti. Mücadelemiz işçi sınıfının önderliğinde işçi-köylü ittifakı temelinde, orta sınıfların yurtsever kesimlerini de alarak zafere ulaşacaktır. Diğer mücadele biçimleri ise -parlamenter yol da dahil- birer araç olarak kullanılacaktır.

Kongre, bizlere bu görüşle birlikte enternasyonlist politik anlayışı da verdi. Partimiz tüm ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme, bunlarla en yakın ittifakı geliştirme kararı aldı. Güçlü bir Latin Amerika hissine sahiptik. Tesbit edilen politika bağımsız ama güçlü bir enternasyonalist politikaydı.

Şili Sosyalist Partisi'nin sosyal temeli, yani esas destekçisi işçi sınıfı ve köylülüktü. Yani Partimizin büyük çoğunluğunu işçiler ve köylüler, bir kısmını da orta sınıflar arasında sayılayacak yurtseverler, devrimci öğrenciler ve devrimci entellektüeller teşkil ediyordu. Ama buna rağmen herzaman küçük-burjuvalar tarafından yönetilmiştir. En alt kademeden en üste kadar hemen her seviyede küçük-burjuvalar vardı. Zaten parti stratejisinin hayata geçirilmesinin önünde duran en büyük engel de bu durum oldu. Parti hiçbir zaman stratejisinin ana yönünü oluşturan silahlı mücadeleyi hayata geçiremedi. Mücadele parlamentarizm derekesine düşürüldü.

Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri B. C. Yanez

"... hatalarımız bize çok pahallıya maloldu. Bugünkü çabalarımız silahlı mücadelenin örgütlendirilmesi ve bir halk ordusunun kurulması yönündedir.

Yaşadığımız acı gerçek, bizim, dünyadaki her devrimci harekete, işçi sınıfına ve ezilen halklara verdiğimiz ve vereceğimiz en önemli tecrübemizdir..."

B. C. YANEZ

Askeri darbe gerçekleştirildiğinde Partimizin durumu buydu. Nicelik olarak çok güçlüydük ama ideolojik, politik ve organik olarak çok zayıftık. Çünkü parti içinde devrimci ideoloji ile burjuva ideolojiler arasında sert bir mücadele vardı. İlk etapta cuntaya karşı direndik, ama ideolojik, politik ve organik birlikten yoksun oluşumuz bunu sonuçsuz bıraktı. Bu nedenle de cuntadan en ağır darbeyi yiyen ve yenilgiye uğrayan en büyük parti, Şili Sosyalist Partisi oldu. Bunun nedenlerini anlamak zor değil. Çünkü Şili Sosyalist Partisi öyle bir yapıya sahipti ki, içine her türden gerici ideolojilere sahip unsurlar rahatlıkla girebiliyordu. Öyle unsurlar ki, gerektiğinde ihbar bile ediyorlardı. Nitekim daha sonra bunlar açıktan cunta tarafından yiğit militanlarımızı esir almada kullanıldılar. Kısaca düşman örgütümüzün derinlerine sızmıştı. Hatta aralarında polisler ve muhbirler bile vardı.

Ayrıca cunta yönetime çöreklendiğinde, o güne kadar marksist-leninist olmayı kimseye kaptırmayan yöneticilerin ve Merkez Komite üyelerinin büyük çoğunluğu bizleri yüzüstü bırakıp kaçtılar. Partinin kurucularından, biri olan bir bay, yalnız bilgisizliğini göstermek ve ülkeyi terketmekle kalmadı, aynı zamanda kendisini sosyal-demokratlara sattı.

Evet. Bu parti ki kendisini marksist-leninist tebliğ etmişti ve silahlı mücadeleden yana olduğunu iddia ediyordu. Partide özünde burjuva çizginin egemen bir duruma geldiğini, böylesine yüce amaçların yakınından bile geçmediğini maalesef bu acı deneyden sonra anladık. Bu yüzden ilk zamanlarda büyük acılar çektik, hatalarımızın cezasını çok pahallıya ödedik. Tabiî bu istenmeyen durumlarla yalnız biz karşılaşmadık. Şili'nin diğer sol partileri de biraz daha farklı bir tarzda aynı durumu yaşadılar.

Fakat tüm bu olumsuzluklar karşısında hiçbir zaman yılgınlığa ve karamsarlığa kapılmadık. Kendimizi toparlamaya çalıştık ve yeniden devrimci bir çekirdek oluşturmayı başardık. Bu çekirdek yeni Şili Sosyalist Partisi'nin temeli oldu. Partimiz; eski Şili Sosyalist Partisi'nden sadece kongrelerinde kabul edilen, ama bir türlü pratiğe aktarılmayan stratejiyi devraldı.

Faşist diktatörlük altında geçen dokuz yılık mücadelemizin karakteri kısaca böyledir.

Faşist yönetim altında yürütülen mücadelenin nasıl olması gerektiği konusunda ise Şili'nin diğer sol partileriyle aramızda bazı ayrılıklar var. Bizce, sosyalizme varmak için önümüzde mutlaka temizlenmesi gereken bir engel vardır, bu engel de faşist cuntadır. O halde devrimci görevimiz herşeyden önce bu engelin devrim stratejisi çerçevesinde ortadan kaldırılmasıdır. Bize göre bu sorun bir devrim sorunudur.

Diğer politik güçler ise diktatörlüğe karşı mücadeleyi geçici bir periyod olarak ele alıyorlar. Yani bu mücadeleden alınacak sonuç, önderliğin kimde olması gerektiği, ve iktidara kimin gelmesi gerektiği önemli değil. Önemli olan sadece demokratik haklara saygılı bir hükümetin kurulmasıdır ki, bu mantık bizi 11 Eylül 1973 öncesine götürür.

Dokuz yıllık baskı, zulüm, kan ve işkence ortamından sonra, hâlâ cuntanın eski gücüne sahip olduğunu söyliyemeyiz. Hangi güzetleyici olursa olsun cuntanın gücünden çok şey kaybettiğini görebilir. Cuntaya destek veren tüm güçler bugün Şili'yi tam bir kaosun içine itmişlerdir. Cuntadan buyana yüze yakın fabrikanın kapatılması, bir milyon işsiz ve dört milyonluk işçi göçünden sonra Şili'nin geldiği nokta büyük bir yıkım olmuştur.

Bugün yönetimden zarar gören tüm sınıf ve tabakalar cuntaya karşıdır. Ve bu muhalefet her geçen gün yeni kesimleri de içine alarak büyümektedir. Dokuz yılın getirdiği yıkımlardan sonra, eğer cunta hâlâ varlığını yaşatabiliyorsa bunun bazı temel nedenleri vardır. Kuşkusuz bunda rol oynayan asıl ve en büyük etken de devrimci güçlerin taşıdığı eksikliklerdir. Devrimci güçler hâlâ bütün halk güçlerini biraraya getirebilecek ortak bir programdan, muhalefete önderlik edecek ortak bir çizgiden yoksundurlar. Hâlâ ayrılıklar, hâlâ belirsizlikler, hâlâ bazı kesimlerde korku var.

Ama 1981 yılı devrimci mücadelemizde bir doruk noktasıdır. Çok büyük maden ocaklarında, liman işçileri arasında, tekstil ve metal endüstrisinde, gecekondu kesimlerinde büyük grevler ve cunta güçleriyle kanlı çatışmalar meydana gelmektedir. Bu direnme eğilimi gün geçtikçe güçlenmekte ve politik bir karaktere bürünmektedir. Biz şuna inanıyoruz ki, bu eğilim kısa bir süre sonra daha geniş kitleleri kapsayacak ve bu pratik içinde askeri diktayı ezecek yeni güçler, yeni devrimci örgütler mutlaka çıkacaktır.

Şili'de zafere ulaşmanın sanıldığı gibi kolay olmadığı bizim için apaçık bir gerçektir. Bugün cuntanın günden güne zayıflamasına, destekçisi sosyal güçlerle çelişkisine rağmen, cunta talana, teröre ve adam öldürmeye devam ediyor. Yalnızca devrimci direnişçileri değil, bunlarla ilgisi olmayanları bile öldürüyor. Böyle bir diktatörlüğü ezmek için başlattığımız mücadelenin zafere ulaşmasında önümüzde katetmemiz gereken uzun bir yol vardır. Çünkü bu düşman, bütün dünya halklarının bir numaralı düşmanı olan ABD emperyalizmi ile kapitalist düzeni ve devleti savunmak için eğitilmiş profesyonel askerlerden meydana gelen Şili ordusu tarafından korunuyor. Ama düşman üstesinden gelinmeyecek bir düşman değil. Zafer için sınırsız bir inanca sahibiz. Biz ilerliyoruz, düşmansa geriliyor. İşçi-köylü ittifakı temelinde gelişen mücadele, diktayı her geçen gün biraz daha nihaî sonuna yaklaştırıyor.

SERXWEBÛN- *Şili örneği, Şili devrimci hareketleri açısından olduğu gibi, dünya devrimci hareketleri açısından da çıkarılması gereken önemli derslerle doludur. Bu konuda neler söyliyeceksiniz?*

B. C. YANEZ- Kuşkusuz verdiğimiz kurbanlar ve yaşadığımız acılar bizim için büyük bir tecrübe oldu. Sadece bizim için değil, tüm dünyadaki devrimci ve demokratik hareketler için de trajik ve kanlı bir tecrübe.

Biz, Şili'de sosyalizmi barışçıl yollarla kurmak istedik. Bu yolun imkânsız olduğunu bile bile böyle bir çabaya giriştik. Amaçlarımızı başlangıçta kısmî de olsa gerçekleştirdik. Bankaları ve endüstri kuruluşlarını devletleştirdik. Burjuva yasalarından yararlanarak toprak reformu yaptık. Bunları gerçekleştirirken her düşünceye saygılıyız diye burjuva devlet mekanizmasına, hatta ekonomisine bile dokunmadık. Basın, televizyon ve radyoyu da onlara bıraktık, rahatlarını bozmadık. Onların halka ve halk hükümetine karşı yürüttükleri karşı-devrimci çalışmalara seyirci kaldık, bir anlamda da müsaade ettik. Ve sonuçta da bildiğiniz gibi en trajik deneyi yaşadık.

Ama sonuçta yine şunu öğrendik ki, burjuva kanunları çerçevesinde sosyalizmi kurmak imkânsızdır. Sınıf düşmanlarına hiçbir şeyin bırakılmamasını, doğrulmak istediği anda bir daha doğrulamayacağı biçimde ezilmesini, hareketlerinin sınırlandırılıp

Devamı 19. Sayfada

Leninizmin kızıl bayrağı dünya proletaryası ve halklarının elinde...

Baştarafı 20. Sayfada

sosyalist ülkelerin kendi içlerine kadar uzanarak gericiliği örgütlendirmeye çalışmaktadır. Sosyalist sistemin ve dünya halklarının karşı karşıya bulunduğu bu saldırganlık, tüm dünya sosyalist güçlerini uyarıcı deneyler ve derslerle doludur. Bu durum dünya sosyalizm güçlerinin önüne yeni görevler dayatmakta, tek çözüm yolu olarak **devrim** tüm sömürge ülkelerin gündemlerindeki sorun haline gelmektedir. Emperyalist sistemin kaderini yakından ilgilendiren en çetin hesaplaşma dönemi olarak günümüz gelişmelerinin, sosyalizm güçlerine yüklediği görevlere değinmeden, bu güçlerin içinde bulunduğu duruma kısaca bakmakta yarar vardır.

Yaşadığı bunalımdan daha da zayıflayarak çıkmamak ve bunalımını gizleyebilmek için savaş da dahil her türlü saldırı ve propaganda taktiklerini hayata geçiren emperyalizm karşısında, sürekli güçlenmesi ve gelişmesine karşın sosyalizm güçlerinin de önemli eksiklikleri ve zaafları vardır. Emperyalizm, bugün sosyalist ülkelerin içlerine kadar uzanmakta, saldırılarını salt propaganda alanıyla da sınırlamayarak iç gericiliği örgütlendirip sosyalist yönetime karşı dikebilmektedir. Çin ve Arnavutluk giderek sosyalizmden koparken, Polonya'da meydana gelen iç karışıklıklar da emperyalizmin bu konudaki yoğun faaliyetlerini ve sosyalist ülkelerin etkin bir politikayla sorunların üzerine gitmediklerini göstermektedir. İnsanlığı bir yokoluş tehditiyle yüzyüze bırakan emperyalist saldırı ve şantajlara karşın, sosyalist ülkelerin barışı sağlama yolunda bugüne dek gösterdikleri çabaların artık yetersiz olduğu ve emperyalist saldırıyı önleyemediği açıkça görülmektedir. Açıktır ki bugün işleyen gerçeklik, emperyalist sistemin sürekli saldırı ve tehditleridir ve emperyalizm mantığı gereği barışa inançsızdır. Savaşın emperyalizmin bünyesinden kaynaklanan bir olgu olduğu gerçeği de, savaşa karşı olmanın emperyalizmi ortadan kaldırmaya çalışmaktan başka bir anlama gelmeyeceğini ortaya koymaktadır. Ancak bu gerçek, elbette ki sosyalizm güçlerinin emperyalizmin saldırıları karşısında barışı savunmalarından vazgeçmeleri anlamına gelmemektedir. Emperyalizmin saldırgan özünü açığa çıkarmak açısından önemli bir araç olan barış politikası, emperyalizme karşı devrimleri geliştirme politikasının önüne çıkarılmadığı sürece gerekli ve vazgeçilmezdir. Kaldı ki bugün sorun, emperyalizmle barış içinde yan yana yaşamak değil, her türlü vahşet ve kanla halkların sesini boğmak ve sosyalist ülkeleri kendi içlerinde yıpratmak isteyen emperyalizme karşı, içte eski toplumun kalıntılarına karşı her yol denenerek yürütülecek bir mücadeleyle sosyalizmi koruyup güçlendirirken, halkların bağımsızlık mücadelesini de daha aktif bir destekle dünya çapında yaygınlaştırıp güçlendirmektedir. Bugün yaşanılan gerçekler içinde, nasıl ki artık sosyalizmin anavatanını doğrudan ortadan kaldırmak, onu güçten düşürmek bir hayal durumundaysa, çöküşe giden bir sistem olmasına rağmen emperyalizme de ana merkezlerinden nihaî darbeyi vurmak olası değildir. Emperyalizm, dünyanın dörtbir tarafına saldığı, ve en azgın diktatörlüklerle kendisini korumaya çalıştığı kollarından budandığı ve böylece güçten düşürüldüğü oranda sona yaklaşılacak, ve sosyalizm güçleri ancak bu politikayla kendilerini güçlü kılabileceklerdir. Bugün gerek sosyalist ülkelerin sosyalizmi inşa etmede katettiği gelişmeler, gerek emperyalist metropollerdeki işçi sınıfı hareketleri ve gerekse dünya halklarının bağımsızlık mücadeleleri, sosyalizmin dünya ölçüsünde güçlü kılınması için gerekli potansiyele sahiptir. Bu devrimci potansiyel, eğer her alanda doğru devrimci politikalarla harekete geçirilirse, emperyalizme ağır darbeler vurarak dünya devriminin hızla geliştirilmesi için yeterli olgunluğa sahiptir.

Dünyanın içinde bulunduğu bu koşullarda dengenin emperyalizm aleyhine bozulmasında temel bir role sahip bulunan, yeni-sömürge ve sömürgelerdeki kurtuluş güçlerine büyük görevler düşmektedir. Emperyalizmin can damarlarını oluşturan bu alanlarda kurtuluş güçleri, başta kendi öz güçlerine dayanarak ve dünya sosyalist güçleriyle kuracakları sıkı ilişki ve dayanışmayla emperyalizmin çöküşünü hızlandıracaklardır. Bunların gerçekte çok önemli olan dış yardım ve desteği mücadelelerin üzerinde yükseldiği bir zemin haline getirmeden, tersine kendi zeminlerini de güçlendirerek sürdürecekleri bu savaşımların dünya güçler dengesinde tayin edici bir önemi vardır. Dünya kurtuluş güçlerinin kendi yetersizliklerinin ve genel politikaların sonucu olarak, öz güce dayanmama, tam tersine sorunun çözümünü dış destekte arama gibi eğilimler taşıdıkları zaman zaman gözlemlenen bir olaydır. Son örneğini Filistin devrimci hareketinin durumunda gördüğümüz bu anlayış ve ilişki biçimlerinin, mücadeleyi zafere götürmede yetersiz ve yeteneksiz olduğu ortadadır. Emperyalizmin dünya halklarına ve sosyalist sisteme yönelik politika ve saldırılarının boşa çıkarılması, halkların yükselttikleri mücadelelere doğrudan bağlı bir olay olarak, sosyalizmin güçlenmesinin de temel taşlarını oluşturmaktadır.

Dünya güçler dengesinde en hassas noktayı oluşturan Ortadoğu'daki gelişmeler ise, içinde bulunduğu durum ve özellikleri nedeniyle günümüzde artan bir öneme sahiptir. Bu alan, hem emperyalizmin politikasını ve hem de sosyalizm güçlerinin içinde bulunduğu durumu anlamak açısından en açık örnekleri sunmaktadır. Stratejik konumu ve sahip bulunduğu petrol zenginliği nedeniyle emperyalizmin vazgeçemeyeceği bir alan olarak Ortadoğu, güçlerin en çetin bir biçimde hesaplaştıkları bir zemin durumundadır. Bölgenin iç yapısından kaynaklanan çok çeşitli sorunlar ve 70'li yıllar ve sonrasında olgunlaşan devrimci durum, bölgenin önemini giderek arttırmakta ve bölgede etkin olmak her iki güç tarafından da yaşamsal bir role sahip bulunmaktadır. İran ve Afganistan devrimleri ardından bölgede hızlı bir kaynaşma ve halkların bilinçlenmesi dönemi yaşanmaktadır. Emperyalizm, İran şahlığından sonra tahkim ederek güçlendirdiği kalelerini de kaybetmekle her an yüzyüzedir. Irak rejimi, İran-Irak savaşıyla güçten düşerken; Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmelere ve bölge ilerici güçlerine karşı yönetime getirilen 12 Eylül faşist Türk cuntası da aldığı tüm desteklere rağmen zor günler yaşamaktadır. Bölgede yaşanan gelişmelere bağlı olarak yeni direnme öğeleri ortaya çıkarak hızla etkin duruma gelmekte ve bu güçlerin durumu bölge açısından olduğu gibi dünya çapında da belirleyici bir anlam taşımaktadır. Bu güçlerin önemi, İsrail'in Lübnan ve Filistin güçlerine yönelttiği son saldırılarla artık tartışmasız ortaya çıkmış bulunmaktadır. Gelişmeler, II. Paylaşım Savaşı ardından bölgede önder bir role sahip olan ulusal ve küçük-burjuvazinin güç yetiremediği bir noktaya gelip dayanmıştır. Emperyalizme karşı direnme gücü çok sınırlı olan ve mücadeleyi sonuna kadar götürme durumu bulunmayan bu sınıfların, emperyalizmin bölge üzerindeki amaçlarına karşı durabilmeleri bir yana, son Lübnan pratiğinde de görüldüğü gibi kendi güçlerini dahi koruyamadıkları gerçeği ortadadır. Bölgemizde küçük-burjuva radikalizminin rolü artık son bulmuş, emperyalizmin tüm ilerici güçler üzerine kesin bir imha amacıyla yürümesi, en kesin direnmeyi ve devrimleri kaçınılmaz tek yol olarak dayatmıştır. Ancak, bölge ilerici güçlerinin mevcut yetersizlikleri ve proletaryanın çok çeşitli sosyal ve ulusal etkenler altında henüz yeterli örgütlenmeyi gerçekleştirememiş olması, bölgede köklü devrimci gelişmelerin sağlanması açısından aşılması gereken etkenler olarak durmaktadır.

Bölge devrimci güçleri için derslerle dolu olan son gelişmeler, dünya sosyalist güçleri açısından da böyledir. Emperyalizmin bölge üzerindeki dizginsiz saldırı ve şantajlarına karşı, başta SSCB olmak üzere sosyalizm güçlerinin bölgeye ilişkin politikaları ve yaklaşımlarının da yetersiz kaldığı bütünüyle açığa çıkmıştır. Emperyalizme karşı olan tüm güçleri anti-emperyalist cephede toplamanın proletarya hareketlerini güçlendirip geliştirmekten geçtiği bölgemizde, bundan böyle ağırlık verilmesi gereken yön, mevcut direnme öğelerini güçlendirirken, yeni yeni direniş öğelerinin ortaya çıkmasında da daha aktif bir politikanın izlenmesi olmalıdır. Bölgemizde bugün, devrimci gelişmelere önderlik edecek güçler vardır ve bunlar geçen her gün önemlerini daha da fazla duyurmaktadırlar.

Türkiye ve Kürdistan halkları için olduğu gibi, bölge halklarının kaderi açısından da belirleyici bir öneme sahip olan Kürdistan devrimci savaşının yüklü bulunduğu rol artık netleşmiştir. Bölgede sosyalizmin ileri müfrezesi ve en ciddi direnme öğesi olarak Kürdistan bağımsızlık savaşı, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelede çağın kendisine yüklediği tarihi sorumluluğun bilincinde olarak sürekli güçlenirken, emperyalizmin bölgedeki varlığını tehdit eden bir güç olarak saldırıların da hedefi olmaktadır. Bölgenin içinde bulunduğu durumda sosyalizmin etkin bir güce dönüştürülmesinde omuzladığı role bağlı olarak Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi, çok ağır görev ve sorumluluklarla karşı karşı bulunurken, bu, dünya sosyalist ve bölge ilerici güçlerine de Kürdistan Devriminin geliştirilmesinde sorumluluklar yüklemektedir. Bölgede yeni direnme öğelerinin geliştirilip güçlendirilmesi, direniş temelinde doğan bir güç olan Kürdistan devrimci savaşının gelişip güçlenmesinde en etkin destektir, ancak, bunun yanında sürekli bir ilişki ve doğrudan yardımlar da gereklidir.

Başta Kürdistan devrimci kurtuluş savaşı olmak üzere bölge ilerici güçlerine karşı yönetime getirilen faşist cunta, karşısındaki devrimci muhalefetin giderek daha da güçlenmesi karşısında uygulamalarındaki amaca ulaşamadığı gibi, kitleler nezdinde ve uluslararası alanda teşhir olmuştur. Faşist cuntanın en başta gelen amacı olarak Kürdistan kurtuluş güçlerinin ezilmesi gerçekleşmek bir yana, bugün sürekli büyüyüp güçlendiği görülmektedir. Kürdistan'da halk kitleleri faşist sömürgeciliğin azgın baskıları karşısında giderek daha da büyük bir kin ve inançla mücadeleye sarılırken, kurtuluş güçlerinin de kendilerini mücadelenin gereklerine göre hazırlama çabaları içinde oldukları bilinmektedir. Gerek cezaevlerindeki her türlü zulüm ve katliamlara rağmen sürekli yükselen direnişler, gerekse diğer alanlarda sürdürülen teorik ve pratik çabalar, mücadelenin daha şimdiden tüm dünyanın dikkatlerini üzerine çekmesine yolaçmıştır.

Fakat, tüm bu olumlu gelişmelere rağmen, henüz kurtuluş güçleri önünde gerçekleştirilmesi gereken görevler vardır. Herşeyden önce, bu kadar güçlü bir halk muhalefetinin ulusal kurtuluş savaşına dönüştürülmesinde öncünün kitlelerle pratik alanda da gerekli bağları kurması, yani bu gücü örgüte kavuşturması gerekmektedir. Gerek tesbit edilen halk savaşı çizgisinin hayata geçirilmesi ve gerekse diğer tüm alanlardaki tesbitlerin objektif olarak da gerçeklik kazanması tümüyle buna bağlıdır. Yine, Türkiye ve Kürdistan halk muhalefetlerinin birleşik bir mücadele ile daha da güçlendirilmesi, bu konuda atılmış pratik bir adım olarak FKBDC'nin kitleler içinde de vücut bulmasının sağlanması gerekmektedir. Açıktır ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı belirlenen askeri ve siyasal çizginin hayata en doğru biçimde geçirilmesi ile gerçeklik kazanacak ve zafere ulaşması kesinleşecektir. Bugün sorun, ulusal kurtuluşun öncü gücü tarafından belirlenen politikaların en doğru biçimde hayata geçirilmesindedir. Her alanda belirlenen en doğru çizgi ve anlayışlar, kurtuluş mücadelesinin zaferini gösteren güçlü bir ışık olmasına rağmen, bunun tek başına yeterli olamayacağı bilinmek durumundadır. İçinde bulunulan ulusal ve uluslararası koşullar mücadelenin hayata geçirilmesi ve geliştirilmesinde en elverişli durumdadır. Öncünün hazırlıkları ve sürekli güçlenen halk muhalefeti, daha şimdiden birleşmeye ve ulusal kurtuluş siyaseti ulusal kurtuluş savaşı haline gelmeye başlamıştır.

Kürdistan devrimci savaşımı eğer içerde direnişi örgütleyip geliştirir ve dünya sosyalist güçleriyle gerekli köprüleri kurarsa cuntanın yıkılışı kaçınılmaz olduğu gibi, bölgede yeni devrimci güçlerin doğmasında da doğrudan bir etken olacak ve gelişmelerin yönü kesinlikle sosyalizm güçlerinin lehine dönecektir. Bu gerçeği çok iyi bilen emperyalizm, son İsrail saldırısıyla amaçladığı hedeflere ulaşmada başarısız kalınca, cuntanın ömrünü yedi yıl daha uzatmış ve kendisine bağlı bu faşist yönetimi, başta Kürdistan devrimci savaşımı olmak üzere bölge gerici güçlerine karşı son koz olarak kullanma hazırlıklarını yoğunlaştırmıştır. Emperyalizm, bu konudaki amaçlarını gizlemektedir. Tüm bu gelişmeler, Ortadoğu düğümünün Kürdistan sahasında açılacağını açıkça göstermektedir.

Dünyada ve bölgede böyle büyük bir yer ve öneme sahip olan proletarya önderliğindeki Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin üzerine düşen tüm görev ve sorumlulukları yerine getireceği açıktır.

"Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a...

Baştarafı 1. Sayfada

Türkiye'deki havaalanlarının moderinleştirilmesi ve silahlı kuvvetlerin yerlerinin değiştirilmesi konusunda ABD hükûmeti ile anlaşmaya varıldığı konusundaki haberleri yalanladı Türk yöneticileri. Amerikalı gazeteci Jack Anderson'ın Türk silahlı kuvvetlerine ilişkin yazısı üzerine bugün bir açıklama yapan Nazmi Akıman **'Türkiye'nin kuvvetlerinin konumu ülkenin savunma ihtiyaçlarına göre ayarlanır, bu konumun saptanmasında savunma ihtiyaçlarının dışında başka bir unsur dikkate alınmaz'** *dedi.*

Birleşik Amerika tarafından yapılan askeri yardımın da NATO çerçevesindeki savunma ihtiyaçlarına yönelik olduğunu belirten Akıman **'bu bakımdan Jack Anderson'ın yazdıkları kendi şahsi tahmini ve hayal gücünden ileri giden bir niteliğe sahip değildir'** *diye konuştu. Yerli ve yabancı basında Türkiye'nin bazı havaalanlarının genişletilip modernleştirilmesi ve Birleşik Amerika kuvvetleri arasında anlaşmaya varıldığı ve bu havaalanlarından Amerika "Çevik Kuvvetler"inin Ortadoğu ve Körfez bölgesinde yapabileceği harekâtta kullanılacağı yolundaki haberlere de değinen Akıman, bu haber ve yorumların 7-8 Ekim tarihlerinde Amerika ve Türkiye heyetleri arasında Ankara'da yapılan yüksek düzeyli ortak savunma gurubu toplantısının yanlış ve maksatlı şekilde değerlendirilmesinden kaynaklandığını, bunların spekülasyonlardan ibaret olduğunu söyledi."*

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı gibi faşist Türk yöneticileri, bunun iç savunma ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olduğunu belirtmekle, NATO tehditi altında bulunan Ortadoğu ülkelerinin böyle bir plana duyacakları tepkiyi önlemek istemektedirler. Bölge çapında devrimci mücadelelerin alabildiğine boyutlandığı günümüzde, bu planın yalnız Kürdistan halkının değil, tüm Ortadoğu ve Körfez bölgesindeki halkların kaderiyle de yakından ilintili olduğu artık gözlerden gizlenemeyecek çıplak bir gerçektir.

PKK İzmir davası...

Baştarafı 2. Sayfada

kitleler üzerinde de en amansız baskı ve zulüm uyguladı. Yüzlerce yurtseveri her türlü işkenceye tabiî tuttu ve cezaevlerine doldurdu. Ama Kürdistan çapında olduğu gibi, Türkiye'deki cezaevlerinde de PKK kadro ve sempatizanları düşmana karşı kararlıca direndiler.

İşte bu nedenle cunta çılgınlığı en üst noktasına vardırmakta, her türlü baskı ve yıldırma politikasına rağmen teslim alamadığı devrimci direniş ruhunu zindanlara hapsetmeyi kendisi için son kurtuluş yolu olarak görmektedir. Ama baskı, zulüm ve işkenceleri gibi, yağdırdığı bu cezalar da onun kurtuluşunu değil, yokoluş sürecini hızlandıracak, sonunu getirecektir. PKK militan ve sempatizanları şahsında yargıladığı Kürdistan halkına, işlediği ağır suçların hesabını vereceği günler uzak değildir.

Metin ve Kâzım'ın...

Baştarafı 2. Sayfada

Şehit yoldaşlardan Metin YILMAZ, Elazığ, Antep vb, yörelerde sivil faşist teröre karşı en ön saflarda savaşan, en son geldiği Dersim'de de ajan-muhbir ağına karşı aktif olarak faaliyet yürüten güçlü bir savaşçıydı.

Kâzım AYDIN, Istanbul'da, Dersim'de uzun süre sosyal-şovenizme karşı mücadele yürüten, en son olarak gittiği askerden mücadeleye olan büyük tutkusu nedeniyle kaçarak kavgaya dağlarda vermeye devam eden yiğit bir militandı.

Kahramanca direnerek şehit düşen Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN yoldaşların örnek kişiliklerini, kişiliğimizde somutlaştıracak, onları mücadelemizde yaşatacağız.

S.K.

Metin YILMAZ ve Kâzım AYDIN'ların anıları ölümsüzdür! Yaşasın Dersim direnişimiz!

Faşist propaganda gezilerine başlayan...

Baştarafı 3. Sayfada

kalmaktadırlar. Bu gibi beyni yıkanmışlardan biz, hazırladığımız ve sizlerin tasvibine sunduğumuz anayasaya evet demelerini esasen beklemiyoruz..."

Bu konuşmasıyla Evren, bir gerçeği bizzat kendi ağzından itiraf etmiştir. Diyarbakır zindanlarında her türlü insanlıkdışı korkunç işkence uygulamalarıyla teslimiyete ve ihanete zorlanan devrimcilerin ölümleri pahasına direnişi yükselttikleri ve kendi davalarının zaferine olan inançlarını haykırmaktan bir an bile geri durmadıkları, gerek Diyarbakır halkı ve gerekse tüm Kürdistan için bilinen soylu bir gerçektir. Sömürgeciler, en çetin koşullarda ve hiç bir savunmaları olmaksızın inançlarına ve onurlarına leke sürdürmeyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder ve savaşçılarının ihaneti reddedişleri karşısında, onların kafalarını kestiklerini ve teslimiyete zorlamak için ne mümkünse onu yaptıklarını, ama yine de başarılı olamadıklarını yenildiklerini bundan daha açık olarak başka bir biçimde ifade edemezlerdi. Bu, Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş güçleri için olduğu gibi, dünya ilerici kamuoyu açısından da ciddi bir itiraf olarak büyük önem taşımaktadır.

Bir bütün olarak Evren'in son konuşmaları, cuntanın ideolojik, politik ve sosyal olarak çok zayıf bir temelde bulunduğunu göstermektedir. Bu zayıflık ve acizlik öylesine bir ölçüye varmıştır ki, Evren 29 Ekim Cumhuriyet Bayramında yaptığı konuşmada burjuva politikacılarını açıktan tehdit etmekten geri duramamıştır. Kendi güçlerinin kanıtı gibi göstermeye çalıştıkları bu durum, gerçekte dayandıkları zeminin ne kadar çatlaklarla dolu olduğunu gösteren bariz bir örnektir.

7 Kasım 1982'de yapılacak olan anayasa referandumunun sonuçları daha bugünden bellidir. Kitlelere kan ve barutla onaylatmaya çalışılan anayasanın "halk oylaması" sonucu tasdik görmesi, şüphesiz ki halkın iradesinin temsili olmayacaktır. Bu gerçek, sadece cuntaya muhalif güçler tarafından değil, destekleyenlerce de bilinmektedir. Türkiye'de ve dünyada burjuva çevrelerin dahi tepkisiyle karşılaşan bu uygulama, yoğun eleştirilere uğramaktadır. Avrupa kamuoyunda süren yankılar, bu gerçeği ifade etmede önemli bir yere sahiptir. Almanya, Fransa, İngiltere ve diğer avrupa ülkelerinde yayınlanan dergi ve gazetelerde, cuntaya ve anayasa sahtekârlığına karşı tepkileri görmek mümkündür. Avrupa ve dünya çapındaki çeşitli işçi federasyonlarından, siyasi parti ve çevrelere kadar genişleyen bu eleştiri kampanyası cuntanın giderek tecrit ve teşhir olduğunu göstermektedir. İçte bir avuç işbirlikçi-tekelci burjuvaziye, dışarda ise ABD *emperyalizmine dayanan cuntanın, Türkiye'de gelişen devrimci muhalefet ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının yanısıra uluslararası alanda da birçok çevreyi karşısına alarak da birçok çevreyi karşısına alarak, muhalefeti içte ve dışta bizzat geliştirip yaygınlaştırması kaçınılmaz olacaktır.*

Baştarafı 17. sayfada

kontrol edilmesini, burjuva devlet mekanizmasının yerle bir edilerek herşeyin halka devredilmesini öğrendik. Yine barışçıl yolla sosyalizme varmanın ham bir hayal olduğunu, bunun için silahlı savaşın gerektiğini, burjuva orduların dağıtılmasının zorunluluğunu öğrendik.

Ve bu hatalarımız bize çok pahallıya maloldu. Bugünkü çabalarımız silahlı mücadelenin örgütlendrilmesi ve bir halk ordusunun kurulması yönündedir.

Yaşadığımız bu acı gerçek, bizim, dünyadaki her devrimci harekete, işçi sınıfına ve ezilen halklara verdiğimiz ve vereceğimiz en önemli tecrübemizdir.

SERXWEBÛN- *Yanılmıyorsak Şili, Latin Amerika'da genel bir karakter olarak niteleyebileceğimiz gerilla mücadelesi yerine, seçim sistemini benimseyen ilk ülke oldu. Sizce bunun nedeni nedir?*

B. C. YANEZ- Şili halkı barışçıl karaktere sahip bir halktır. Ama bu karakter onun gerektiğinde silaha sarılmasına engel değildir. Bu yolu seçen Şili halkı olmadı. Bu yol ona, bizzat kurtuluşu vaadeden örgütler ve partiler tarafından benimsetildi.

Nitekim yaşadığımız bu acı deneyden sonra bile hâlâ kurtuluşun barışçıl yollarla sağlanabileceğine inanan görüşler var. Bu görüşlerin temsilcilerine göre; silahlı mücadeleyle kurtuluş dünyanın her yerinde gerçekleşebilir, ama Şili'de asla. Bu asılsız teorilerine gerekçe olarak da, Şili halkının barışı seven ve şiddete karşı duran bir halk olduğunu, Şili'de coğrafik şartların silahlı mücadele için elverişli olmadığını ileri sürüyorlar. Diğer bir kesim ise "ülkemiz dar ve uzundur, büyük dağları yoktur, bu nedenle silahlı mücadele yürütülemez" diyerek o asılsız teoriyi daha da gülünç bir duruma düşürüyor.

Bu gerçek-dışı görüşlerin sahipleri her ne kadar kendilerini marksist-leninist olarak adlandırıyorlarsa da, özünde reformist ve teslimiyetçidirler. Onlar bu iddialarla işçi sınıfının değil, ancak sosyal-demokrasinin temsilcileri olabilirler. Ve garip olan şey şudur ki, bu güçler Orta Amerika'daki kurtarılmış bölgeleri ziyaret ederek, bu mücadeleleri desteklediklerine dair demeçler de veriyorlar. Bizim için bu sözler, binlerce kilometre uzaklıktan gelen boş laflardır. Önemli olan aynı şeyi Şili'de gerçekleştirmektir. Şili'de silahlı mücadelenin gelişebileceği inancı her geçen gün daha geniş kitleler arasında kök salarak gerçeklik kazanıyor. Onlar bu görüşlerinde ne kadar yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklardır.

Şili devrimcileri, yeni döneme ...

Bu noktada Salvador Allende'nin mücadelesine de biraz değinmek istiyorum. Salvador Allende arkadaş Şili halkının ölümsüz bir lideridir. Onun sınıf düşmanları karşısında gösterdiği direnişi ve savaşarak şehit düşmesi bizim için güçlü bir devrimci miras, iyi bir örnektir. Eğer bugün Latin Amerika'nın birçok ülkesinde Salvador ALLENDE adıyla bazı şubeler kuruluyorsa bu bir tesadüf değildir. Sadece Şili halkı ve devrimcileri değil, bir bütün olarak Latin Amerika halkları ve devrimcileri de onu örnek bir devrimci önder olarak alıyorlar. Salvador ALLENDE haklı olarak Şili ve Latin Amerika halklarının yüreğinde ve bilincinde yaşıyor ve yaşamaya devam edecektir.

SERXWEBÛN- *Faşist Pinochet rejimi altında bugün devrim ve karşı-devrim güçlerinin durumu nedir? Şili Devriminin karşı karşıya bulunduğu sorunlar, bu sorunları çözmede karşılaştığı engeller, Şili devrimci hareketlerinin önünde duran birlik sorununa yaklaşımınız ve bu konuda katedilen mesafeler konusunda bilgi verir misiniz?*

B. C. YANEZ- Bugün dışarda çeşitli ülkelere dağılmış bir milyona yakın Şilili politik mülteci vardır. Bu sayı bile içerdeki yönetimin ne kadar kanlı ve zalim olduğunu göstermek için yeterlidir.

Halkımızın tarihinde daha önce hiçbir zaman bu kadar cinayet işlenmemişti. Ve biz insanlık zihninin bugün faşizmin kullandığı zalimce metodları nasıl icat ettiğini anlayamıyoruz. Bütün araçlarıyla yerleştirilen terör geçen dokuz yıllık süre içinde hızından hiçbirşey kaybetmedi. Suçların en büyüğü ise Şili Sosyalist Partisi'nin üyelerine karşı işlendi.

Bugün karşı karşıya bulunduğumuz en önemli sorun devrimci güçler arasındaki ayrılıklardır. Kanlı yönetimin dokuz yıllık insanlıkdışı uygulamalarına rağmen devrimci güçler hâlâ ortak bir programdan yoksunlar. Ama bu konuda yoğun çabalarımız var, henüz istenilen düzeye gelmiş olmasa da belli adımlar atmış durumdayız.

Özellikle silahlı mücadele ve devrim stratejisi konusunda diğer devrimci güçlerle bazı ayrılıklarımız var. Örneğin; mücadele nereden başlamalı? Şehirden mi yoksa kırdan mı? ya da devrimci mücadele hangi kesimlere dayanmalıdır? gibi birtakım temel sorunlarda bu ayrılıklar kendisini gösteriyor.

Fakat biz, görüşmeler yoluyla ayrılıkların üstesinden gelebileceğimize inanıyoruz.

Ayrıca yeraltı faaliyetlerini de öğrendik. Ve bu faaliyetlerin dikta rejimleri altında bile legal faaliyetlerle nasıl birleştirilebileceğini biliyoruz. Yalnız bizim için değil, devrim yapmak isteyen tüm güçler için önemli bir sorun olan böyle bir sorunu da artık çözümlemiş durumdayız.

Tabiî önümüzde hâlâ aşmamız gereken büyük zorluklar var.

SERXWEBÛN- *Gerilla mücadelesi denildiğinde akla Latin Amerika gelir. Kuşkusuz Latin Amerika'da böyle sürekli bir gerilla mücadelesini besleyen tarihsel, ekonomik, sosyal ve siyasal güçlü maddi temeller vardır. Gerilla mücadelesinin dayandığı bu maddi temeli ve bunun sosyal karakterini açıklar mısınız?*

B. C. YANEZ- Latin Amerika halkları devrimci mücadelelerinde bütün yolları denedi. Parlamentarizm ve barışçıl mücadelenin hiçbir zaman çözüm olamayacağını en iyi Şili'deki acı deneyle anladı. Paraguay, Arjantin ve Bolivya uzun yıllardır diktalarla yönetiliyorlar. Harcanan tüm çabalara rağmen, demokratik hakların geri alınmasında en küçük bir imkân dahi yaratılamamıştır bu ülkelerde. Burjuvazi tüm demokratik yolları tıkamıştır. Geriye bir tek seçenek kalıyor ki; o da silahlı mücadeledir. Bunun dışında herhangi bir çözüm yolu yoktur.

Halkın devrimci hızını kesmek isteyen burjuvazi de tüm baskıcı yöntemleri deniyor. ABD emperyalizminin desteğiyle terörist diktatörlükleri yönetime getiriyor. Bir bakıma Latin Amerika'daki diktaların sürekli varlığı, devrimci mücadelelerin gelişim düzeyini de açıklar. Çünkü devrimci mücadele gelişip güçlendiği oranda karşı-devrim de güçlenir. Zulüm ve zorbalık en çılgın noktasına tırmanır.

Ama artık hiçbir güç Latin Amerika halklarının sınıf mücadelesini durduramaz. Ne askeri diktalar, ne reformistler ve sosyal-demokratlar, ne de kapitalizmle sosyalizm arasında alternatif çözüm yolları teklif eden burjuva tabakalar bu mücadelenin önüne geçebilir. Kapitalizmle sosyalizm, ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki bir mücadeledir bu. Zafer Latin Amerika halklarının olacaktır.

SERXWEBÛN- *Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin son dönemlerde geliştirmekte oldukları politikaların Latin Amerika ve Ortadoğu'daki sonuçları sizce ne olabilir? Bu planların uygulanmasında Şili yönetiminin oynadığı rol nedir?*

B. C. YANEZ- Şili askeri diktasının emperyalizmin bir aleti olduğu, bizzat onun girişimiyle ortaya çıkarıldığı artık kimse için bir sır değildir. İngiltere Arjantin halkına karşı giriştiği saldırılar sırasında ABD emperyalistlerinden destek aldı. Aynı konuda ona en büyük yardımı ise Pinochet diktası verdi. Arfantin'e yapılan saldırılarda Şili askeri bir üs olarak kullanıldı. Bu bilinen bir gerçek.

Emperyalizmin herzaman için Şili ordusuna ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç sadece Şili halkının devrimci mücadelesinin bastırma arzusundan değil, aynı zamanda diğer Latin Amerika ülkelerindeki halk hareketlerini zamanında ezebilme arzusundan da kaynaklanıyor. Bugün bu birlikler El Salvador halkının mücadelesine karşı kullanılıyor. Ve ABD emperyalizmi bunun gibi Latin Amerika üzerinde beslediği gerici emellerini gerçekleştirmede, hazırladığı planları uygulamaya koymada Şili'deki faşist rejimden alabildiğine yararlanacaktır. Emperyalizmin güdümündeki bu rejim ona her alanda büyük bir kolaylık sağlamaktadır.

Yine Orta Amerika'da bağımsızlığına kavuşmuş ülkeler ile aynı yolda ilerleyen diğer ülkelerin gericileri ve devrim kaçkınları bugün Şili'de faşist subaylar tarafından yeniden bu ülkelere karşı kullanılmak için eğitiliyorlar.

Kısaca emperyalist stratejinin Latin Amerika'da hayata geçirilmesinde Şili diktası önemi tartışılamayacak kadar büyük roller üstlenmiştir.

Ama tüm bu çabalar kendisi için kurtuluş değildir. Üstlendiği her rol, gerçekleştirdiği her girişim biraz daha zayıflamasından başka bir sonuç vermeyecektir.

SERXWEBÛN- *Birara gözaltına alındığınızı ve yaklaşık 8 ay tutuklu kaldığınızı duyduk. Bu konuda söyleyecekleriniz var mıdır?*

B. C. YANEZ- Evet. Ben faşist Pinochet yönetiminin iktidara gelmesinden buyana geçen 9 yıllık süre içinde, Partimin, halkımın ve sınıfımın arasında yaşadım. Ve 8 ay önce bir ihbar sonucu tutuklandım. Beni ihbar eden şahıs, bundan yıllarca önce bir başka arkadaşı da ele vermişti. Bunu biliyorduk. Ama uzun bir aradan sonra kendisine bir şans daha tanımayı istedik. Tabiî bu büyük bir hataydı ve böyle olmasında en büyük sorumluluk da benimdi. Düzelebileceğini umuyordum. Oysa devrime ve partisine bir kez ihanet eden, artık her zaman için edebilirdi. Biz bu gerçeği, bu genel doğruyu unutmuş veya ihmal etmiştik. Hainler mutlaka hak ettikleri biçimde cezalandırılmalıdır.

Devrim ve parti bizim için kutsaldır. Faşist kanunlar ve burjuva mahkemeleri yüzünden halkımdan ve Partimden uzak kaldığım için üzgünüm. Bu bana acı veriyor. Ama ülkesinde devrim yapmak isteyen her hareket, bu tür geçici evrelerden geçer. Benim dışarı çıkışım şahsi bir emniyet için değildir. Bir devrimcinin hayatı yalnız kendisine ait değil, partisine, sınıfına ve halkına aittir.

Faşizmin kanunlarına ve kararlarına hiçbir zaman bağlı olmadık ve olmayacağız. Yeri geldiğinde yeniden vatanıma ve halkımın yanına döneceğim.

SERXWEBÛN- *Son olarak gazetemiz aracılığıyla ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?*

B. C. YANEZ- Bana gösterdikleri ilgi ve dayanışmadan ötürü Kürdistan halkına ve PKK'na teşekkür ederim.

Benim dikta zindanlarından kurtulmamı sağlayan güç, enternasyonalist dayanışma gücü oldu. Düşmanın bu güç karşısında beni bırakmak zorunda kalmasını bir zafer olarak değerlendiriyorum. Ben Şili halkının devrimci mücadelesinde yalnızca bir militanım. Dünyadaki bütün devrimci hareketler, Partimle dayanışma içinde olduklarını gösterdiler. Arzumuz bu dayanışma hareketinin daha da gelişip güçlenmesidir.

Kuşkusuz bir halkın kurtuluşu herşeyden önce o halkın kendi gücüne bağlıdır. Ama mücadelenin zafere ulaşmasında enternasyonalist dayanışma da büyük önem taşımaktadır. Bunun için dünya kamuoyunu, bütün demokratik ve ilerici güçleri daha sıcak ve güçlü bir dayanışmaya çağırıyorum. Unutmasınlar ki, çok uzakta 9 yıldan beri politik kurtuluşu için mücadele eden çilekeş bir halk vardır.

Ayrıca kurtuluşu için kavgaya atılan Kürdistan halkının devrimci mücadelesini destekliyoruz. Filistin ve Orta Amerika halklarıyla olduğu gibi, Kürdistan halkıyla da dayanışma içinde olduğumuzu belirtmek isterim.

Şili Sosyalist Partisi adına, Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'ni, tüm militanları ve Kürdistan halkını selamlarım.

Yaşasın Kürdistan ve Şili Halklarının Devrimci Mücadeleleri!

Kurtuluş ve Sosyalizm Neye Mal Olursa Olsun!

karşı-devrimci savaş provalarıyla...

Baştarafı 3. Sayfada

uygulamaları karşısında devrimci hareket giderek daha da güçlenmiş ve kitleler içinde kök salmıştır. Hilvan'da Süleymanlara, Siverek'te Bucaklara karşı verilen mücadelede somutlaşan anti-feodal, anti-sömürgeci savaş Kürdistan çapında yankısını bulmuş, kitleler artan bir çoşku ve bilinçlenmeyle bağımsızlıkçı hareket içinde saf tutmaya başlamıştır.

Türk burjuvazisi, bir yandan kuklaları ajan feodaller eliyle Harekete yönelik saldırılarını hızlandırdıkları bu dönemde, diğer yandan da askeri güçlerini yeniden gözden geçirmeye başlamış, ardarda yaptıkları tatbikatlarla kitlelere gözdağı vermeye çalışmışlardır. CHP iktidarı döneminde -1977-78- Hakkari vb. yörelerde yapılan tatbikatlar bugün de hâlâ hatırlardadır. Kürt halkının mahalli kıyafetlerini giydikleri ve düşman olarak isimlendirdikleri kendi askerlerinden bir gurubun havadan ve karadan nasıl esir alındığının propagandaları günlerce gazeteleri doldurmuş, kendilerinin dahi ürktüğü bu uygulamalara karşı çeşitli ağızlardan eleştiriler yoğunlaşmıştır.

Anti-feodal mücadelenin büyük bir gelişme gösterdiği Urfa ve çevresinde kilometrelerce alan boşaltılarak tatbikat adı altında terör estirilirken, diğer alanlarda da aynı uygulamalara girişilmiştir. 12 Eylül'e doğru giderken Türk burvazisinin Kürdistan'daki son savaş hazırlıkları olan bu uygulamaları, 12 Eylül'den sonra daha da hız kazanmış, baskı, terör, katliam, işkence ve "tatbikatlar" iç içe uygulanmaya konulmuştur. 12 Eylül'le birlikte Kürdistan tam bir savaş alanına çevrilmiş, köyler, mahalleler sömürgeci zulmün uygulandığı açık cezaevleri haline getirilmiştir.

12 Eylül sonrası gelişmeler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin durdurulamaz olduğunu ortaya koymuş, kurtuluş güçleri cezaevlerinde, dağlarda ve ülke dışında sürdürdükleri mücadeleyle direnişi sürekli yükseltmişlerdir. Cuntanın tüm devrimcileri ortadan kaldırdığını söylediği bir anda PKK'nin gerçekleştirdiği Parti I. Konferansı ve ardından sürdürdüğü devrimci güçler arası birlik çalışmaları, devriminin çöken değil gelişen bir güç olduğunu ortaya koymuş, kitleler her türlü baskı ve zor uygulamaları altında dahi kurtuluş mücadelesine bağlılıklarını sürdürmüşlerdir. FKBDC'de somutlaşan birlik çalışmalarıyla cuntaya güçlü bir darbe indirilirken, cezaevlerindeki PKK'li savaş esirlerinin boyun eğmez direnişleri de geliştirilmek istenen ihanet ve teslimiyeti mahkum etmiştir. Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin dışarda toplayıcı ve güçlendirici çalışmaları, içerde ise PKK'li savaş esirlerinin ölümleri pahasına direnişi yükselterek ihanete pirim vermeyen kararlı tutumları, cuntanın son hesaplarını da boşa çıkarmış ve tarih önünde onu yenilgiye uğratmıştır.

Sömürgeci faşist cunta tarihi yenilginin verdiği telaşa, PKK davasının sonucunu bekleme cesaretini dahi göstermeden Mazlum DOĞAN başta olmak üzere birçok PKK kadro ve savaşçısını katletmiş, baskı ve zulüm ile kıramadığı direnişi direnmenin sembolü olan bu komünistleri katlederek bastırmaya çalışmıştır. Ancak, başta M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR olmak üzere PKK'li savaşçıların en dayanılmaz koşullarda sürdürdükleri direnişle özgürlüğün ve bağımsızlığın sesi olmadaki kararlı tutumları, bu planı da boşa çıkarmış, iki aya yakın suren olum orucunda hayatlarını noktalayarak direniş bayrağını düşürmeyen PKK'li savaş esirleri, halkın bağımsızlık isteminin bastırılamaz olduğunu kanıtlamışlardır.

Kürdistan'a ilişkin hiç bir planında başarıya ulaşamayan faşist cunta, hergün tam bir çıkmaz içindedir. Dünyada eşine ancak Hitler faşizminde rastlanan uygulamalarla varlığını sürdürmeye çalışırken, sahte anayasa referandumuyla da bu gayri-meşru yönetimini tastik ettirmek istemektedir. Ancak, karşısında çığ gibi büyüyen bir muhalefet vardır. Bir avuç işbirlikçi kesim dışında hiçbir sosyal dayanağı bulunmayan bu yönetim, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan halkının birleşik mücadelesiyle yüzyüzedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder gücü olan PKK, çetin bir hesaplaşma dönemi olarak nitelendirdiği önümüzdeki dönemin tüm hazırlıklarını teorik-pratik her alanda yapmış ve hergün bunları tüm ülkeye yaygınlaştırma süreci içinde olduğunu açıkça ilan etmiştir. Bu, hangi biçim olursa olsun cuntanın, bir halk savaşıyla, halkların silahlı direnişiyle karşı karşıya olması demektir. Sömürgeci Türk burjuvazisinin kaderini tayin edecek ve tarihi açıdan sonucu belli olan bu mücadelenin, pratik açıdan gerçeklik kazanması yolundaki yoğun çabalar şimdiden ileri gelişmeler katetmiştir.

Bütün bu gelişmeler karşısında cunta, son gücünü kullanarak ve ABD'den aldığı tam destekle kurtuluş güçleri üzerindeki saldırılarını yoğunlaştırarak varlığını biraz daha uzatma gayreti içindedir. ABD emperyalizminin ikili ilişkiler içinde ve NATO bünyesinde Türkiye'ye yüklediği görevler, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş güclerinin ezilmesini amaçlamaktadır. Türk devletinin olduğu kadar emperyalizmin varlığının da bu güçlerin ezilmesine bağlı olduğu dikkate alınırsa, kurtuluş güçlerindeki gelişmelerin onlar açısından ne büyük bir tehlike ve kabuledilmez olduğu ortadadır.

Kürdistan Kurtuluş Hareketinin önder güçlerinin dönemin özelliklerine uygun olarak sürdürdüğü hazırlık çalışmalarının pratiğe yansıtılmaya başlandığı endişe ve korkusu içinde gerçekleştirilen bu seri tatbikatlar bahsedilen nedenlerden ötürü son derece anlamlıdır. Kurtuluş güçlerinin direniş etrafında kitlelerle bağ kurması daha başlangıçta engellemek için yapılan bu tatbikatlar hakiki mermi, tank, top ve köylerin yıkımıyla sürdürülürken devlet gücü karşısında kitleleri sindirme amacını taşıdığı çok açıktır. Cunta hergün, Kürdistan'daki her insanı ve hatta canlı, cansız her varlığı bir tehlike olarak görmekte, PKK'nin köylere girmiş olması kâbusuyla gördüğü ağaçları, mağaraları bombalamaktadır. Resmi adıyla tatbikat denilen olay budur. Direnişin örgütlü bir güce dönüştürülmesini engellemek için, sömürgecilerin sergilediği en son vahşet gösterisidir. Böylesine bir uygulamayla varlığını sürdürmeye çalışan bir gücün, çok zayıf ve güçsüz olduğu ortadadır. Eğer bir halkın direnci ve bağımsızlık inancı baskı ve zulüm ile yokedilmeye çalışılıyorsa, bundan ortada çok güçlü bir direnç ve inanç olduğu sonucu çıkar. Ve yine eğer doğru bir yöntemle gidilir ve Parti çizgisi hayata eksiksiz geçirilirse örgütlü bir güce dönüştürülen bu direniş ve inancın zafere gideceği kesindir.

LENİNİZMİN KIZIL BAYRAĞI DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARIN ELİNDE DAHA DA YÜKSELİYOR

BÜYÜK EKİM DEVRİMİNİ

65. yıldönümünde

KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK SAVAŞINI YÜKSELTEREK SELAMLIYORUZ

Dünya emperyalist sisteminde ilk gediği açarak proleter devrimler ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını açan Ekim 1917 Bolşevik devriminin 65 inci yıldönümünü kutlarken, bugün bu şanlı devrimin üzerinde yükselen devrimler ve çürüyerek yokoluşa giden emperyalist sistemin en çetin hesaplaşma içinde oldukları bir dönemi yaşıyoruz. Daha Marksizmin doğuşunda telaşa kapılarak komünizme saldıran burjuvaziye karşı, Marks'ın Komünist Manifesto'ya girişte yazdığı: *«Avrupa'nın üzerinde bir hayalet dolaşıyor; komünizm hayaleti»* sözünde de belirttiği gibi, bugün tüm dünyayı kaplayan devrim dalgaları burjuvazi için gerçek bir kâbus halini almış, sosyalist sistemin gelişen gücü karşısında çılgına dönen dünya emperyalizmi en küçük bir devrimci gelişmenin hayaliyle dahi korkulu anlar yaşar olmuştur.

Doğunun despotik yönetimi çarlık Rusyası'na karşı Lenin'in Partisi önderliğinde gerçekleştirilen 1917 Ekim Bolşevik ihtilaliyle pratikte de gerçeklik kazanan Marksizm, proletaryanın elde ettiği bu zaferle tüm dünya halklarının kurtuluş yolunu gösteren bir klavuz haline geldi. Çarlığın koyu despotizmi altında zafere ulaşan Rus devriminin, ardından gelişen köle halkların uyanışı ve kazandıkları zaferler bugün tüm görkemiyle çağımızı süslerken, Ekim Devriminin anlamı ve önemini bir kez daha tanımlamaya gerek kalmamaktadır. Her türlü toplumsal ve ulusal gelişmede burjuvazinin önderliğine son vererek, proletaryanın damgasını çağa vuran Ekim ihtilali, en kısa ifadeyle doğu diye tanımlanan Asya ve Afrika'nın köle halklarına kurtuluş yolunu açarak doğu ile batı arasında ilk defa bir köprü kurmuştur. Kapitalizmin çürüyen, yokoluşa giden; sosyalizmin ise gelişen bir sistem olduğu daha sonraki yıllarda her türlü emperyalist saldırıya rağmen Sovyetlerin ayakta kalması ve giderek güçlenmesi ile daha da gerçeklik kazanmış, Sovyetler tüm dünya gericiliğinin saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir hedef haline gelmiştir.

Yenenlerin dahi mağlup çıktıkları I. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra, bir yandan halkların uyanışı ve başkaldırılarıyla, bir yandan da kapitalist ekonominin bunalımlarıyla karşı karşıya olan emperyalist sistem, Avrupa'da işçi sınıfı hareketlerinin gelişmesi ve Sovyetlerin yeni dinamik bir güç ve halklara yol gösteren bir ışık olarak varlığını sürdürmesi karşısında giderek siyasal gericiliğe daha çok sarılır duruma gelmiş, şovenizmi ve milliyetçiliği körükleyerek emekçi kitleleri komünizm salgınından "kurtarmaya" çalışmıştır. Sovyetlerin önderliğindeki III. Enternasyonalin çalışmaları, dünyada devrim dalgasının kabarması emperyalist sistemi derinden sarsan olgular olarak beraberinde burjuvazinin faşizmi dayatmasını da getirmiş ve II. Paylaşım Savaşı arifesinde Almanya, İtalya, İspanya gibi ülkelerde faşist diktatörlükler işbaşına getirilmiştir. Dünya burjuvazisinin Sovyetlere ve halklara karşı bir tehdit olarak saldırıya geçirttikleri Hitler ve Mussolini faşizminin gem vurulamaz çılgınlıklarıyla dahi bu gelişim durdurulamadığı gibi, halkların mücadeleleri ve Kızıl Ordu'nun yüksek bilinç ve azmiyle faşizm yerle bir edilmiş, ve bir dizi halk bizzat bu savaş içinde kendi burjuvalarına karşı da demokratik halk diktatörlüklerini kurarak, sosyalizm saflarında yerlerini almışlardır. Emperyalizmin, sosyalizmin kalesi Sovyetleri yoketmek için gerçekleştirdiği tüm saldırılar, başta Sovyet proletaryası olmak üzere tüm dünya halklarının çelikten birliği ve direncine çarparak bertaraf edilirken, II. Paylaşım Savaşı sonrası gelişmeler Sovyetleri de yalnızlıktan kurtararak sosyalizmin bir sistem haline gelmesini sağlamıştır.

V. İ. LENİN

II. Paylaşım Savaşından güçlerini kaybederek bir kez daha yenik çıkan emperyalist-kapitalist sistem, bu kez karşısında çığ gibi büyüyen halk kurtuluş savaşlarını bulmuştur. Ekonomik olarak büyük bir çöküntü içinde bulunan ve eski sömürgelerini artık elinde tutamaz hale gelen çürümüş yapısını ayakta tutmak için bu kez de "yeni" bir güç olarak ABD emperyalizminin öncülüğünde yeni-sömürgecilik siyasetini gündeme sokmuş, sahte bağımsızlık ve ekonomik kalkınma adı altında halkları pençesinde tutmaya çalışmıştır. Ancak ABD'nin jandarmalığını üstlendiği bu süreç boyunca emperyalizm, tüm saldırganlığına rağmen bu gelişimi durduramadığı gibi, sürekli derinleşen ekonomik ve siyasal bunalım içinde varlığını dahi zor sürdürür noktaya gelmiştir. Çin devrimi ardından, Küba devrimiyle Latin-Amerika, Vietnam devrimci savaşı ve zaferiyle tüm Asya, ve yükselen kurtuluş hareketleriyle Afrika günbegün sosyalizmin geliştiği alanlar olmuştur.

Proletaryanın sosyal kurtuluş ve halkların özgürlük ve bağımsızlık arzularının ilk çiçeği olan Sovyet devrimi temelinde sağlanan bu gelişmeler, SSCB'nin güçlenmesinin de temeli olmuş, ve artık II. Paylaşım Savaşı ardından sosyalizmi ortadan kaldırma amaçları tümüyle bir hayal haline gelmiştir. Ancak, varlığı sosyalizmin gelişmesinin engellenmesine bağlı olan emperyalizm, tüm bu gelişmeler karşısında sessiz kalmadığı gibi, yeni politika ve araçlarla sosyalizmi güçten düşürme ve yoketme amaçlarından da hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Bir yandan halkların bağımsızlık talepleri doğrudan müdahalelere varan ve her biri birer vahşet tablosu olan saldırılarla boğulmak istenirken, işçi sınıfı hareketleri içinde bölünmeler yaratılmaya ve sosyalist ülkeler içinde varlığını sürdüren eski toplumun kalıntıları desteklenerek sosyalizm içten yıkılmaya çalışılmıştır.

Sovyetler Birliği, her türlü emperyalist saldırı ve kuşatmaya rağmen sosyalist ekonomiyi inşa eder ve geliştirirken, sosyalizmin dünya ölçüsünde gelişen bir güç olarak sorunları da büyümüş, emperyalist saldırı ve politikaların da etkisiyle birçok sorun ortaya çıkmaya başlamıştır. Çok çeşitli ekonomik ve sosyal yapılara sahip olan dünya halklarının sosyalizm mücadeleleri, kendi içinde değişik özellikler gösterdiğinden birçok sorunu beraberinde getirse de, bu durum sosyalizmi güçlendiren önemli bir etken olmuştur. Ancak, II. Paylaşım Savaşı ardından dünya sosyalist güçlerinin güçlenmesi ve sosyalizmin daha da yaygınlık kazanması gibi olumlu gelişmelere karşın 1950'ler sonrasında özellikle Sovyet-Çin çelişkisi biçiminde başlayan ve giderek sosyalist kampta derin bir ayrılığı doğuran gelişmeler sosyalizm güçleri açısından önemli bir hata ve derin bir yara olmuştur. Bu durum yansımasını dünya proletarya hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde de göstermiş, ve hatta aynı ülkenin devrimci güçleri dahi böyle bir bölünme sonucu karşı karşıya gelebilmişlerdir. Başta ekonomik ve sosyal durum olmak üzere çok yönlü nedenlerden de kaynaklansa, bu durumun dünya devrimci hareketinin gelişimini olumsuz yönde etkilediği ve hatta belli bir kesimin giderek sosyalizmin anavatanına saldırı biçiminde somutlaşan sosyalizmden uzaklaşma konumuna düştükleri açıktır. Artık kesin bir saflaşmanın yaşandığı, devrim ve karşı-devrim güçlerinin en kesin biçimde yerlerini almaları gereken bir dönemi yaşadığımız günümüzde, gerek sosyalist ülkeler ve gerekse dünya devrim güçleri bir bütün olarak emperyalizme karşı dikilme göreviyle karşı karşıya bulunurken, "sosyalizm" güçleri arasındaki çelişki ve bölünmeler daha da önem kazanmakta ve yüklü bulunduğu anlam netleşmektedir. Bugün yaşanan gerçekler ve sosyalizm adına sosyalizm güçlerine yönelik saldırıların, bu konumda bulunan güçleri nereye kadar götürdüğü açık seçik ortadadır.

II. Paylaşım Savaşından büyük bir yıkımla çıkan emperyalist-kapitalist sistem, tüm çabalarına rağmen dünya ölçüsündeki gücünü koruyamamış, birbiri ardına kopan halkalarıyla artık geçici de olsa kurtulma olanağının bulunmadığı derin bir bunalım içine girmiştir. Geçmişte olduğu gibi geçici refah dönemlerine girme durumu kalmayan emperyalizm, bugün yaşadığı bunalımın etkilerini tüm dünyaya yaymaya çalışmakta, çöküşe giden bir sistem olarak, dünya halklarını da korkunç bir yıkıma sürüklemek istemektedir. Emperyalizmin III. bunalım dönemi olarak adlandırılan bu bunalım, ekonomiden siyasete, kültürden ahlâka kadar her alanda kendini duyurmakta, emperyalist metropollerden başlayarak, yeni-sömürgelere dek uzanmakta ve bu alanlarda çok kızgın bir çatışmaya dönüşmektedir. Bütün 1960-70'li yıllar süresince giderek derinleşen bunalım 80'lere vardığımızda doruk noktasına ulaşarak tüm dünyayı savaş tehditiyle yüzyüze bırakmış, emperyalist sistem görünüşte de olsa kendi içinde sağladığı birliği ekonomik ve siyasal alanda olduğu gibi askeri alanda da koruyamaz hale gelmiştir. ABD-AET, ABD-Japonya ve AET-Japonya arasındaki pazar çatışması alabildiğine yoğunlaşmış ve bu durum dünyadaki gelişmeleri yakından etkileyen değişik politik yaklaşımları da beraberinde getirmiştir. ABD'nin yeni-sömürgelerde gelişen halk muhalefetleri ve devrimci gelişmelere karşı faşist diktatörlükleri işbaşına getirme ve bunları sonuna kadar destekleme politikasına karşılık, AET ülkelerinin sözde "demokrasi" yanlısı tutumlarının çatışması, doğrudan bu çıkar çelişkilerinin ürünü olarak önümüzde durmaktadır. Emperyalist sistemin yaşatılmasını amaçlayan ve bunun en iyi nasıl sağlanacağı yolundaki çelişkiler de olsa ortaya çıkan bu durum, emperyalizmin içinde bulunduğu krizi ve telaşı en açık biçimde göstermektedir.

Ancak açıktır ki sistemin temsilcisi olarak ABD'nin politikaları, emperyalizmin içinde bulunduğu durumun ve sosyalizm güçleri karşısında gerçek amaçların en açık ifadesidir. Çöküşe giden bir sistemin içinde bulunduğu anlamsızlığın bir tanımı olarak ABD politikası, özünde diğer kapitalist-emperyalist devletlerce de onaylanmakta, her alanda birer enkaz yığını haline gelen bu ülkelerde görünüşte farklı biçimlerde de olsa, aynı politikanın eteklerine yapışmaktadırlar. En son örneğini İsrail'in Lübnan ve Filistin güçlerine yöneltttiği saldırılarında gördüğümüz bu durum, sosyalizm güçlerine karşı emperyalist sistemin kendi içinde derinleşen çok çeşitli çelişkilere rağmen, sosyalizmin gelişmesi tehlikesi karşısında en sıkı birlikleri oluşturmakta, sosyalist sistem ve dünya halklarına karşı yoğun bir saldırı politikası gütmektedir. Lübnan'da yaşandığı gibi bir yandan kuklaları vasıtasıyla ve hatta doğrudan saldırılarla, ve işbaşına getirdiği faşist diktatörlüklerle bu gelişimi durdurmaya çalışmakta, bir yandan Polonya örneğinde olduğu gibi

Devamı 18. Sayfada

Bütün dünya halkları şanlı Ekim Devrimi'ni coşkuyla kutluyor.

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1
Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Hollanda	2.50 hfl
Fransa	5.00 ff
Belçika	35.00 bfr
Isviçre	2.00 sfr
Avusturya	15.00 s
Danimarka	6.50 dkr
Isveç	5.00 skr
Norveç	5.00 nkr
Yunanistan	50.00 Dr
Ingiltere	0.50 £